

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SKYLER
MASON

THE
PRINCE OF POWER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜÇ PRENSİ KARANLIK BİR ÜNİVERSİTE AŞKI

ZENGİN ÇOCUKLAR VE OYUNLARI

SKYLER MASON

Telif Hakkı© 2025 Skyler Mason Publishing, İktüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Becca Mysoor ve Heidi Shoham

Kapak Tasarımı: Cover Couture

www.bookcovercouture.com

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Sonsöz](#)

[Serinin bir sonraki kitabı...](#)

[Yazar Notu](#)

[Skyler Mason tarafından da](#)

[Teşekkür](#)

İÇERİK UYARISI

Bu Kitap içerir olgun temalar ve dahil olmak üzere potansiyel olarak rahatsız edici içerik:

- Şüpheli rıza dinamikleri ve güç dengesizlikleri içeren cinsel içerikler
- Kaçırma, esaret ve zorlama
- Manipülatif ilişkiler ve psikolojik kontrol
- İntihar ve intihar düşüncelerine atıflar
- Şiddet, şiddet tehdidi ve cinayet
- Kadın düşmanı ve tarikat benzeri davranışlar
- Şüpheli rıza ile açık cinsel senaryolar
- Ebeveyn istismarı ve çocuğun tehlikeye atılması ile ilgili atıflar

Bu hikaye, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek kontrol, manipülasyon ve karmaşık güç dinamiklerini içeren karanlık temaları araştırıyor. Okuyucunun sağduyusu önemle tavsiye edilir.

1

Damian

Takıntı bir av içgüdüsüdür. En güçlü yırtıcılar en hızlı ya da en güçlü olanlar değildir. Onlar en sabırlı olanlardır. Kendilerine ait olduğuna çoktan karar verdikleri bir şeyin izini adım adım takip edenlerdir.

Ashford Üniversitesi arazisine ayak bastığım anda Thornecroft'un Başrahibi olacağımı biliyordum. Ağı örmeye başlamıştım bile. Son üç yıl boyunca yaptığım her küçük seçim beni şu anda bulunduğum yere getirdi.

Çağrı geldiğinde - gecenin köründe kapımın altından siyah bir zarf atıldığında - şaşırmadım ve tereddüt bile etmedim. Kutsal Işık çağırır ve siz de cevap verirsiniz. Soru yok. Gecikme yok.

Ağır ahşap kapı açıldı ve siyahlar içinde bir adam girişe doğru adım attı. Yüzü ifadesiz, Kutsal Işık için çalışan tüm hizmetkârlar gibi.

"Şimdi sizinle görüşecek."

Uzun yıllardır olmasa da daha önce yürüdüğüm bir koridorda onu takip ediyorum. Çocukken, babam kültürümüzü öğrenmem gerektiğine karar verdiğinde üç yazımı burada geçirmiştım.

Tarih. Kutsal Işık beni evine aldı ve bana babamın cesaret edemeyeceği bir nezaketle davrandı. Bunu yapabilecek kapasitede olsa bile.

Eskiden Kutsal Işık'ı -her zaman maskeli, sesi her zaman modülasyonlu olsa da- sevgiye aç bir çocuğun umutsuz, aç sevgisiyle severdim.

Artık daha iyi biliyorum.

İçeri adım attığımda tütsü kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Taş duvarlar mum ışığında titriyor ve Kutsal Işık'ın formuna uzun gölgeler düşürüyor.

İki yüzyıldır her Kutsal Işığın taktığı maskeyi takıyor; cilalı, altın yüzeyi onu üç Kutsal Işığın başı olarak işaretliyor. Diğer ikisi koyu renkli ahşap maskeler takıyor.

"Damian." Sesi mekanik, uhrevi bir şeye dönüşmüş.

Nabzım hızlanıyor. Neden burada olduğumu biliyorum. Tek bir gerçek sebep var.

Ben Cartwright öldü ve Başrahiplik makamı boş. "Benim seçimim sensin," diyor.

Bir nefes alıyorum.

Sonra bir nefes daha.

Sözlerinin etkisini göstermesi bir an alıyor ve sonra bedenimi canlandıracak kadar büyük bir coşkuyla doluyorum.

"Önceki pozisyon boşaldığında tek tercihim sizsiniz. Nedenini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ama nedenini çok iyi biliyorum.

Beni kayırıyor. Onca yıl önce ondan öğrendiklerimi kullandım. Bana itidalli olmayı öğretti. Merhametin bir erdem değil, bir araç olduğunu ve gücün sabırdan kaynaklandığını.

Son üç yılda, onun değer verdiği şeyleri somutlaştırdım. Fısıldayanların ona haber getireceğine inandım.

İşe de yaradı.

Ve şimdi yükseliş için yolumu mühürledim. Yirmi sekiz yaşıma geldiğimde, Dört Yüz'den biri olacağım.

"Sessiz kararlılığın çok şey anlatıyor," diyor. "Hükümdarlığın boyunca sükûnetini bozma."

Sessiz kararlılık, damarlarıma pompalanan yakıcı heyecanı tanımlamıyor. Görünür olsaydı - tenimde bir parıltı - güveni sarsılır mıydı? Ya ona pozisyonun boşalması için ne yaptığımı söylersem?

Hayır. Umurunda olmazdı. O bir pragmatist ve bana da öyle olmayı öğretti.

İkimiz de değiştirilemeyecek kadar eski bir dünyadayız. İkimiz de yapılması gerekeni yapıyoruz.

"Şimdi." Ellerini birleştirdi. "Bir bakire bulmalısın. Onu kurbanın olmaya hazırlamak için neredeyse üç ayın var. Bedeninin olduğu kadar kalbinin de saf olduğundan emin olmak için."

Saf kalp. Bu cümleye neredeyse gülümseyeceğim. Demek istediği, kızın küçük bir hiç olması gerektiği. Ortadan kaybolduğunda kimsenin özlemeyeceği biri. Ashford'un Providence Bursu'ndan biri. Üniversitenin her yıl harcanabilir envanterimize eklemek için işe aldığı bir grup fakir çocuk.

"Anlıyorum," diyorum.

Başını sallıyor. "Birkaç ay içinde Thornecroft'a gelip onu meshedeceğim. Kış Gündönümü gecesi onu yatıracaksın ve sonra benimle buraya geri gelecek." Eliyle odanın etrafını işaret ediyor. "Aşkını için. O zaman gücün sağlamlaşacak."

Çocukken yaptığım gibi hevesli sorular sorma dürtüsüyle savaşıarak başımı sallıyorum.

Önce onlarla yatıyorsak neden buna bakire kurbanı diyoruz? Bir bakireyle seks yapmanın lider olmakla ne ilgisi var?

Gerçekten hâlâ kızları kurban ediyor musunuz?

Bunun cevabını biliyorum.

"Size söylemeliyim ki," diyor, "döndüğünüzde muhtemelen bir muhalefetle karşılaşacaksınız."

Çenemi kaldırıyorum. "Ben hazırlıklıyım."

Hazırlıklıyım çünkü bu pozisyonda olacağımı zaten biliyordum. Hunter, Asher ve Kane tüm üniversitede babaları Dört Yüz üyesi olan tek öğrenciler. Ne Hunter ne de Asher bu pozisyonu istemiyor ama Kane istiyor.

Daha açık bir ifadeyle, babası bunu onun için istiyor, böylece Dört Yüz'ün işe alım merkezlerinden birini Kane aracılığıyla kontrol edebilecek.

"Elbette öylesin. Soğukkanlılığımı koru. Seni seçmemin bir sebebi var."

Sakin olacağım. Soğukkanlılığımı koruyacağım çünkü hiçbir şey yolumda duramaz. Sonunda hep istediğim şeyi elde ediyorum.

Şimdi, bakiremi bulmak için.

2

A^{va}

Profesörün sesi mırıldanıyor - temel atıf hatası hakkında bir şeyler. Daktilo şakırtıları odada yankılanıyor ve bakışlarım dizüstü bilgisayarımın ekranındaki seyrek yazılı notlara sabitlenmiş durumda ama dikkatimi çeken arkamdaki fısıltılar.

"Yatak odasında yerde yattığını duydum," diyor bir adam. "Teni mordu.

"Aman Tanrım," diyor bir kız. "Daha önce hiç ölü bir beden görmemiştim. Onu bulan kişi için travmatik bir durum olmalı."

Ben Cartwright'tan bahsediyorlar. Dernek başkanı. Son beş gündür kampüste gittiğim her yerde insanlar onun aşırı dozdan öldüğünü konuşuyordu. Korkunç detaylarla.

Bundan hoşlanmadım. Dedikodu değil. Ölümünden neredeyse zevk alıyor gibi görünmeleri. O bir insandı.

Ben'le hiç tanışmadım ama onu en yakın çocukluk arkadaşlarımdan biri olan Rhett aracılığıyla tanıyordum. Rhett geçen yıl Thornecroft'a üye oldu ve onu hala ara sıra görsem de, kardeşlik arkadaşları benim sosyal statümün üstünde. popülerliğinin çok olduğunu hiç düşünmemiştim of a thing on college

Kampüsler, filmler hariç. Ama bir yıl önce Ashford'a geldiğimde, aşırı zenginlerin arasına karışmanın ne demek olduğunu öğrendim.

"Damian Cross onu buldu." Fısıltı hayallerimi böldü.

"Zavallı Damian."

Alay etmek istiyorum. *Zavallı Damian*. Ben öldükten sadece birkaç gün sonra Thornecroft'a başkan yaptıkları adam mı? Damian muhtemelen sevinliyordur.

Hayır, bu haksızlık. Damian'ı bir sürü önemsiz sebepten dolayı sevmiyorum. Babası milyarder Lucas Cross ve bunun yanı sıra son derece yakışıklı, bu da bana onun şımarık ve kibirli olduğunu düşündürüyor. Bu derse her zaman geç kalır, tabii gelirse. İnek olduğum için eğitimimi çok ciddiye alıyorum ama okula karşı lakayt bir yaklaşım dürüstlükten yoksun olduğumu göstermez.

Ve bu kesinlikle Damian'ın arkadaşının ölümünden mutlu olduğu anlamına da gelmez.

"Diyorlar ki -" adamın sesi şimdi çok daha sakın "- kazara aşırı doz olmayabilirmiş. Ben... dışarı çıkarılmış."

"Kahretsin."

"Birini öldürüp paçayı kurtarabilecek biri varsa, o da Damian Cross'tur."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Alay ediyor olmalıydım. Bir saniye önce zavallı Damian'dı. Şimdi de katil bir deha mı oldu? Thornecroft'un gizliden gizliye bir tarikat olduğuna dair söylentiler çok saçma ya da en azından...

Eskiden aptalca görünürlerdi ama son zamanlarda içimde kötü bir his var.

Rhett'in Ben'in ölümüne tepkisi yanlıştı. Bunu anlatmanın başka yolu yok. Onu on yaşımızdan beri tanıyorum ve davranışları hiç uymuyordu. Ben'i severdi. Onu çok iyi tanıdığını sanmıyorum ama söylediklerinden anladığım kadarıyla kardeşlik başkanı olarak Ben'e hayranlık duyuyordu.

Rhett aşırı doz konusunda çok ketum davrandı. Nasıl hissettiğini sormak için mesaj attığımda cevap bile vermedi. O zamandan beri onu gördüğüm tek seferde - birkaç gün önce yurduma geldiğinde - olanlar hakkında konuşma girişimlerimin hepsini kesti.

Bu onun yapacağı bir şey değil. Aşırı duygusal bir adam değil, ama üzgün olduğunda onu yoklarsam bana açılıyor. En azından ona sarılmama izin verirdi.

Ama o gece tuhaftı. Sessizdi.

Kaçamak.

Kapı pat diye açılınca irkildim. "İşte orada," diye fısıldıyor arkamdaki kız.

Damian Cross içeri giriyor, uzun boylu ve geniş omuzlu duruşu durgun, sanki gidecek daha iyi bir yeri yokmuş gibi. Elleri ceplerine gömüyor ve kapının arkasından bakmadan kapanmasına izin veriyor. Tipik bir durum.

Tanrı aşkına, kırk beş dakika gecikti.

Beni neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyorum. Ona merhamet etmeliyim. Gerçekten yas tutuyor olabilir.

Yine de dakiklık benim sevgi dilim sayılır ve Damian yas tutuyor gibi görünmüyor.

Bütün kafaların ona dönük olmasından nefret ediyorum, sanki attığı her adım incelenmeye değer. Kimse rahatsız olmuş gibi davranmıyor bile. Sadece onu izliyorlar.

Damian fark etmiyor ya da fark etmemiş gibi yapıyor. Herkes mobilya da olabilirdi.

Her zaman oturduğu yere, arka tarafa doğru ilerler, sanki bütün günü varmış gibi acele etmez. Oraya vardığında, koltuğunda biri vardır. Damian durur ve adama bakar. Sessiz.

Adam dizüstü bilgisayarını ve sırt çantasını almak için çabalarken, "Özür dilerim," diye mırıldanır. Damian gözünü kırpmıyor. Ona bakmıyor bile. Sanki adam hiç orada değilmiş gibi koltuğa çöktü.

Bu adamın cüreti.

Sakin bir nefes alıp Profesör Moore'a dönüyorum. İhtiyacım olan son şey Damian Cross'a ters ters bakarken yakalanmak.

Thornecroft'un Büyük Beşli'sinden biri o. Ya da Ben Cartwright öldüğüne göre dördü. Eğer Thornecroft bir tarikatsa, o da liderlerinden biri. Artık başkan olduğuna göre lider.

Neden ben bu vahşi hikayelere itibar ediyorum?

Thornecroft muhtemelen tehlikeli görünmek için onları körüklüyor. Damian Cross gibi derse bile zamanında gelemeyen biri nasıl olur da bir tarikata liderlik edecek zekâyâ ya da disipline sahip olabilir?

Ama Ben öldü. Damian kardeşlik başkanı olarak onun yerine geçti. Rhett garip davranıyor.

Ve bu doğru gelmiyor.

Oh Tanrım. Ya hepsi gerçekten doğruysa? Bu Rhett'in ciddi bir tehlike altında olduğu anlamına gelir.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Zaten bu derse odaklanamam. Damian Cross kırk beş dakika geç gelebiliyorsa, ben de kırk beş dakika erken çıkabilirim.

Bu düşünce içime küçük bir isyan heyecanı gönderiyor. Birkaç dakika sonra yatakhanesine gittiğimde Sienna ne diyecek?

Muhtemelen tehlikeli yaşadığım için benimle dalga geçecek.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Çantamı omzuma attıktan sonra çıkışa doğru yürüyorum. Odanın arka tarafı daha loş, tepedeki ışıklar odanın bazı kısımlarını gölgede bırakıyor.

Sonra hissediyorum.

Havada bir değişim.

Damian dönüyor. Yavaşça. Parlak gözleri benimkileri yakalıyor ve gülümsüyor.

İfadesindeki bir şey göğsümdeki endişenin öfke gibi yanmasına neden oluyor. Kendinden çok memnun görünüyor. Sanki tüm dünya onun eğlencesi için tasarlanmış gibi.

Gülümsememe karşılık vermeyince gözlerinin arkasında bir şey parlıyor. Karanlık bir şey. Öfke değil. Kızgınlık değil.

Heyecan.

Ensem karıncalanıyor ama başka bir şey de var, değil mi? Karnımda bir çekişme.

Hayır. Ondan etkilenmiyorum. Sırf ona gülümsüyor diye bir tehdidi görmezden gelecek biri değilim. Ve o buz mavisi gözlere bakarken, daha önce sadece bir ipucu olan şeyden eminim.

Damian Cross tehlikeli biri.

Sienna'nın yatakhaneğine varana kadar yavaşlamıyorum. Kapıyı itip açmadan önce iki kez vuruyorum. Sienna içerideyken kapıyı asla kilitlemez.

Duvarlar boyunca dizili ışıklar odaya yumuşak bir parlaklık veriyor, çarpan kalbimi sakinleştiriyor. Onun odasını seviyorum. Çok rahat ve sıcak, tıpkı onun gibi. Dünyadaki en yakın iki arkadaşım benimle aynı prestijli üniversiteye girdiğinde Tanrı tarafından kutsandığımı düşünmüştüm. İhtimaller nedir ki? Ama buraya geldiğimizde işler değişti. Sienna ve ben her zamanki gibi yakınız ama Rhett uzaklaştı.

Ve ben bunun nedenini bulacağım.

Kararlıyım.

Sienna yatağında kıvrılmış, dizüstü bilgisayar dizlerinin üzerinde duruyor. Beni görür görmez kaşlarını çatarak doğruluyor. "Neyin var?"

"Seninle konuşmam gerek. Bu hafta sonu Rhett'le festivale - frat parti şeyeğine- gidiyorum."

Sienna bana göz kırptı. Sonra gözlerini kısıyor. "Neden? Bunun Ben Cartwright'la bir ilgisi var mı?" "Evet."

Kollarımı kavuşturdum. "Rhett için endişeleniyorum."

Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Nihayet. Söz verdiğinden beri onun için endişeleniyorum." Çenesi sıkıştı. "Senin için de endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum."

İçimi çektim. Böyle tepki vereceğini biliyordum. Sienna tarikat söylentilerine her zaman inanmıştır. Dahası, onların doğru olmasını bekler. Onları zorlama bulmuyor. Ona göre dünya tam olarak böyle işliyor. Çünkü zengin insanların güçlerini nasıl sömürmek için kullandıklarını çok iyi biliyor.

"Bundan ne elde etmeyi umuyorsunuz?" diye soruyor.

Sandalyede arkama yaslanıyorum. "Sadece içimi rahatlatmak için kontrol etmek istiyorum. Eğer tarikat gerçekse, bileceğim. Bir şeyler bulabilirim. Bir çeşit kanıt. Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum. Bu çok..." Başımı iki yana sallıyorum. "Çok fazla açıklama gerektiriyor. Ama içimde kötü bir his var ve bunu yok etmem gerekiyor. Yardımcı olacak tek şey de bu."

"Bir tür kanıt bul," diye alay ediyor Sienna. "Herkesin Guy Fawkes maskesi taktığı bir seks partisine rastlayacağını mı sanıyorsun?"

"Bu uzak bir ihtimal bile değil. Zengin kardeşlik çocukları tarafından yönetilen bir tarikat muhtemelen aptalca ve teatral olurdu. Sanki rol yapıyorlarmış gibi. Ama bu yine de tehlikeli. Oyunlarını ne kadar ileri götürdüklerini kim bilebilir?"

Sienna kaşlarını çatıyor. "Eğer sadece gizli bir şey görmek istiyorsan Thornecroft'ta bir tur atabiliriz. Onların ürkütücü kardeşlik partilerinden birine gitmene gerek yok."

Başımı salladım. "Turistlerin yanında tarikat oyunları oynamazlar. Neden Rhett'in orada yaşamasını sorun etmiyorsun da benim bir partiye gitmemi sorun ediyorsun? Ben bebek değilim Sienna."

Yüzü düştü. "Sana bebeklik yapmaya çalışmıyorum. Sadece seni seviyorum. Rhett'i de seviyorum ama-" çenesini kaldırıyor "- o bir seçim yaptı. Ben bundan hoşlanmadım ve ona söyledim."

Göğsüm ağırlaşıyor. "Keşke ona söyleseydim."

"Korkuların doğrulanırsa ne yapacaksın?"

Ya bir partiden sonra bunun bir tarikat olduğundan emin olursan? Derin bir nefes alırım. "O zaman onu bundan kurtaracağım." Yüz ifadesi bulutlanıyor. "Ya yapamazsan?"

Midem bulanıyor. En derin, en gizli korkumu dile getirmeyi Sienna'ya bırakıyorum. Belki de bu gerçekten bir tarikattır ve belki de Rhett ona yardım edemeyeceğim kadar derine inmiştir.

Bunu düşünemem. En azından denemek zorundayım.

"Ava, ne eğer bu insanlar bir şekilde... ben bilmiyorum

Seni kandırıp üye falan mı yaparlar?"

Başımı sallıyorum. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Beni kandırabilecek olsalar bile, bunu yapmak istemezler. Bana bir bakan, eğlenceli biri olmadığımı anlar. Bir partinin neşesi olan kız var, bir de ben varım. Reşit olmayanların içki içmesi yüzünden polisi arayacağından korktuğun kız."

Sanki gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Bu... doğru aslında."

Göğsüm sıcaklıkla doluyor. Sienna'nın sahte güvenceler vermemesine bayılıyorum. Gerçek beni görüyor -aşırı düşünen, kurallara uyan her yanımlı- ve yine de beni seçiyor. Buna rağmen değil. Ondan dolayı.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Sienna uzanıp koluma dokunuyor. "Baban Thornecroft'a gitmenden memnun olmazdı. Ashford'a kaydolmamı bile istemedi. Orasının karanlık bir yer olduğunu söyledi." Hafifçe gülümsüyor. "Sadece seni takip ettiğimi ima etti."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Aynı konuşmayı Rhett'le de yaptı. Ama benimle değil. Sence de bu garip değil mi? Ashford'un karanlık bir yer olduğunu bana hiç söylemedi."

"Bilmiyorum..." Dudakları büzülür. "Seni tanıyor. Ava St. Clair Ashford Üniversitesi'nin bursunu geri çevirmeyecekti. Hiçbir şey için."

"Ama sadece bu değildi. Çok tuhaftı Sienna. Buraya gelirken..."

Zihnim sahile yaptığım o ilk yolculuğa geri dönüyor. Güneş okyanusun üzerinde alçaktan yanıyor ve tepelerde biriken sis içeri doğru sürükleniyordu.

Başka bir dünyaya benzediğini düşünmüştüm. Narnia gibi, ama... değil. Daha çok karanlık bir peri masalı gibi. Babamın sevmediği türden.

Çünkü bunun Tanrı'nın kontrolü elinde tuttuğuna dair inancımı tehlikeye atabileceğini düşünüyordu.

O yolculukta babam sessizdi. Genelde olduğu gibi değil; düşüncelere dalmış, bir vaaz hazırlıyor ya da kafasında programını düzenliyordu. Bu farklıydı.

Sanki bir şey biliyor gibiydi.

O zamanlar sadece kendimi düşünüyordum. Üniversiteye gitmek için tüm hayatımı geride bırakmıştım ve onu şimdiden özlemiştim. Bana abartılı üniversite şakalarından birini anlatmasını ve daha önce defalarca duymamışım gibi davranmasını istiyordum. Hatta parti yapmanın tehlikeleri hakkında verdiği aşırı ciddi derslerden birini bile istiyordum.

Onu normal babam gibi hissettirecek herhangi bir şey. Ama arabada yanımda oturan adam bambaşka biriydi.

"Garip davranıyordu," dedim. "İçinde bir hüznün vardı." Başımı salladım. "Açıklaması zor. Hiçbir şey söylemedi ama ben hissettim. Boyun eğmiş gibiydi. Sanki beni burada, Ashford'da istemiyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Sienna kazağındaki gevşek bir ipliği çekiştirerek nefes veriyor. "Kulağa onun gibi geliyor. Bana hep her şeyi bilen biri

gibi gelir." "Bazı şeyleri sezebiliyor. Sadece düşünüp

duruyorum... Ben Cartwright'ın ölümü doğru gelmiyor. Sanki çok hızlı açıklanmış gibi. Sanki üstü kapatılmış gibi. Yaptın mı?

Biliyorum Damian Çapraz var zaten
olmuştur isimli Thornecroft'un başkanı ? Ben

henüz bile ölmedi bir

hafta."

Sienna omuz silkiyor. "Gerçekten zengin insanlar skandallardan hoşlanmazlar.

Ve aşırı dozda uyuşturucu onlar için bir skandaldır."

O benden daha iyi bilir. Sienna bir Ashford zengini olmayabilir -babası sadece bir milyoner- ama bu dünyayı benim asla anlayamayacağım şekilde anlıyor.

Masadan kalkıp ayağa kalkıyorum. "Thornecroft'a gitmem gerek. Gidene kadar ne uyuyabilirim ne de derslerime odaklanabilirim."

Sienna'nın göz kapakları titriyor. "Tam Ava'ya göre bir söz. Notlarım her şeyden önce gelir. Hayatım ikinci sırada."

Elimi sallıyorum. "Bir parti beni tehlikeye atmaz."

"Gidebilecek durumda olsan bile." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "O partilere sadece davetliler gider. Rhett'e seni götürmesi için iyi şanslar."

Haklı. Rhett çocukluğumuzdan beri beni çileden çıkaracak kadar korumacı ve bazen Sienna da annelik yapıyor. Sanırım en iyi arkadaşlarınızın papazının kızı olarak büyüyünce böyle oluyor. Muhtemelen ikisi de benim bu dünya için biraz fazla yumuşak olduğumu düşünüyor.

Ama Rhett ile işler biraz daha karışık. Korumacı olduğuna eminim çünkü bu ona bir amaç veriyordu; kimse onunla ilgilenmezken ilgilenecek biri.

Hayır, bu adil değil. Ailesi duygusal olarak babam kadar müsait olmayabilirdi ama ellerinden geleni yaptılar. Ona ve ağabeyine iyi baktılar. Ashford gibi bir üniversiteye girebilmesi için Rhett'i okulda ve sporda başarılı olması için teşvik ettiler.

"Beni götürmesini sağlayacağım."

Homurdanıyor. "Bunu göreceğiz."

3

Damian

"Kutsal Işık seni ne için çağırdı?" Kane soruyor. Aşırı uzamış sarı saçlarını alnına doğru tarıyor ve bir anlığına yeşil gözleri içimi yakıyor.

Cevap vermek yerine, çektiği acıyı ortaya çıkarmak umuduyla bakışlarını tutuyorum.

Thornecroft'un bodrumundayız, eski ahşap bir masanın etrafında oturuyoruz. Dördümüz - eskiden beş kişiydik, Ben'in hâlâ Prior olduğu zamanlarda - burada toplanıyoruz çünkü burası temelin altında, meraklı kulaklardan uzakta.

Burası kralların toplantı odası gibi tasarlanmıştı; taş duvarlar, demir aplikler ve üzerinde fısıldanan her sırrı hatırlıyormuş gibi görünen bir masa.

Büyük büyükbabamın gösteriş merakı vardı. Tarih ve değerli sanat eserleriyle dolu bu evi Dört Yüzler'e yükselmek için tasarlamıştı. Sanki dünyanın en güçlü insanlarından oluşan bir grup için bir ev yeterli olabilirmiş gibi. Tanrı'ya şükür torunları çok daha akıllıydı.

"O beni seçti," diyorum sonunda.

Kane'in gözleri kararıyor ama yüz ifadesini bir anda düzeltiyor. Pratik bir hareket ama yeterli değil.

Tetikteyim ama bunun Kane yüzünden mi yoksa babası yüzünden mi olduğunu bilmiyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı masaya vuruyorum. Önce onun konuşması için sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

Masanın karşısındaki Hunter ve Asher neredeyse hiç kıpırdamamış, yüz ifadelerini bile değiştirmemişlerdi. Zaten biliyorlardı. Elbette biliyorlardı. Yoksa Kutsal Işık beni neden çağırırsın ki?

"Sana nedenini söyledi mi?" Kane sonunda soruyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ne kadar sivri ve kaba bir soru. Babası burada olsaydı muhtemelen bu soruyu sorduğu için onu döverdi. Kane her zaman aramızdaki en dengesiz kişi olmuştur, sakın kalmak için elinden gelen her şeyi yapsa bile. Benden ne kadar nefret ettiğini belli etmemek için.

Gözlerine bakıyorum. "Benim soğukkanlı olduğumu düşünüyor." Bu hedefi vurdu. Kane'in çenesi seğiriyor.

Asher muhtemelen odadaki gerilimi azaltmaya çalışarak, "Bu adam kayırmadır," diyor. Başını eğdiğinde siyah saçları gözlerinin üzerinden kayıyor, dikkatsiz görünecek kadar - muhtemelen kasıtlı olarak. "Sen en iyisi değilsin Cross. Ama elindeki en iyisi sensin."

Gülümsüyorum. O haklı. Yerimi hak etmedim, miras aldım. Her şey şansa bağlıydı. Herkesin içinde sadece dördümüz Thornecroft Başrahipliği için ciddi adaylardık. Kanunlarımız çok eski. Kutsal Işıklar düzeni sağlamaya çalışsa bile, kan bağı hâlâ liyakatten daha önemli.

Ben, Prior için alışılmadık bir seçimdi. On yılda bir yapılan bir seçim. Ailesi pek kayda değer değildi. Bağları yoktu. Four Hundred'da değil. Kutsal Işığımız, yükselmek için çırpınan insanlara arada bir bir kemik atmazsanız, oyunun gerçekten hileli olduğunu düşüneceklerini bilecek kadar akıllıdır.

Ama Ben gibi insanlar öldürülüyor. Öldürülüyorlar çünkü onları koruyacak güçlü birileri yok.

"Gözlerin bağlı mıydı?" Kane soruyor.

"Tabii ki."

Daha uçağa adım atmadan gözlerim bağlanmıştı. Ve duyduğuma göre, pilotlar uçuş süreleri değişsin diye garip rotalar izliyorlarmış.

Kimse Kutsal Işıklar'ın yerleşkelerini nerede tuttuğunu öğrenemez. Biri öğrenirse tehlikede olurlar. Dünyanın en güçlü dört yüz adamı için yasaları yorumladığınızda, pek çok insan sizi öldürmek ister.

"O yüzden bakireni bulman gerekecek," diyor Hunter. Her zamanki gibi sakın. Heykel gibi yapılı, sesi demir gibi düz. Asla duygusal değil. Asla hazırlıksız değil.

Başımı sallıyorum.

"Onu nereye götürmemiz gerekiyor?" Asher kaşlarını çatı. "Sokaklardan mı?"

"Burslu öğrencilerden," diyorum. "Belli ki."

Hunter'ın çenesi sıkıştı. Yüz yılı aşkın bir süredir aynı harcanabilir havuzundan yararlanmamızdan hoşlanmıyor. Bunun taktiksel bir hata olduğunu düşünüyor. İnsanlar soru sormaya başlamadan önce ancak bu kadar çok orta sınıf üniversite öğrencisi ortadan kaybolabilir.

Yanılıyor. Herkes zaten başka bir yere bakarken neredeyse her şeyden paçayı kurtarabilirsin. Burada kayıp bir kişi. Orada aşırı dozda uyuşturucu. Dünya yanarken kimin umurunda?

Dört Yüz yangını yaratır ya da körükler, sadece kenarları bulanıklaştıracak kadar, böylece kimse dumanın içinde sessizce neler olduğunu görmez. Çatışmayı körükler, dikkat dağınıklığını besler, gerçek güç arka kapılardan sessizce süzülürken dünyanın gürültü yüzünden kavga etmesini sağlarlar.

Ve yarattıkları kaos ortamında istedikleri her şeyi yaparlar.

"Rhett bizim burslu öğrencilerle birlikte," diyor Asher, beni kendime getirerek. "Tahminimce bu yüzden onu konservatuarda bekletiyorsunuz."

"Evet," diyorum. "Çağır onu."

Asher ayağa fırlıyor ve ağır metal kapıyı açıyor. Dışarıda bekleyen adama bir emir veriyor. Dakikalar

Daha sonra Rhett odaya girer, yüz ifadesi gergindir.

Kahretsin, o zayıf bir halka. Sosyal bir tırmanıcı ama gerçek bir işe yaramayacak kadar vicdanlı. Keşke birinci sınıfta onu seçmeseydim ama bana Ben'i hatırlatmıştı.

Ben'i hep sevmişimdir. Ona olanlar... talihsizlikti.

Rhett önüme oturdu. "Senin için bir işim var," dedim.

Kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Cumartesi günkü festivale birkaç kız getirmeni istiyorum. Getirebildiğin kadar çok."

Koltuğunda geriye yaslandı. "Neden?"

"Senin işin soru sormak değil. İtaat etmek."

Gözlerinde endişe parlıyor. Bu adayların çoğunu cazibe ve kızlar cezbediyor. Ama bu hayatın gerçekte ne gerektirdiğine dair bir ipucu bile aldıklarında siniyorlar, çünkü zayıflar. Binlerce yıl önce, Rhett gibi insanlar beslenmeleri ve korunmaları için benim gibi adamlara güveniyorlardı.

"Bakire olmaları gerekiyor," diyorum.

Bunun akıllıca olmayacağını düşünmesem yüzünü kaplayan şok beni güldürürdü. Korkaklara karşı boş yüzlü olmak her zaman daha iyidir.

"Bu..." Çenesini kaşıyor. "Bu biraz garip."

Başımı eğiyorum. "Tuhaf mı?" Sözcük kısa ve kesik ama istediğim etkiyi yaratıyor.

Gözleri genişliyor. "Özür dilerim. Ben sadece... Tüm bunlar benim için hâlâ biraz yeni."

"Sana daha önce Thornecroft'un çok eski olduğunu söylemiştim. Ritüellerimiz modern standartlara göre biraz tuhaf ama bu seni ilgilendirmez."

Bakışları benimkilerden ayrıldı. "Hayır. Özür dilerim." "Hiç bakire tanıyor musun?"

Yine o korku, ama bu sefer onu çabucak uzaklaştırıyor.

Bir şey saklıyor ve ben bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

"Yani... Bunu bilmek zor. Onlara sormam mı gerekiyor?"

Öne doğru eğildim. "Peki ya arkadaşın? Hani şu bahsettiğin. Anna, sanırım adı."

Rhett'in gözleri dehşetle dolar. Onun adı Ava. Onu korumak istiyorsa, Thornecroft'a koşarken ondan bu kadar çok bahsetmemeliydi. Hatta kiliseye giden bir kız olduğundan bile bahsetmişti, bu da muhtemelen iffetli olduğu anlamına geliyor. Tam bir can sıkıcı ama amaçlarımız için mükemmel.

"Ava," diye fısıldıyor.

"Bakire, değil mi?" Sandalyeme yaslanıyorum. "Onun... dini yüzünden."

Omuz silkiyor ama hareketi sarsıntılı. "Yani... öyleydi. Üniversiteye başladığından beri geçen bir yılda kim bilir ne kadar değişti. O ve ben eskisi kadar yakın değiliz."

Gülümsememin yavaşça yüzüme yayılmasına izin verdim. "Onu daha bu hafta gördün."

Gözleri dehşetle doldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bilmiyorum. Ama Tanrım, onu manipüle etmek çok kolay.

Omuz silkiyorum ve o da koltuğunda kayıyor. "Onu hâlâ bazen görüyorum ama o... Partilerden hoşlanmıyor. Hem de hiç. Sürekli ders çalışıyor. Gelmesini sağlayabilmemin tek yolu arkadaşımız Sienna'nın..." Başını sallıyor. "Ama o gelmeyecek, çünkü düşünüyor... Thornecroft'un bir tarikat olduğunu düşünüyor."

"Hepsi böyle düşünüyor. Ama bizim bir tarikat olmadığımızı biliyorsun. Ava'yı gelmeye ikna edebilirsin."

Gözlerini kapatıyor. "Ava'yı tanımıyorsun. O gerçekten iradeli biri. Ona bir şey yaptırmak zor-"

"Ama Cumartesi günü festivalde burada olacak, çünkü sen bunu gerçekleştireceksin, Rhett." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Başka seçeneğin yok."

"Evet." Kelimesi boğuk. Boğazını temizliyor. "Onunla konuşacağım. Sanmıyorum... Muhtemelen tanıdığım tek bakire o. İki gün içinde onlardan bir grup bulmak zor olurdu."

Dudaklarım titriyor. "Bu kadar kısa sürede bir sürü bakire bulmak zor olur. Ava'yı getir yeter. Eğer ondan hoşlanırsam, ihtiyacımız olan tek şey o olur."

Hafifçe irkildi.

Bir el salladım. "Gidebilirsin."

Etrafındaki diğer çocuklara bakarken ürkmüş görünüyor. Ayağa kalktı ve sessizce odadan çıktı.

Kapı kapandığında Kane gülüyor. "Amcık."

Gülümsüyorum. "İşe yarıyor."

"Hepsi bu," diyor Asher. "Kızın nasıl biri olduğunu hayal edebiliyor musun? Bakire olduğunu nereden bileceğiz?" Yüzünü buruşturuyor. "Onları muayene falan mı ediyorlar?"

Kane sırtıyor. "Ben yaparım."

"Evet," diyorum. "Kutsal Işık bir doktor gönderecek ama emin olmak için önce onunla görüşmem gerekecek. O bir kilise kızı. Rhett kadar basit fikirli ve sıkıcıysa, dinine bağlı olacaktır. Kesinlikle iffetli."

Asher homurdanıyor. "Bu senin için eğlenceli olacak. Bir sürü misyonerlik."

Gülümsüyorum. "Bundan şüpheliyim. O zamana kadar beni memnun etmeye hevesli olacak."

4

A^{va}

Dağa tırmanırken Rhett'in Prius'unun altındaki çakıllar çıkırdıyor. Kale, tarihle yarı hatırlanan bir rüya arasında sıkışmış bir şey gibi yukarıda beliriyor; gerçek olamayacak kadar tuhaf, mükemmel bir yer.

Kaliforniya'da kalelerimiz yok. Thornecroft sadece bir tanesinin taklidi.

Rhett'ten duyduğuma göre Damian Cross oraya herkes gibi şato bile demiyormuş. Ona ev diyor. Rhett o zamanlar bundan çok etkilenmişti, sanki bu çirkin bir haktan ziyade alçakgönüllülüğün bir işaretiymiş gibi.

Kaleyi hiç gezmedim ama bana yüz yıl kadar önce Damian'ın büyük büyükbabası tarafından inşa edildiği söylendi. Öldüğünde üniversiteye bağışlanmış, çünkü görünüşe göre Damian'ın ailesinin o kadar çok evi var ki bu abartılı ev bile gözden kaçmamış.

"Tamam," diyor Rhett vale sırasına girerken. "Bütün gece bana olabildiğince yakın dur."

Ona çocukluğumuzdan beri attığım bir bakış atıyorum ve o da derin bir iç çekiyor. "Sana bebeklik yapmıyorum, söz veriyorum. Bu partiler oldukça... vahşi olabiliyor."

Gülümsüyorum. "Sarhoş olup masaların üzerinde dans etmeye başlayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Bu onu neşelendirmiş gibi görünüyor. Yanağımı çimdikliyor. "Masaların üzerinde dans etmenin aklına gelebilecek en kötü şey olduğu gerçeği beni çok daha iyi hissettiriyor."

Camını indiriyor ve anahtarlarını valeyeye uzatıyor. Kapıyı açıyorum ve çakıl taşlarına basıyorum. Hava serin ve hafif, tuzlu bir koku taşıyor - sahil şeridine yapışan erken sonbahar kokusu.

Rhett'in gelmeme izin vermesini sağlamak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu, gerçi sorduğumda biraz şüpheli görünmüştü. Sienna onun karşı koymadığını öğrenince çok şaşırdı ve bizimle gelmek için ısrar etti. Ama Rhett sadece bir davetiye verebileceğini söylemişti ve ilk ben rica etmiştim.

Önümüzde bir çift yürüyor, kadın ışığı su gibi yakalayan ipek bir elbise giymiş. Yanaklarım ısındı. Sienna'dan ödünç bir şey istemeliydim. Bu soluk siyah elbiseyi liseden beri giyiyorum.

Rhett bana dönüp gülümsüyor. "Modaya uygun şekilde geç kaldığımız için rahatsız mı oldun? Geç kalmak benim Ava'ma göre değil."

Homurdanıyorum. "Bunlar senin arkadaşların, benim değil. Eğer benim arkadaşlarım olsalardı, senin Ava'n partinin hazırlanmasına yardım etmek için modaya uygun olmayan bir saat erken gelirdi."

Rhett'in kıkırdaması havada süzülen müzik tarafından bastırılıyor ve beni ileriye doğru çekiyor. Demir kapılar açık, avluya açılıyor. İçeri adımımızı attığımız anda ateşin sıcaklığı yüzüme çarpıyor. Sadece teras boyunca uzanan devasa taş mangallardan değil, kalabalığın arasından süzülen ateş dansçılarından da.

Ateş dansçıları. Lanet bir kardeşlik partisinde.

Rhett eğiliyor, sesi alçak. "Bu insanlardan bazıları muhtemelen bütün gün içmiştir. Yakın dur."

İç çektim. "Tuvaleti kullanmam lazım."

"Ben de seninle geleyim."

"Kesinlikle olmaz."

Çenesi titriyor. "İyi o zaman. Şu kemerden geç." Avlunun daha az kalabalık bir bölümünü işaret ediyor. "Yolun aşağısında daha küçük bir tuvalet var. Çabuk ol."

Uzaklaşırken bir karşılık veriyorum. Her zamanki aşırı korumacı tavrını takınıp bana tuvalete giderken kaçırılacakmışım gibi davranması kimin umurunda? Gelmemeye izin verdi. Önemli olan da bu.

Partinin gürültüsü arkamda kayboluyor, kalın taş duvarlar tarafından yutuluyor. Hava burada daha serin, bahçelere açılan açık kemerlerden dolayı nemli.

Bir banyo göremiyorum, bu yüzden adımlarımı yavaşlatıp etrafıma bakıyorum. Bir figür ortaya çıkıyor ve omurgam sertleşiyor. Uzun ve hareketsiz duruyor. Beni izliyor.

Sesi karanlığı yarıp geçiyor. "Sen."

Keskin bir nefes alıyorum. Bu sesi tanıyorum. Damian Cross.

"Kimsin sen?" Onu tanıdığımı bilmesini istemediğim için soruyorum.

Onu sınıfta izlediğimi.

Öne doğru bir adım attı ve loş ışık sonunda onu ortaya çıkardı. Keskin çene çizgisi. Parlayan feneri yakalayan koyu mavi gözler. Yüzüne dökülen siyah, ipeksi saçlar.

Tanrım, bu adam rahatsız edici bir şekilde güzel.

Ve tabii ki öyle olacaktı. Milyarder babaları Saran Wrapped topakları gibi görünürken Ashford'daki bu zengin çocuklar nasıl oluyor da her zaman şaşırtıcı derecede güzel oluyorlar? Yine de, kadınlar elde edilecek başka bir varlık olduğunda, sanırım size güzel çocuklar verecek olanları seçme şansınız oluyor.

Damian birkaç adım ötede durdu. Çok yakın. "Aynı sınıftayız. Sosyal Psikoloji."

Kollarımı kavuşturuyorum. "*Ben* de o sınıftayım. Seni birkaç kez gelirken gördüm, genelde yarım saatten fazla gecikirdin."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz onları ısırma istiyorum. Gülümsüyor ve bu nazik bir gülümseme değil.

Adını koyamadığınız nedenlerden dolayı kemiklerinizi ürperten türden.

Ağırlığımı değiştirip omzunun üzerinden bakıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Belki de Rhett'in benimle gelmesine izin vermeliydim.

Damian yaklaşıyor. "Birini mi arıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Tuvaletler."

Hiçbir şey söylemiyor ve tuvaletlerin nerede olduğunu kesinlikle biliyor. Sonsuz zenginliğe sahip biri için, görgü kurallarından yoksun olduğu kesin.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda. "Thornecroft'ta."

Varlığının tenime batıyormuş gibi hissettirmesini görmezden gelmeye çalışarak çenemi kaldırıyorum. "Her zaman bir parti sırasında şatoyu görmek istemişimdir."

Damian'ın dudakları kıvrılıyor. "Peki sen ne düşünüyorsun?" "Çok güzel. Ateş dansçılarını sevdim."

Bir adım daha yaklaşıyor, ben de içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

Kaşları çatılıyor. "Benden korkuyor musun?"

Sanki korkmam saçma bir şeymiş gibi soruyor. Yabancı bir adam loş bir bahçede beni köşeye sıkıştırıyor.

"Seni hiç tanımıyorum," diyorum. "Ve benim kişisel alanımı işgal ediyorsun. Sana tuvaletlerin nerede olduğunu sordum."

Şimdi gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. İki parmağını çenemin altına koyarken başını sallıyor. "Sormadın ki."

Dokunuşu karnıma karıncalı bir sıcaklık gönderiyor. Sanki büyüüne kapılmışım gibi, yüzümü incelerken çenemi kaldırıyorum. "Oyuncak bebek gibi görünüyorsun," diyor nefesinin altından.

Kafam bulanıklaşıyor. "Oyuncak bebek mi?"

"Evet." O mavi gözler ağırlaşıyor. "Çok tatlı bir yüzün var."

Beni öpecekmiş gibi başını eğiyor.

İşte o zaman kendime geliyorum. Kendimi çekip arkamdaki taş duvara çarparak tökezliyorum.

Dengemi yeniden sağladığımda "Hayır, teşekkür ederim," diyorum. Taş patikadan aşağıya daldım ve onun güldüğünü duyunca irkildim.

"Güle güle, küçük bebek," diye sesleniyor.

Sonunda tuvaletleri bulana kadar hareket etmeyi bırakmıyorum. Dış avlulardan birinin arkasına sıkışmışlar, loş ışıklı ve merhametli bir şekilde boşlar. Elbisemi yukarı çekip tuvalete uzanırken ellerim titriyor.

Gerçekten beni neredeyse öpüyor muydu?

İşim bittikten sonra ellerimi yıkarken ürperiyorum ve nefesimi düzene sokmaya zorluyorum.

Hiçbir şey değildi. Sadece bir anlık bir şeydi. Muhtemelen benimle oynuyordu.

Onunla daha fazla kalmalıydım. Ona Thornecroft hakkında sorular sormalıydım. Buraya bunun için gelmemiş miydim?

Ama yapamadım.

Rahat edemeyeceğim kadar yaklaştı ve ben de korktum.

Dışarı çıktığımda Rhett beni bekliyordu. Muhtemelen gittiğimden beri beni arıyordu. Yüz ifadesi gergindi. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Damian'ın parmaklarını hâlâ çenemin altında hissedebiliyorum, sesi zihnimde duman gibi kıvrılıyor.

Omuz silkiyorum. "Kayboldum."

Yatışmış gibi görünmüyor. Elimi tutuyor ve beni partiye geri götürürken sıkıyor. "Bir daha gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Gülümsüyorum. Onun aşırı korumacılığı artık beni kızdırmak yerine ısıtıyor. O benim hiç sahip olmadığım ağabeyim ve Damian'la yaşadığım o karşılaşmadan sonra sarsıldım.

"Nereye gidiyoruz?" diye

soruyorum. "Arkadaşlarımla

buluşmaya."

Neden beni arkadaşlarıyla silah zoruyla tanıştıırıyormuşum gibi kızgın konuşuyor? Bu partiye gelmeme izin vermesi için ona yalvarmadım ve kesinlikle-

Bakışlarım kalenin alt balkonlarından birine kayınca düşüncelerim dağılıyor ve bir figür görüyorum.

Damian Cross'u gözden kaçırmak imkânsız. Ve doğrudan bana bakıyor.

Damian

Tanrım, bu o.

O olmalı. Rhett onu bu tarafa doğru götürüyor. Geçen gün onu sınıfta gördüm ve daha önce fark etmediğime inanamadım. O Rhett'in Ava'sı.

Ve eğer onu seçersem, benim bakire kurbanım olacak.

Aklıma bir görüntü geldi. İçine daldığımda bana bakan o yuvarlak bebek gözleri. O tatlı gül goncası ağzı ayrılıyor ve haykırıyor.

Siktir, bu eğlenceli olacak.

Şimdi merdivenlerin dibindeler ve bana onu gözlemleme şansı veriyorlar. Oldukça dolgun kıvrımları giydiği siyah elbiseyi dolduruyor. Kumaş onu farkında olmadığından emin olduğum bir şekilde sarıyor. O kadar bilgisiz ki. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"*Hayır, teşekkür ederim,*" dedi ağzım onunkine yaklaştığında, sanki ona pastırmaya sarılı deniz tarağı sunan bir garsonmuşum gibi.

Benden hoşlanmıyor. Ya tembel bir öğrenci olduğumu ya da kendini beğenmiş bir milyarderin oğlu olduğumu düşünüyor. Belki ikisi de.

Neredeyse kör edici derecede saf. Sanki bu tehlikeli değilmiş gibi bana cevap veriyor.

Rhett onu merdivenlerden yukarı çıkarırken elini sırtının alt kısmına koymuş, duruşu tescilli. Çenem sıkıştı. Onu bırakmaya hâlâ hazır değil.

Vermek zorunda kalacak.

En tepeye vardıklarında Rhett'in yüz ifadesi ciddileşiyor. "Lord Prior, sizi Ava'yla tanıştırmak istiyorum."

"Ava." Dudaklarımdan kelimeyi okşamasına izin veriyorum.

"Tanıştık."

Göz ucuyla Rhett'in sertleştğini görüyorum. Başımı eğip bakışlarımı Ava'nın o kocaman gri gözlerine sabitliyorum. "Ona söylemedin mi?"

"Resmi olarak tanışmadık." Rhett'e dönüyor. "Benim sınıflarımdan birinde."

Bu Rhett'i sakinleştirmişe benzemiyor.

"Ve bahçelerden birinde karşılaştık," diyorum. "Onu korkuttum."

Kaşlarını çattı. "Beni korkutmadın."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Çocukça gafının farkına varmış gibi görünüyor, çünkü yanakları pembenin hoş bir tonuna bürünüyor. "Bir kadın olarak partilerde dikkatliyimdir. Burada, Thornecroft'ta neler olduğunu duydum."

Şaşkınlık numarası yapıyorum. "Ne oluyor?"

Sıkıntılı düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünen Rhett'e bakıyor.

"İnsanlar gerçekten sarhoş oluyor," diye bitiriyor.

Şimdi gülmeme izin veriyorum. "Kardeşlik partisinde mi? Evet, insanlar sarhoş olmaya meyillidir."

Ava'nın yanakları daha da kararıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Thornecroft'un bir tarikat olduğunu duydum."

Oh, küçük bebek. Daha tatlı olabilir miydin?

Rhett, "Bu bir tarikat değil, Ava," diye araya giriyor. Bana bakıyor. "Ama partilere alışık değil, o yüzden tek başına dolaşmamasını tercih ederim."

Başımı sallıyorum. "Sence Thornecroft bir tarikat mı, küçük bebek?" Rhett ona olan sevgimden dolayı sıçradı.

Güzel. Çabuk öğren, Rhett. Ava zaten benim.

"Bilmiyorum." Ava etrafına bakınıyor. "Thornecroft bir kardeşlik derneği için gerçekten tuhaf bir isim. Yunan harfleri olmayanını hiç duymamıştım. Dernek başkanının adının Lord Prior olması da tuhaf, ama yine de..." Kaşlarını çattı. "Bir grup zengin öğrenci birliğinin komplo kuracak kadar zeki olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen değil," diyorum hemen ve bu onu şaşırtmış görünüyor. Beni iğnelemeyi umuyordu.

Boyundan büyük işlere kalkışıyor ve bu da içimde karanlık bir şeyleri harekete geçiriyor.

Onu fethetmek istiyorum.

Arkamdaki masaya doğru başımı sallıyorum. Kristal kadehler ve şarap sürahileriyle doluydu. "Bir içki ister misiniz? Bu şarap Thornecroft mahzenlerinden ve sadece Dört Büyükler için."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu pek adil görünmüyor. Büyük Fi- yani dört kişi için özel muamele. İnsanların Ben Cartwright hiç var olmamış gibi davranması çok garip. Thornecroft üyeleri bile."

Nabzım hızlandı. Vay anasını, o kadar insanın içinde Ben'in ölümünden bahsetme cesaretini gösteriyor. Rhett'in yüzü kıpkırmızı, Ava'ya bakıyor ve onu sürükleyip götürmeye hazır gibi görünüyor.

"Ben'i tanıyor muydun?" diye soruyorum.

Titreyen dudağını yalayarak başını sallıyor.

Güzel, Ava. En azından şimdi korkacak kadar aklın var.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "En yakın arkadaşlarının hiçbirinin umurunda olmadığını ima ederken onun adına öfkeli görünmen garip."

"Özür dilerim." Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bu benim için gerçekten... kabalıktı. Düşünemedim. Eminim hepiniz yas tutuyor olmalısınız."

"Öyleyiz," diyorum sertçe.

"Ah..." Yüz ifadesi yumuşar. "Oh, Damian. Gerçekten çok üzgünüm."

Oh, Damian.

Kahretsin, adımın onun dudaklarındaki sesini seviyorum.

"On yaşında bir çocuğun sosyal becerilerine sahibim," diyor. "Rhett'e sorun. Çekilmez derecede okul takıntım var. İnsanlarla konuşmak bir beceriden çok bir kavram." Elini koluma koyuyor ve midemin sarsılmasına neden oluyor. "En yakın arkadaşlarımdan birini kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Sesindeki yumuşaklık, elinin dokunuşu, içimdeki havayı söndürüyor.

Bana kimi hatırlatıyor?

Boğazımı temizliyorum. "Ben ve ben yakın değildik."

Bu doğru, ama neden göğsüme bir sızı gönderiyor? Ben'i severdim ama gitmesi gerektiğini hep biliyordum. Kendimi buna hazırlamıştım, son yılımda babamdan emir almayı bekliyordum.

Ava'nın eli kolumdan düşüyor ve kendimi onun sıcaklığından yoksun buluyorum. "Ah," diye mırıldanıyor.

"İnsanların o hiç var olmamış gibi davrandıkları konusunda haklısın. Üniversitenin beni bu kadar çabuk kardeşlik başkanı seçmesi çok adiceydi."

Ciddiyetle başını sallıyor, bakışları yüzümü tarıyor. Kokusunun en hafif ipucunu yakalayacak kadar yaklaşıyorum, bahçede ona dokunduğumda beni çağıran aynı temiz ve tatlı koku.

Bu sefer bir yere ısındım. Burnumda okyanusun tuzlu kokusuyla küçük bir derenin kenarında duruyorum. Kulaklarım köpüren su ve onun tatlı sesiyle doluyor. Melek.

Oh lanet olsun.

Bana onu hatırlatıyor.

Adadaki kızı. Onu sadece üç aydır tanıyorum. Tek bir yaz. Altı yaşındaydım ve bazen onun, babasının onu hazırlamaya çalıştığı dünyayı kavrayamayan yalnız bir çocuğun uydurduğu hayali bir arkadaş olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşünce göğsümü daraltıyor ama bu kızı istememe neden olan nostalji değil.

O mükemmel bir bakire kurban. Saflığın zirvesi. Bir melek. Yumuşak türden değil, yargı gibi gözleri ve ateşle kaplı kanatları olan türden. Tapınakları alevli bir kılıçla koruyan türden.

Onu cennetten çıkarıp kirletmek istiyorum.

Sonra da tanrısı yerine bana tapmasını istiyorum.

Bakire kurbanı ritüelinin sıkıcı olacağını düşünmüştüm. Ama Ava'yla bu bir taç giyme töreni gibi olacak.

"Rhett," diyorum sertçe, onu çağırmak için parmağımı şıklatıyorum. Yüzü düşüyor ama ben beklemiyorum. Ben balkonun kenarına doğru yürürken kalabalık dağılıyor. Rhett'in sadık bir köpek gibi arkamdan geldiğini anlamak için arkama bakmama gerek yok.

Konuşmamızın gizli kalmasını sağlamak için diğerlerinden yeterince uzakta, taş korkulukların yanında duruyorum.

Omzumun üzerinden bakıp balkonu tarıyorum. Ava onu bıraktığımız masanın yanında oyalanıyor. Rhett'e dönüyorum. "Aradığım kişi o. Bu gece onun üzerinde çalışmaya başlayacaksın."

5

A^{va}

Damian'ın Rhett'le gittiği an, endişe göğsümü kaplıyor. O parmak hareketi de neydi öyle?

Buraya geldiğimde tüm tarikat korkularımın yatışacağını, bir grup sarhoş öğrenci birliğini göreceğimi ve onların organize olma ve sır saklama yeteneklerini nasıl bu kadar abartabildiğimi merak edeceğimi umuyordum.

Korkularım daha da arttı. Hepsi bir ortaçağ kralı gibi davranan güzel bir üniversiteli çocuk yüzünden.

Balkona göz gezdiriyorum. Kimse bana dikkat etmiyor. Buraya geldiğimizde Damian'ın yanında gezinen güzel kızlar şimdi birlikte gülüyorlar, ilgileri açıkça başka yerde.

Ya şimdi ya hiç.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek gölgelerin arasına giriyorum. Damian ve Rhett'in balkonun kenarında durdukları yere yaklaşırken kalbim göğsümden çarpıyor. Kendimi geniş taş sütunlardan birinin arkasına sıkıştırıp sırtımı serin yüzeye dayayarak duymaya çalışıyorum.

"İşe yaramayacak." Rhett'in sesi. "Onun ne kadar inatçı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer ders çalışmasından zaman çalacak bir şey için ona ihtiyacın olursa, bunu yapmayacaktır."

Nefesimi zor tutuyorum. Benim hakkımda konuşuyorlar. Damian neden benimle ilgilensin ki?

Damian'ın kahkahası damarlarıma buz gönderiyor. Çok küçümseyici. Çok küçümseyici. "Bu konuda hiç sorun yaşamadım, özellikle de onun gibi kızlarla."

Benim gibi kızlarla mı? Çenemi sıkıyorum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Bir daha beni öpmeye kalkarsa taşaklarına dizimi geçiririm.

Rhett'in mırıldandığı cevap anlaşılmıyor ve ben daha fazla dinlemek için kulaklarımı zorluyorum.

"Bir yemin ettin, Rhett." Damian'ın sesi ısırtıcı. "Senin fikirlerinin bir önemi yok. Onu Michaelmas Balosu'na getir."

"Sadece..." Rhett yutkunur. "Keşke onu ne için istediğini bilseydim."

Benim de var.

"Size ayrıntı veremem. Bunu kabul etmek senin işin."

Kalın bir duraklama oldu. "Bunu senin için değerli kılmama ne dersin?" Damian'ın sesi erimiş tereyağı gibi.

Nabzım kulaklarımda çınıyor.

"Bu ondan çok daha büyük bir mesele," diyor Damian. "Hâlâ bilmediğin çok şey var. Sadece en güvendiğimiz üyelerimize açıkladığımız sırlar. Sen de onlardan biri olabilirsin. Onu feda etmeye razı olur musun?"

Ağzım açık kaldı. *Kurban etmek* mi?

Gerçekten cinayetle bahsediyor olamaz, değil mi?

Hayır, Rhett asla böyle barbarca bir şeyin parçası olmaz. Arkadaşlığa ve başkalarının onayını almaya hevesli olabilir ama Thornecroft'un bir üyesi olduğu bir yıl içinde ahlak kurallarını tamamen kaybetmedi.

"Yapamam..." Rhett mırıldanıyor ve bacaklarım jöleye dönüyor.

"Kurban" kelimesini duyduktan sonra beklediğim kadar öfkeli değil. Sesi korkmuş gibi geliyor.

Hayır, dehşete düşmüş.

Kalbim onun için sıkışıyor. *Oh, Rhett. Hiçbir zaman kendin ya da sevdiğin insanlar için ayağa kalkan biri olmadın.* İçinde

Lisedeyken, sporcu arkadaşları etraftayken kesinlikle üzerime gelirdi -çok yaklaşımlarını istemezdi- ama beni asla savunmazdı. Masumiyetim ve tutuculuğum hakkında ince iğnelemeler yaparlardı.

Onlara izin verdi.

Onu affettim. Cesaret benim gibi iyilikseverler için kolaydır, çünkü sonuçları o kadar da acı vermez. Haklı olmaya sosyal statülerimizden daha fazla değer veririm. Ama Rhett gibi anne babasından ya da ağabeyinden yeterince ilgi görmemiş biri, başkalarının onayına ihtiyaç duymaktan kendini alamaz.

"O değil..." Rhett kararsız bir nefes alır. "Bunu yapmayacak. Onu partilerimize getirerek üzerime düşeni yapacağım ama bunun ötesinde bir söz veremem. O kendi başına bir insan."

Damian'ın kıkırdaması alçak ve derin. "Şimdilik kendi halinde biri."

Görüşüm bulanıklaşırken başım ağırlaşıyor. Kulağa tam olarak bir tarikat lideri gibi gelmiyor mu? İnsan özerkliğine bile değer vermeyecek kadar hak sahibi olan biri?

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Rhett. "Ama onu getireceğim."

"Fikirleriniz benim için önemli değil. Senin işin itaat etmek."

Başka bir dünyaya ait bir aura üzerime çöküyor, başımı ağırlaştırıyor ve dizlerimi titretiyor. Kendimi bir anda dik durmak için taş korkulukları kullanıyorum.

Birkaç dakika önce sadece duman halinde olan korku şimdi şekillendi, göğsüme baskı yapan ve nefes almayı zorlaştıran hayal edilemeyecek kadar büyük bir ağırlığa dönüştü.

Bence Rhett gerçekten bir tarikatın içinde.

"Sadece lütfen..." Rhett'in sesi titriyor. "Ona zarar vermeyeceğine söz ver."

"Ne olduğumuzu sanıyorsun? Suçlu mu?"

"Hayır, tabii ki değiliz. Özür dilerim."

Çenem sıkıştı. *Sana hiçbir şey için söz vermedi, Rhett. Bu adamın kelimelerle oynamasına izin veriyorsun.*

Anlamı.

Seni manipüle etmesine izin veriyorsun.

"Muhtemelen bana bağlanacak," diyor Damian. "Onunla işim bittiğinde, senin arkadaşlığına her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak."

Sözleri ikna edici ve damarlarımda bir şelale gibi öfke akmasına neden oluyor. Ona bağlanmak mı? Ne megalomanyak ama. Sanki bu kadar ahlaksız birine karşı bir şeyler hissedebilirmişim gibi.

"Senin işin onun burada olduğundan emin olmak." Damian'ın sesi soğuk. "Düzenlediğimiz her etkinlikte. Kendi başına gelmesi uzun sürmez. Onu baloya götür. Ondan sonra işin bitmiş olur."

Yanaklarım kızardı. Gerçekten üzerimde bir çeşit büyü yapabileceğini düşünüyor.

Ama çoktan yaptı, değil mi?

Anlamıyorum, ama o manyetik. Bahçede yalnız olduğumuzda, onun yakınlığı beni hissizleştirmişti. Sanki vücudum beynimin bağırıp durduğu mesajı almamıştı.

Uzak dur.

"Gerekeni yapacağım," dedi Rhett sonunda. Ses tonunda göğsümü şefkatle sıkıştıran bir teslimiyet var ama içimde başka bir şey de var. Öfke mi?

Her şey çok tuhaf. Bu nasıl benim koruyucu Rhett'im olabilir? Birkaç dakika önce beni yalnız bırakmak istemeyen adam?

Nabzım kulaklarımda çınıyor, aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgalardan daha yüksek sesle, seslerin mırıltısından ve kadehlerin tokuşturulmasından daha yüksek sesle.

Bu sefer koruyucu olan ben olmalıyım. Onu kurtaracak kişi ben olacağım.

Boyundan büyük işlere kalkışıyor. Damian onu mahvedecek, birlikte büyüdüğüm çocuğun kabuğuna dönüştürecek.

Ona zarar bile verebilir.

Ama ben buna engel olursam olmaz. Ne pahasına olursa olsun onu bu tarikattan çıkaracağım.

Göğsümde yanan öfke ateşiyle, Damian ve Rhett konuşmalarına devam ederken ben kalabalığın arasına karışıyorum. Onlar dönene kadar göğsüm sıkışıyor ve avuçlarım hâlâ nemli. Duruşumu dik ve nefes alışımı sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum, kendimi bir rüya gibi hissettirecek kadar vahşi bir konuşmaya kulak misafiri olmamış gibi görünmeye zorluyorum.

Bir kâbus.

Damian keskin bakışlarıyla bana doğru adım attığında ırkiliyorum. "Seni ihmal ettiğimiz için özür dilerim." Yüzümü arıyor. Kulak misafiri olup olmadığımı mı merak ediyor?

Eğer öyleyse, en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor. Sadece merak ediyor.

Ona zerre kadar korku göstermemeye kararlı bir şekilde parlak bir gülümsemeyi zorluyorum. "Ben iyiydim. Bakacak çok şey var."

Dudakları titriyor. "Gelecek haftaki Michaelmas Balomuzla kıyaslanamaz bile. En özel etkinliklerimizden biri. Sen de gelmelisin."

Kelimeler gelişigüzel söylenmiş ama arkalarında bir ağırlık var. Davete sarılmış bir emir.

"Michaelmas. Bir kardeşlik partisi için ne tuhaf bir isim." "Thornecroft çok eskidir. Garip geleneklerimiz var."

İçimdeki yakıcı öfke beni daha fazlasını söylemeye itiyor. Bu adamın paçayı kurtarmasına izin veremem. Ona gücümü göstermeliyim. "Görünüşe göre hepiniz tarikat söylentilerine boyun eğiyorsunuz. Onlarla çelişmek için yolunuzdan sapmıyorsunuz."

Gülümsüyor - bahçede bana yavaşça yaklaşırken yüzünde beliren o kapüşonlu gülümsemenin aynısı. "İnsanların ne dediğini kontrol edemem. Denemek faydasız." Kaşları çatıldı. "Neden bu konuyu açıp duruyorsun? İnanmadığını söylemiştin."

Çenemi kaldırıyorum. "Belki de bir sırrı saklamak için çok fazla beceri ya da zeka gerekmiyordur. Belki de tek gereken... korkudur. Korku insanları manipüle etmek için yeterlidir."

Gözleri parlıyor. Önce şok, sonra daha parlak bir şey, heyecan gibi. Bunu daha önce de görmüştüm. O gün sınıfta gülümsemesine karşılık vermediğimde.

Ona karşı durmam hoşuna gidiyor. Ve bu benim için iyi değil.

Çoktan kazandığını düşünüyor demek. Rhett'e söylediği gibi, *benim gibi kızlarla* hiç sorun yaşamamış. Beni gizemli bir amaç için istiyor ve benim direnişim sadece sonunda teslim olmamı sağlayacak bir baharat.

"Eğer bir tarikat lideri *olsaydım*," diyor sesi kısık bir şekilde, "insanların benden korkmasına ihtiyacım olmazdı." Bakışları vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Beni isteyerek takip ederlerdi."

Aman Tanrım.

Sanırım *beni* kastediyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Karizmanı abartıyorsun."

Dudakları titriyor. "Abartıyor muyum?"

"Evet." Dişlerimi sıkıyorum. "Ben, kendi adıma, seni asla hiçbir yerde takip etmem."

Gözleri hayal edilemeyecek kadar parlak bir mavi ve gülümsemesi içimi üşütüyor. "Hepsi böyle der... ilk başta."

6

Damian

Onu baştan çıkaracağım. Şu anda benden nefret ediyor ya da öyle sanıyor ama birkaç hafta içinde bana tapacak. Sabırsızlanıyorum. İzle o meydan okuma yumuşatılmış içine bağlılık, için bkz. Gözlerindeki keskinlik sıcak ve tatlı bir şeye dönüşüyor. Sadece bu düşünce bile damarlarımda coşku hissi uyandırıyor. Gücümü sağlamlaştırmak için daha iyi bir yol var mı? Ben olacağım

Prior, ve onun bekareti benim ödülüm olacak.

Hayır.

Onun aşkı benim ödülüm olacak. Çünkü ikisine de sahip olana kadar durmayacağım.

Fedakarlığı kabul edecek. Seçilmek için yalvaracak. Çünkü o zamana kadar beni memnun etmek için her şeyi yapacaktır. Bu, her şey bittiğinde arkadaşlarından, ailesinden, onsuz yaşayamayacağını düşündüğü her şeyden koparak yeni bir hayatın içinde kaybolmak anlamına gelse bile.

Kur yapmamızın merhametli bir sonu olacak.

Artık Kutsal Işıklar bu kızları öldürmüyor, gerçi Dört Yüz'ün daha doğaüstü düşünenleri hâlâ öldürdüğümüzü sanıyor. Kutsal Işıklar bundan daha iyisini bilir. Bu barbarca ritüelleri canlı tutmanın eninde sonunda çöküşümüze yol açacağını biliyorlar.

Ailem bunu yıllar önce, biyolojik bir amcam DNA testi yaptırdıktan sonra babamı bulduğunda öğrendi. Görünüşe göre, büyükbabam bakire kurbanını hamile bırakmış.

Amcamın sonu iyi olmamış ama muhtemelen bunu hiç bilmiyordu. Sonu çok çabuk geldi.

Lider olmak için neden bir bakireyi becerdiğimizi kimse bilmiyor, sadece bunun yapılması gerektiğini. Dört Yüz'ün dehası da bu. Anlamı içeridekilerden bile gizliyorlar. Belirsizlik hiyerarşiyi sağlam tutar. Nasıl işlediğini bilmediğin bir sistemi sorgulayamazsın.

Köşeyi döndüm ve kütüphane kapısını buldum. İçeri girdiğimde Hunter orada bekliyordu.

"Bu gece nasıl geçti?"

"Sevgilimi buldum."

Yüz ifadesi boş. "Rhett'in kızı."

"Rhett'in kızı" kelimesinde çenemi sıkkan bir şey var. O Rhett'in kızı değil.

O artık benim. "Evet.

O mükemmel."

"Onu seninle gördüm. Ne konuştuğunuzu duyamadım ama onun gibi bir hiçten beklediğim gibi gözleri kamaşmış görünmüyordu."

Sırıttım. "Değildi. En iyi kısmı da bu."

Hunter'ın gözleri kısıldı. "Neden zor birini seçmek istiyorsun ki? Neden işi kolaylaştırmak için bir hayran bulmuyorsun?"

Başımı salladım. "O olmalı. Bir av havasındayım."

Hunter homurdanıyor. "Eğer bir hafta içinde seni avucunun içine almazsa, ben olsam yoluma devam ederdim. Bu çok büyük bir mesele." Çenesi sertleşiyor. "Kane'in Prior olmasını istemiyorum."

"Kutsal Işık asla Kane'i seçmez. Eğer ben başarısız olursam, seni seçer."

Gözleri parlıyor. "Bunu ben de istemiyorum."

"Biliyorum. Bakire kurbanı endişelerimin en küçüğü. İki aydan fazla zamanım var. Bu kızı baştan çıkarmak için fazlasıyla yeterli bir süre. Asıl sorun Kane olacak. Ya da babası."

"Gabriel'i bilmem. Bir savaş başlatmak için çok fazla tehlikesi var ama Kane... O düşünmüyor."

"Hayır. Fısıldayıcılarınızı onun üzerinde tutmanız gerekecek. Birçoğunu."

Başını sallıyor. "Kutsal Işık seni seçtiğinde yapmıştım." Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Ona da biraz koy." Başını geriye attı. "Rhett'in kızına mı?"

Çenemi sıkıyorum. "O artık Rhett'in kızı değil."

"Neden ona göz kulak olmamız gereksin ki? Aylarca meshedilmeyecek. Eğer ona bir şey olursa, başka birini seçebilirsiniz."

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "O olmak zorunda."

Gözleri büyüyor. "O olmak *zorunda* mı? Nedir bu?"

Tembelce gülümsüyorum. "Bu benim kutsanmamı çok daha önce bir engeli aşmak zorunda kalırsam daha tatlı olur. Onu fethetmek benim ödülüm olacak."

Hunter başını sallıyor. "Sana inanamıyorum. Prior olmak üzeresin ve bunu bir oyuna çeviriyorsun. Bu gece sana ne söyledi?"

"Bir sürü aptalca şey. Çok saf ve çok dürüst." Yumuşakça gülüyorum. "Gerçekten bana karşı koyabileceğini sanıyor."

Hunter'a baktığımda yüzündeki ifade beni duraksatıyor.

Bu kız neden bu kadar ilgimi çekiyor? Bana sonsuza dek karşı koyacak değil ya. Gerçekte neyin tehlikede olduğunu - gerçekte neler yapabileceğimi- öğrendiğinde sinecektir.

Ve sonra benim sevgimi arzulayacak, çünkü ben onun tüm dünyası olacağım. Benim olduğunda, entrikalar azalacak.

Hep öyle olur.

Ava

"Sen delisin." Sienna'nın sesi sessiz geceyi yarıp geçiyor. "Şu anda kendini duyuyor musun? Bu bir kardeşlik şakası değil. Damian seni bir şey için istiyor. Bu korkunç bir şey. Ondan olabildiğince uzak durmalısın."

Kampüsün içinden geçen tuğla yol boyunca yürüyoruz. Eylül havası serin, kuru ot kokusu ve sahilden taşınan tuz kokusu var.

Kaliforniya gariptir. Sadece sonbaharın fısıltısını taşıyor - bana neyi kaçırdığımı hatırlatmaya yetecek kadar. Nebraska'daki evimde, Eylül ısıtır. Ağaçlar kırmızı ve altın rengine bürünür, hava keskinleşir ve sanki yıl ölmeye hazırlanıyormuş gibi son halini alır.

Burada mevsimler nasıl değişeceğini bilmiyor gibi ve bu bende garip bir yalnızlık hissi yaratıyor. Sanki Ashford'un dünyanın geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş gibi.

"Bir şeyler yapmalıyım," diyorum. "Rhett'i bu karanlığın daha da derinlerine çekmelerine izin veremem."

Sienna gözlerini kısıyor. "Damian tüm o şeyleri söylerken o senin için ne yaptı? Hiçbir şey."

Başımı sallıyorum. "Korkmuştu. Bunu sesinden anladım. Beni korumaya çalıştı."

"*Denedi.*" Gevşek bir çakıl taşına tekme atıyor ve onu patıkaya doğru savuruyor. "Bu tam senlik bir şey Ava. Neden herkesi kurtarmak hep senin görevin?"

Göğsüme bir sızı saplanıyor. Tam olarak neyi kastettiğini biliyorum.

Bir arkadaş olarak başarısızlığım, her ne kadar o öyle görmese de.

Başımı sallıyorum. "Seni babanın yaptığı herhangi bir şeyden ne zaman kurtarabildim ki?"

"Az önce kendini mi duydun?" İki elini de havaya kaldırıyor. "Beni kurtarmak senin işin değildi. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Muhtemelen Rhett için de yapabileceğin bir şey yoktur. Ve henüz burada sen , kendini sürüklüyorsun

Seni içinden çıkaramadığı karmaşanın daha da derinlerine. Tüm bu konuşmayı duyduktan sonra, bu insanların senin onların tarikatına katılmakla ilgilendiğini düşünmelerini mi istiyorsun?"

"Bunun çok ileri gitmesine izin vermeyeceğim." Sesimi yumuşattım. "Asla gerçekten katılmayacağım."

Rüzgâr Sienna'nın saçlarını karıştırıyor. "Bu işler böyle yürümez. İnsanlar böyle şeyleri öylece bırakıp gitmezler. Son birkaç gündür Ashford Reddit'i araştırıyorum... Her yıl üç Ashford öğrencisinin kaybolduğunu biliyor muydunuz? Bu çok fazla bir şey gibi görünmeyebilir ama aslında çok büyük bir rakam."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ama sesimi sabit tutuyorum. "Reddit'te yazıyorsa doğru olmalı."

Bana ters ters bakıyor. "Söylentiler durup dururken ortaya çıkmaz Ava. Damian'ın söylediği onca şeyden sonra bu kadar umursamaz olmana inanamıyorum."

"Bak, bu kardeşlik çocuklarının bir tarikatla olduklarını düşündüklerine tamamen inanıyorum, ama insanları ortadan kaldırmak? Bu büyük bir komplo."

Ben Cartwright'ın ölümü aklıma geliyor. İntihar süsü vererek bir cinayetten paçayı kurtarmak zor olur muydu? Bilemiyorum. Bu benim anlayışımın ötesinde.

"Bu dünyayı bilmiyorsun." Sesi çatlıyor. "Zengin insanların yaptıkları diğer insanların yanına kâr kalıyor. Ben gördüm-"

Dudaklarını kapatıyor, muhtemelen babasının tacizinden tekrar bahsetmek istemiyor çünkü bunun Rhett'e yardım etme yolumda beni daha kararlı hale getireceğini biliyor.

Sienna sayesinde zengin insanların ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrendim. Babası hiçbir sonuçla karşılaşmadı. CPS bile Sienna'ya inanmadı. Her şeye sahip olan bir adam neden çocuğuna eziyet ederek zamanını harcasın ki? Hayır. O sadece ilgi isteyen şımarık zengin bir kızdı.

Ya da en azından, düşünce süreçlerinin bu şekilde ilerlediğini hayal ediyorum. Sienna'nın evindeki isimsiz aramayı yapan bendim.

İlk sırada.

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve yavaşça uzanıp elimi onun koluna koyuyorum. "Böyle olmayacak. O kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim. Ama anlamam gerek... Bunu yapmak zorundayım. Duyduklarımdan sonra Rhett'i sonuçlarıyla baş başa bırakamam. Damian 'ın dediği gibi itaat etmezse Rhett 'in başı... belaya girebilir."

Sienna keskin bir nefes verip etrafına bakınıyor, sonra bileğimden tutup beni yoldan çekerek kampüsün kenarındaki yüksek meşe kümesine doğru götürüyor.

"Eğer bu konuda ciddiysen," diyor sessizce, "bir şeyi bilmen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Tamam..."

"Sana hiç Cassidy Pearson'dan bahsetmiş miydin? Geçen yıl Ashford'da son sınıftaydı."

Başımı salladım.

"Max diye bir çocukla çıkıyordu - laboratuvar ortağımın ağabeyi."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Ve?"

"Cassidy Max'e takıntılıydı. Birbirlerinden ayrılmazlardı. Evlenmekten bile bahsederlerdi - bizim yaşımızda." Sienna bir ağaç gövdesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Ve sonra Damian oldu."

Midem sıkışıyor.

"Onunla bir partide tanıştı. Ondan sonra Max'i terk etti. Onu öylece bıraktı. Arkadaşlarını terk etti. Thornecroft dışında kimseyle konuşmadım."

"Bu demek değil ki-"

Sienna araya girerek, "Sonrasında çok *farklıydı*," diyor. "Laboratuvar ortağım Gemma bana Cassidy'nin artık kendisi bile olmadığını söyledi. Sanki yeniden bağlanmış gibiydi. Gemma, Damian'ın ona bir şey yaptığına yemin etti. Hipnotize falan etmiş."

Homurdandım. "Hipnotize mi etmiş?"

Gerçekten mi Sienna?" Bana ters ters baktı.

"Bu *benim* fikrim değil."

Yavaşça başımı sallıyorum. Kulağa çılgınca geliyor ama yine de... anlıyor gibiyim. Partide Damian'ın manyetik çekimini hissettim. Ama sadece bir anlığına. Ondan yeterince uzaklaştığımda, bunun gerçekte ne olduğunu görebildim. Cazibe. Vücudun çok yakışıklı bir adama verdiği hayvani tepki.

Bunun için sevdiğim insanları asla terk etmem.

"En kötüsü de Damian'ın onu gerçekten istememiş olması." Sienna'nın sesi sertti. "Birçok kişiden biri oldu. Görünüşe göre Thornecroft'ta dönüşümlü olarak çalıştırdığı bir grup kız varmış. Cassidy *bunun* için Max'ten vazgeçmiş." Başını sallıyor.

"Bu hikâyeyi bana neden anlatıyorsun? Ben bunu yapacak tipte biri değilim."

Sienna'nın çenesi geriliyor. "Çünkü bir gerçeklik payı olmasından endişeleniyorum. Belki hipnotizma olayı değil ama bir şeyler var. O güçlü biri. Gerçekten güçlü."

Kollarımı kavuşturuyorum ama sözleri yine de içime işliyor.

"Başka söylentiler de var," diye devam ediyor. "Babasının San Aurelia'nın sahibi olduğunu duydum. Polislerin. Üniversite. Her şey." Eğiliyor, sesi alçak. "Eğer bu doğruysa, insanları gerçekten ortadan kaldırabilir. Dört Büyükler'den herhangi biri yapabilir."

Bakışlarımı Thornecroft'un akşam gökyüzünde karanlık ve devasa bir şekilde belirlediği kampüsün yukarısındaki tepelere kaldırıyorum. Kampüsün herhangi bir yerinden onu görebilirsiniz - her zaman orada, her zaman izliyor.

"Bir erkeğin gücü altında olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim." Sienna'nın sesi şimdi daha sert. "Ve bunun senin için nereye gittiğinden korkuyorum."

Midem çalkalanırken uzanıp elini tutuyorum. "İşte bu yüzden benimle gelmiyorsun. Bir daha asla bir erkeğin senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyeceğim. Eğer bunu durdurabilirsem."

Gözleri parladı. "Pardon?"

Başımı salladım. "Bir noktada bu konuda ısrar edeceğimi biliyorum.

Ve ben de ayak direyeceğim.

Bana hançer gibi bakıyor. "Beni durduramazsın."

"Durdurabilirim. Ve durduracağım. Eğer beni takip etmeye kalkarsan, Damian'ı gördüğüm anda bildiklerimi ona anlatırım. Kulak misafiri olduğum konuşmayı anlatırım. Bana ne yapacağını kim bilebilir?"

Nefesi kesiliyor. Ciddi olduğumu biliyor. Sözümü her zaman tuttuğumu biliyor.

Yer değiştirirken yapraklar botlarının altında ıtırıyor. Sonunda nefes veriyor, omuzları öküyor. "Peki. Ama Thornecroft'a söz vermeyeceğine söz ver."

"Yemin ederim
yapmayacağım."

"Doğru söyle."

Neredeyse gülümsüyorum. Çocukça ritüelimizi hayatımın bu karanlık yeni dönemine taşımanın rahatlatıcı bir yanı var, sanki Sienna'nın yeni aşkından kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyormuşum gibi.

"Tanrı'ya söz veriyorum, Thornecroft'a söz vermeyeceğim."

7

Damian

Hunter, "Fısıldayanlarım bana Gabriel Wolfe'un kızınızın meshi için orada olacağını söylüyor," diyor ve sesi odanın sessizliğini bir bıçak gibi kesiyor.

Bodrumda hiç pencere olmamasından nefret ediyorum. Ama Kane babasıyla birlikte bana karşı komplo kuruyor olabileceği için Hunter'la Dört Yüz meselesini açıkça konuşabildiğimiz tek yer burası. Önceki pozisyonunu bana kaptırdıktan sonra incinen gururu onu tehlikeli kılıyor, özellikle de Gabriel Wolfe onun kinini beslerken.

"Eğer Gabriel bir şeyler planlıyorsa," diyorum, "bu konuda hiç de kurnaz davranmıyor."

"O eski kafalı. Kendini kral sanıyor ve krallar karanlıkta plan yapmaz."

"Yani sence Ava'yı meshedildikten sonra çalmayı mı planlıyor?"

"Seçtiğin kişinin Ava olduğunu varsayarsak." "Öyle olacak."

Gözlerini devirmek ister gibi bakıyor. Akıllıca, yapmıyor.

"Bana bir savaş başlatmak istemeyeceğini söylemiştin," diyorum.

Hunter omuz silkiyor. "Thornecroft'un kontrolünü ne kadar çok istediğini bilmiyorum. Seni öldürmesi de gerekmiyor. Sadece Kane'in gündönümünde senin bakireni becermesine ihtiyacı var."

Çenem sıkıştı. Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

Alay ediyorum. "Neden Kutsal Işık'ın Kane'i Başrahip olarak onaylayacağını düşünüyor ki? O beni seçti. Bakire kurbanı sadece bir gelenek, en saçma geleneklerimizden biri."

Hunter kaşlarını çatıyor. "Damian, bu insanlar lanet büyüye inanıyor. Bahse girerim Gabriel gerçekten de Yüce Efendi'nin ölümsüz olduğunu düşünüyordur. Eski muhafızlar söz konusu olduğunda hiçbir şeyi varsaymayın. Kendi babanla daha çok vakit geçirseydin-"

Kapı çalındı. Hunter sürgüyü geri kaydırır ve ağır kapıyı çekerek açar. Miles içeri girdi. Hunter başını salladığında, masada karşımdaki koltuğa oturuyor, başı öne eğik.

"Ava hakkında bilgisi var," diyor Hunter.

İçimi bir heyecan kaplıyor. "Bana bakmak için iznin var Miles."

Tereddüt etmeden bakışlarını kaldırıyor, çünkü bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştı. Miles'ı seviyorum. Kararlı, saygılı ama asla korkak değil. Bu odada tam olarak nerede durduğunu biliyor.

"Lord Prior." Dosyayı masaya doğru kaydırıyor. "Birkaç arkadaşşı ve tanıdığıyla konuştum ve-"

Bir kapı daha çalındı. Bu sefer Hunter'ın bakışları benimkilere yöneldi.

Başka birini beklemiyorduk.

Elimi salladım. "Bak bakalım kim gelmiş."

Hunter sürgüyü tekrar geriye kaydırduğında kapı ardına kadar açıldı. Kane kapı aralığında belirdi. "Toplantı yapacağımızı bilmiyordum." Sesi pek düzgün değildi.

"Toplantı ~~yapıyor~~" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kovuldunuz."

Kane'in gözleri parlıyor. Bir kalp atışı kadar oyalandıktan sonra dönüp metal kapıyı öyle sert çarpıyor ki sesi odada yankılanıyor.

Hunter'a bir bakış fırlatıyorum, çünkü Miles'ın önünde bir şey söyleyemem. Hunter başını salladı. Mesajımı aldı.

Kane karanlıkta kalmaktan hoşlanmayacak. Hiç hoşuna gitmeyecek. Bu da dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor.

O bir serseri mayın.

Miles'a dönüyorum. "Devam edin."

Başını salladı. "Sana temel bilgileri vereceğim. Mükemmel bir öğrenci. 3.9 NOT ORTALAMASI VAR. Zamanının çoğunu ders çalışarak geçirir."

Hunter kısa bir nefes verdi, neredeyse gülüyordu. "Çok eğlenceli birine benziyor, Damian."

Miles, "Kilise etkinlikleri için bir istisna yapıyor," diyor. "Her Pazar Victory Hill'e gidiyor. Çarşamba günleri de üniversite gruplarına."

Hunter sırtıyor. "Daha da iyi."

"Sus," diyorum ama dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Bu bilgide şaşırtıcı bir şey yok. Aslında, tüm bunları acı verici derecede sıkıcı bulmalıyım. Gri gözlü bebek, bebek evine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Ama garip bir nedenden ötürü beni sevindiren de tam olarak bu tahmin edilebilirlik.

O iyi bir kız. Bir kural takipçisi. Ve bana gösterdiği küstahça kendini beğenmişliğe dayanarak, kuralları korkudan değil, kesinlikten izlediğine bahse girerim. Ayaklarının altındaki temeli hiç sorgulamak zorunda kalmadı, çünkü hiç çatlamadı. Tahminimce küçük ama büyümlü bir hayat yaşadı.

Önce sopayı kullanmam gerekecek. Onu korkutup boyun eğdireceğim. Sonra havucu kullanacağım. Ona sarılacağım, öpeceğim ve onu hediyelere boğacağım - onu esir alanın sevgisini arzulamasını sağlayacağım.

Kutsal Işık onu alıp götürdüğünde, muhtemelen yıllarca beni düşünecek. Ben ondan bıktıktan çok sonra bile.

Bunu düşünmenin neden heyecan verici olduğunu bilmiyorum. Sıkıcı olması gerekirdi.

Miles, "Aynı zamanda mükemmel bir piyano çalar," diyor. "Ulusal yarışmalara katılmış ve daha on beş yaşındayken St. James Filarmoni'nin bir parçası olmuş."

Tenime bir ürperti yayılıyor. Adadaki küçük kız da piyano çalıyordu. Minik ellerinin tuşların üzerinde gezinişini hâlâ görebiliyorum. Bir an için Ava'nın yüzü o anıyla birleşiyor, gri gözleri ve narin yüz hatları geçmişin hayaletinin yerini alıyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Annesi o iki yaşındayken öldü," diyor Miles. "İntihar etmiş."

İçimden bir şok geçti. Bunu asla tahmin edemezdin. İki ebeveyn ve bir golden retriever ile büyümüş gibi görünüyor.

İyi ki öyle olmamış. Bu da onun daha savunmasız olduğu anlamına geliyor. Miles, "Babası ilginç biri," diyerek beni kendime getirdi.

Şaşkınlığım.

Hunter öne doğru eğiliyor, keskin gözleri kısılıyor. "Ne olmuş ona?"

Miles masanın üzerindeki dosyayı açıp sayfaları çeviriyor. "Nebraska'da Ash Hollow adlı bir kasabada küçük bir cemaatin papazı. Aşağı yukarı üç yüz üyesi var."

Hunter homurdanıyor. "İlginç olan kısmı ne?"

Miles bize bakarak, "Seyahat programı," diyor. "Çok sık gider. Hem de çok. Kilisesine yapılan açıklama, daha geniş bir kilise liderliğine dahil olduğu, dünyanın dört bir yanındaki cemaatlerde konuşma yaptığı yönünde. Ama ben buna dair bir kanıt bulamadım."

Hunter kaşlarını kaldırıyor. "Seyahat programı yok mu? Konuşma randevusu yok mu?"

"Hiçbir şey," diyor Miles kesin bir ifadeyle. "Hiçbir kayıt yok."

Hiçbir yerde."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Belki ikinci bir ailesi vardır. Başka bir eyalette ya da başka bir ülkede saklanmış gizli bir hayatı. Ne düşünüyorsun, Hunter?"

Hunter sırtıyor. "Bence Tanrısal olduğunu iddia eden ama açıklanamayan yolculuklara çıkıp ortadan kaybolan bir adam araştırılmaya değer. Her ne saklıyorsa, bu... ilginç olacak."

Özellikle de Ava açısından ilginç. Babasıyla sorunları mı var? Sürekli ortalıkta olmayan bir babaya sahip olmalı.

Belki de devreye girip ona hep istediğı şeyi verecek bir babaya ihtiyacı vardır. Rahatlık. İstikrar.

Sevgi.

Miles dosyayı kapatır ve ayağı kalkıp çıkışını bekler. Hunter ona el salladı ve geldiğı gibi sessizce gitti.

Parmaklarımı kolçağı vuruyorum. "Sence en çok ne istiyor?" Hunter'dan çok kendime soruyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Bunun ne önemi var?" "Çünkü" diyorum, "onu tamamen yıkmak istiyorum. Dünyada en çok ne istediğini öğrendiğimde, o olacağım."

8

Damian

Birazdan burada olacak ve nabzım çok az yükseldi.

Son birkaç gündür onunla olan meşguliyetimi kontrol altına aldım. Artık sürekli onu düşünmüyorum.

Onun tatlı meydan okuması yakında ışıltısını kaybedecek. Bunu şimdi kabul etsem iyi olur. Parmaklarım sabırsızlıktan koluma vuruyor, beklentiden değil.

Bu balo salonunun dekorunu onu memnun etmek için sipariş ettim ve kendimi asla etkinlik planlamasına dahil etmem, ama bu sefer personele ortamı bir peri masalından çıkmış gibi hissettirmelerini söyledim. Onun gibi kitapsever bir kıza hitap edecek türden bir şey. Bir de onun için aldığım bir hediye var. Konservatuarda.

Tüm bunları yapmış olmam çok garip. Onu hediyelere boğmak için çok erken ama yine de bunların ona ait olduğunu henüz bilmeyecek.

Hayır, bu daha sonra olacak. Bu gece, benden korkmasını sağlayacağım.

Balo salonunun girişinde küçük kahverengi bir kafa belirince düşüncelerimden sıyrıldım. Bu o mu? Sanki

Görünmez bir güç tarafından çekilerek kendimi merdivenlerden aşağıya, kalabalığın içine doğru yürürken buluyorum.

Yaklaştıkça bakışlarımı girişe sabitliyorum ve işte orada.

Benim küçük bebeğim.

Ava kalabalığın arasından süzülüyor. Bir an sonra Rhett onun yanında beliriyor, eli sahiplenici bir şekilde onun omzuna yerleşiyor. Çenem sıkılıyor.

Haddini biliyor ama söz konusu kız olunca kendine engel olamıyor. Sahiplenici duruşu kabul edilemez.

Yaklaştığımda Rhett sertçe gülümsüyor. "Lord Prior."

Ona doğru eğildim. "Çek ellerini," diye fısıldıyorum.

Omurgası kaskatı kesiliyor ama elini hemen Ava'nın omzundan çekip yanına koyuyor. Balo salonunda dikkati dağılmış gibi görünüyor.

Ava kalabalığın arasından bana dönüyor ve bir an için gerginliği belli oluyor; geyik gözleri geniş ve temkinli. Ama sonra çenesi sıkılaşıyor. Gözleri iki gün önce olduğu gibi parlıyor.

Midem ateşle doluyor.

İşte benim bebeğim. Benden korkuyorsun ama bunu göstermeyi reddediyorsun.

Bu yakında değişecek.

"Biraz şarap ister misin, Ava?" Sesimi yumuşak tutuyorum, arkamızdaki masayı işaret ediyorum. "Sana iyi şarabımı ikram etmeyeceğim. Bunun gücü kötüye kullanmak olduğunu söyledin zaten."

Kaşlarını çattı. "Ben öyle bir şey demedim."

Gülümsüyorum. Bu kız çok siyah ve beyaz. Masadan bir bardak aldığında Ava öne çıkıyor, başını sallıyor. "Ben içki içmem."

"Bir yudumdan fazlasını içmemiştir," diyor Rhett.

Ava başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Eğlenmek için alkole ihtiyaç duyan insanları hiç anlamadım. Eğer alkol olmadan eğlenemiyorsan, belki de zamanını geçirecek daha ilginç bir şeyler bulmalısın."

Yüzümde ciddi bir ifade tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Sana katılıyorum. Kafamı rahat tutmayı seviyorum. Nadiren içki içerim. Alkol misafirlerim için." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Nasıl eğlenmeyi seçtikleri beni ilgilendirmez. Sadece eğlenmeleri."

Meydan okuyan ifadesi duraksıyor. "Bu-" dudaklarını büzüyor "-düşünceli. Aslında az önce alkol hakkında söylediklerim çok yargılayıcıydı."

Ah, işte burada.

Teslimiyet.

Hatalı olduğunu anladığında hemen teslim oluyor. Tıpkı Ben hakkında o çılgınca yorumu yaptığı zamanki gibi.

"Sana başka bir şey getireyim mi?" Ben soruyorum. "Bir tane alabilirim.

Barmen sana sahte bir içki hazırlasın."

"Hayır. Kardeşlik partilerinde insanların içkilerine bir şeyler atıldığını duymuştum."

Kahkahamın dışarı taşmasını engellemek için boğazımı zorluyorum. Çaba sarf ederek ona ciddi bir ifade takınıyorum. "Asla çok dikkatli olamazsın."

Gözlerini kısıyor ve uzun bir süre yüzüme bakıyor. "Gözümün önünde benimle alay edebileceğini sanma. Ne kadar çekilmez görüldüğümü çok iyi biliyorum." Çenesini kaldırıyor. "Umurumda değil."

Tanrım, bundan daha hoş olabilir mi?

"Ama ben buradayım tatlım," diyor Rhett. "Ve sana göz kulak oluyorum. Ben etraftayken kimse içkine bir şey karıştırmaya cesaret edemez."

Damarlarımdaki kan kaynıyor. Ne cüretle ona tatlım der ve *benim* burada olduğumu söylemesi gerekir. *Ben burada* kimse Ava'ya ilaç vermeye cesaret edemez. Rhett kim? Hiç kimse.

Ava benim. Bunu biliyor ama yine de Ava'yı bana vermeyi reddediyor.

Onu kaldırdım.

Rhett'e kesici bir şey söylemeye fırsat bulamadan Asher Ava'nın yanında beliriyor.

"Leydim." Tembelce gülümsüyor. "Dans etmek için bana katılmak ister misin?"

Ava balo salonunun ortasındaki insan kalabalığına bakıyor. "Bu çok garip..." Mırıldanıyor. "Jane Austen balosuna benziyor ama kulüp müziğiyle dans ediyorlar."

Asher'ın gülümsemesi bozulmuyor. Buna alışkındır. "Bu bir kardeşlik partisi leydim. Sadece bunun için tarihi bir yerimiz var."

"Sahte tarihi," diyor Ava. "Yine de sanat eserlerinin çoğunun gerçek olduğunu düşünüyorum." Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Öyle mi?"

Ben başımı sallayınca o da başını sallıyor.
"İnanılmaz.

Bir öğrenci yurdunda değerli bir sanat eseri."

"Leydim," diyor Asher, "burası özel bir kardeşlik evi. Bir avuç dokunulmaz yeğen tarafından yönetiliyor."

Ava sırtlıyor ve elini uzatıyor. "Memnun oldum.
Ben Ava."

Asher gülüyor ve Ava ona gülümsüyor. Şimdi kendimi Asher'ı azarlamak isterken buluyorum. Bunu nasıl yapabiliyor? Onun çekingenliğini nasıl bu kadar çabuk kırabiliyor?

Henüz kendimi ona sevdirmeme gerek yok. Bu daha sonra olacak.

"Çok eğlencelisin Ava," diyor Asher. "Kütüphaneci havanı seviyorum."

"Fark etmişsin." Ava iki kaşını da kaldırıyor. "Benim aktivitelerim arasında Jane Austen kitaplarını tekrar tekrar okumak, arkadaşlarla kahve içmek... Bir de İncil dersine gitmek var."

Rhett elini Ava'nın omzuna koyuyor. "Onu İncil hakkında konuşturma, yoksa eve dönerken içki içmemle ilgili bir ders alırım."

Elim sanki kendi iradesine sahipmiş gibi uzanıyor, Rhett'in bileğini kavırıyor ve Ava'nın omzundan sıkıca çekiyor.

Gözleri kocaman açılıyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum. "Rhett bana piyano çaldığını söyledi Ava. Konservatuarda bir Bösendorfer var. Senin fikrini almak istiyorum."

Göz ucuyla Rhett'in dudaklarının aralandığını görüyorum. Ava'nın piyano çalışı hakkında bana hiçbir şey söylememişti ama neyse ki Miles bu konuyu halletmişti. Rhett bana yalan söylediğimi söyleyecek cesareti asla gösteremezdi ama soğukkanlılığını koruyarak daha iyi bir iş çıkarabilirdi.

"Bir Bösendorfer mi?" Ava başını eğdi. "İnsanların almasına izin mi veriyorsun... Ben alabilir miyim?"

Denememe bile gerek yoktu. "Tabii ki."

Rhett'e dönüp gülümsüyor. "Belki sadece senin için 'Where Is My Mind'ı alarım. Yeterince uzun zaman oldu, kendi-"

"Hayır," dedim. "Rhett gelmeyecek. Herkesin elinde bir içki olduğundan emin olmak için burada kalacak. Sadece sen ve ben olacağız."

Rhett başını kaldırdı. "Garsonlar zaten insanların içki içtiğinden emin değil mi?"

"Yapıyorlar," diyorum, "ve şimdi sen de yapacaksın."

Rhett'in omurgası sertleşiyor ve Ava ayaklarının üzerinde kayıyor. Asher sırtıyor, sanki kimsenin dahil olmadığı bir şakadan zevk alıyormuş gibi. Kimse konuşmuyor. Gerilim giderek artıyor.

"Gel." Elimi havaya kaldırıp iki parmağımla işaret ediyorum. Ava'nın bakışları elime sabitleniyor. Yutkunuyor, muhtemelen cretim karşısında şok olmuş.

Evet, Ava.

İşte böyle olacak. Seni ağırdığımda geleceksin, yoksa sonuçlarına katlanırsın.

Buna alışın.

9

A^{va}

Konservatuar nefes kesici, başlı başına bir dünya. Cam duvarlar yükseklerle kadar uzanıyor ve gece gökyüzünü çerçeveleyen sivri bir zirvede buluşuyor. Ay ışığı akıyor, bitkilerin ve ağaçların üzerine gümüş bir ışık saçıyor.

Bir kış bahçesi. Clue oyunu dışında böyle odaların var olduğunu bilmiyordum.

Odanın en ucunda, siyah yüzeyi ay ışığını yansıtan bir Bösendorfer piyano duruyor.

Tanrım, neredeyse tuşlara basmadan bile duyabiliyorum. Sesi zengin ve pürüzsüz olacak, daha önce çaldığım hiçbir piyanoya benzemeyecek.

Göğsümde bir sızı var. Annem bu piyanoya bayılırdı. Onu hiç tanımadım ama bazen benimle uzaktan konuştuğunu hissediyorum. Kelimelerle değil ama duygularla.

Bakışlarım Damian'a kayıyor. Elleri ceplerinde, omuzları rahat ve bakışları neredeyse tembel bir merakla bana sabitlenmiş. Böyle bir odada ilk kez bulunmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yok. O piyanoyu çalmak için sabırla beklemek.

Bilmiyor, çünkü ihtişam onun için görünmez, tıpkı yurt odamın tavanındaki su lekesinin artık benim için görünmez hale gelmesi gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Burası... tam bir kardeşlik evi." Dudakları seğiriyor. "Öyle."

Piyanoya yaklaşıp parmak uçlarımla tuşlara değmesine izin veriyorum. "Neden karma? Kardeşliklerin sadece erkekler için olduğunu sanırdım."

"Çok eski. Bir kardeşlik olarak değil, bir tür kulüp olarak başladı."

Başımı salladım. "Senden tipik bir cevap. Yani, hiç de cevap değil."

Sırtışı yüzünü aydınlatıyor. Bu onun tipik soğuk sırtışı değil. Arada bir yüzünde gerçek bir zevk görüyorum.

Genellikle ona kaba davrandığımda.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Thornecroft hakkında ne bilmek istiyorsun? Anlatabileceğim kadarını anlatayım."

Ne *yapabilir ki*? Bu kulağa hiç de tarikat gibi gelmiyor.

"Rhett bana acele bir haftanız olmadığını söyledi. İnsanlar istedikleri zaman katılabiliyormuş."

"Bu doğru. Dört Büyükler'den birinden teklif almalısın. Üye olmakla ilgileniyor musun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve tereddüt ettim, ama sadece bir saniyeliğine. "Tabii ki." Parlak bir gülümsemeyi zorluyorum. "Yoksa neden burada olayım ki?"

Bir adım daha yaklaşıyor, bakışları sabit. "Kabul süreci biraz... yorucu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Gülümsüyor. "Eşim olarak başlamak zorundasın." "Eş mi?" Başımı salladım. "Sen ve diğer Büyük Dört kişi sizin gerçek krallar olduğunuzu düşünüyor."

Dudakları titriyor. "Ben kralım. Hunter, Asher ve Kane daha çok prens gibiler. Ama onların da kendi Eşler Mahkemesi var."

"Eşler Sarayı..." Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Thornecroft'ta bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir grup arkadaş gibiler ama..." Bakışları vücudumda gezinirken kapüşonlu bir hal alıyor. "Genellikle daha fazla yakınlık söz konusudur. Bunu istediklerini varsayarsak, ki her zaman isterler."

Başım geriye atıyor ve tüm bedenimi bir sıcaklık kaplıyor.

Benimle dalga geçiyor.

Öyle olmak zorunda.

Kardeşlik içinde cinsel ilişkiyi ima eden resmi bir pozisyona sahip olmak bile Ashford'un öğrenci davranış kurallarını ihlal eder. Ve Damian neden beni eş olarak istesin ki? Kampüsteki en güzel kadınlardan bazıları onun peşinde.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Hayır. Benim eşim olmak zorundasın. Sana teklifte bulunmam için başka bir neden düşünemiyorum."

Bana doğru bir adım atıyor ve nefesim hızlı ve sığ bir şekilde kesiliyor. "Yine de o kadar yüksekte başlamazsın. Eşlik değerli bir pozisyonudur. Kızlar bunun için savaşıyor. Benim hizmetçim olarak başlarsın." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Ve eğer senden hoşlanırsam, sana eş olarak bir yer ve bir teklif sunarım."

İlginç. Belki de Cassidy Pearson'a olan buydu. Erkek arkadaşı Max'ten daha çok "değerli" eş pozisyonunu arzuluyordu.

Ona kötü bir eş olacağımı söylemeliyim. Kendimi evliliğe saklıyorum, Tanrı aşkına.

Ama kelimeler boğazımda düğümlenip kalıyor.

Belki de gururumdandır. Çocukluğumda kilisede bekaret yemini ettiğim için on dokuz yaşında hâlâ bakire olduğumu duyarsa muhtemelen gülecektir.

Ya da belki de içten içe artık iffete inanıp inanmadığımı bilmediğim içindir. Eskisi gibi değil. Birçok yönden, babamın bana ve küçük kız kardeşim Violet'e korku temelli taktikler uyguladığını düşünüyorum.

Evlilik dışı seks yaparsak kendimizin bir parçası oluruz. Korktuğu için bizi de korkuttu.

Bunu yapmak istemediğini bilsem de yanılttı.
O çok yumuşak kalpli.

Ama insanlar inançlarını anlamlı oldukları için benimsemeli, benimsemezlerse ne olacağından korktukları için değil.

Yutkunuyorum, çok uzun süre sessiz kaldığımı ve Damian'ın bana baktığını fark ediyorum. "Kardeşlikler hakkında fazla bilgim yok ama genelde eşleri olmadığını biliyorum. Yine de bunun bir tarikat olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bunu ne zaman söyledim ki?"

"Yani bu bir tarikat mı?"

Bir adım geri atıyor. "Benim için çalmaya hazır mısınız?"

"Evet," diyorum hemen. Bu bana yapacak bir şey verecek,
Belki o zaman gerginliğimi görmez.

Damian piyanoya yaslanırken bakışları keskinleşiyor.
"Müzik okuyabiliyor musun?"

Nedense bu soru beni rahatsız ediyor. "Rhett sana klasik müzik eğitimi aldığımı söylemedi mi?" Başımı sallıyorum. "Beni yeterince pratik yaparken dinledi."

Dudakları seğiriyor. "Sana çalacak bir şeyler bulacağım."

Yakındaki bir rafa doğru ilerliyor ve deri ciltli bir kitap alıyor. Soluk altın rengi deri kaplamasından Beethoven'ın sonatlarının bir koleksiyonu olduğu anlaşılıyor. Kitabı piyanonun sehpasına koyuyor, bakışları tekrar bana kayıyor.

"Bir şeyler çal." Sesi sakın ama emredici.

Bankın üzerine oturuyorum, parmaklarım tuşları okşuyor.
"Herhangi bir şey?"

Sayfaları çevirirken başını sallıyor. Parmağı bir sayfanın üstüne dokunuyor. "Bu."

"Moonlight Sonata"nın üçüncü bölümü.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kurnazlığını yüzüne vurma isteğini bastırıyorum. Bunu rastgele seçmemiş. Üçüncü bölüm en yetenekli piyanist için bile zordur ve

Şarkı, eğitimsiz bir kulağın bile hatayı yakalayabileceği kadar iyi biliniyor.

Ve onun kulağı eğitimsiz değil, değil mi? Muhtemelen dünyanın en iyi konser piyanistlerinden bazılarını dinlemiştir ve bu benimle oynamanın başka bir yoludur.

Çalmaya başlıyorum. Önemli olan Beethoven'ın notaları değil, onların altındaki duygular. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi puslu ormanların ve kederli annelerin dünyasına bırakıyorum, melankolileri ulaşılamayacak kadar uzakta kalıyor. Parmaklarım içgüdüsel olarak tuşları buluyor.

İlk birkaç nota konservatuvarda yankılanıyor, unutulmaz ve yumuşak. Müziğe odaklanıyorum, beni yönlendirmesine izin veriyorum ama Damian'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Ben çalarken havada bir şeyler değişiyor. Ona baktığımda ifadesinin yumuşadığını görüyorum, her zamanki kopukluğu yerini çiğ, neredeyse savunmasız bir şeye bırakmış. Gözleri ellerime dikilmiş, her hareketi, her notayı takip ediyor.

Müziğin beni başka bir yere götürmesine izin vererek sürükleniyorum. Parmaklarım doğaçlama yapmaya başlıyor, sayfada olmayan bir melodi dokuyor. Daha yumuşak, daha hafif bir şey, sudaki ay ışığı gibi.

Sonunda geri çekildiğimde Damian'a bakıyorum ve nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Gözleri parlıyor. Tanrım, gözyaşlarına mı yaklaştı?

İyiyim ama *o kadar da iyi* değilim. Ashford'da müzik alanında uzmanlaşmak isteseydim, muhtemelen burs bile alamazdım. Bu virtüöz seviyesinde yetenek gerektirir.

"Ne?" diye sordum.

Sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Kimi çalıyordun? Liszt miydi o?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Tabii ki hayır. Liszt'in melodileri çok daha karmaşıktır. Ben sadece... oyalanıyordum."

Onun ifade değil Değişim, ama bir şey içinde
gözleri derinleşir. Bu Sessizlik
uzanıyor, rahatsız edici ve

Ben bankta kayana kadar.

Yutkunuyorum. "Doğaçlama yapabilmem havalı görünmüş olabilir ama özel bir şey değil. Muhtemelen..." Onun yakınlığı ve parfümünün kokusu başımı döndürüyor. Temiz bir koku. Baharatlı. "Muhtemelen farkında olmadan daha önce çaldığım bir melodiyi ödünç alıyordum. Ben sanatçı değilim."

Elini yüzüme dokunacakmış gibi kaldırıyor ve havada bırakıyor.

Bana doğru eğiliyor ve nefesim kesiliyor.

Bana dokunmuyor ama onu hissediyorum. Sıcaklığını, nefesini, dudakları benimkinden birkaç santim ötede. Kalbim küt küt atıyor. Bedenim kendi iradesiyle öne doğru eğiliyor.

Beni nefessiz bırakarak uzaklaşıyor. Volta atmaya başlıyor, ayak sesleri mermer zeminde yumuşak bir şekilde yankılanıyor. Ellerini arkasında kavuşturmuş, kaşları çatık. Aramızdaki sessizlik ağır.

Birden durdu ve yüzünü bana döndü. "Thornecroft'a söz vermekle ilgilenmiyorsun Ava. Aldatmada iyi değilsin. Bir daha deneme."

Gözlerimi kırpttırıyorum. Sesinde ne var böyle? Duman gibi anlaşılmaz ama yine de boğazımı demir bir zincir gibi sarıyor?

Daha önce de biraz... korkutucu olmuştu ama böylesini görmemiştim. O sakın maskenin ardındaki mavi gözler alev alev yanıyor.

Elini piyanonun tepesine koyuyor ve yumuşak bir gümbürtü odada yankılanarak beni zıplatıyor.

"Ama katılacaksın," diyor. "Çünkü şimdi sana bir teklif sunuyorum. Ve sen de bunu kabul edeceksin."

Ağzım açık kaldı. "Hayır..."

"Evet. Kabul edeceksin çünkü eğer etmezsen..." Öne doğru eğilip beni dikkatle izliyor. "Ne olacağını bilmiyorsun, değil mi? Bilemezsin. Hâlâ bunun bir tarikat olduğunu düşünüyorsun, sanki olabilecek en kötü şey buymuş gibi. Tarikatlar aptalcadır. Zayıf, kırılmış insanlar içindir. İçine girdiğiniz şey... kavrayışınızın ötesinde."

Çenemi sıkıyorum, kalbim göğsümde bir kuş gibi çırpınıyor.
"Beni katılmaya zorlayamazsın."

Tanrım, neden sesim titremek zorunda?

Gülümsemesi omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor. "Yapamaz mıyım?" Dudaklarım titriyor.

"Beni incitmele mi tehdit ediyorsun?"

Omuzlarımı nazikçe kavırıyor. "Korkma, küçük bebek. Hayır, sana zarar vermeyeceğim." O ürpertici gülümseme geri döndü. "Senden çok hoşlanıyorum. Ama arkadaşın..." Yüzü ifadesizleşiyor. "Sinirlerimi bozmaya başladı."

Nefes nefese kaldım. "Rhett?"

Ne aptalca bir soru. Tabii ki Rhett'i kastediyor.

Cesaret kırıntısı bulmak için kalbimi yoklamam gerekirken korkumu gösteriyorum. Damian'la benzer bir yüzleşme yaşadığında Rhett'i yargılamıştım. Bu benim küstahlığımdı.

Şimdi korkusunun nereden geldiğini biliyorum.

"Ne-" Titrek bir nefes alıyorum. "Ona ne yapardın?"

Bir elini kaldırıp alt dudağımda gezdiriyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor. Sonra kafasını kaldırıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Bilmiyorum. Talihsiz bir sonla karşılaşabilir. Bu onun kendi hatası olur. Uyuşturucu dünyasının içine çekilebilir." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Ben Cartwright gibi."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Bu adam az önce Ben Cartwright'ı öldürdüğünü mü itiraf etti? Bu gerçek olamaz. Rüya görüyorum.

Ama değilim ve benim için başka seçenek yok.

Thornecroft'a katılmak zorundayım.

Yoksa Rhett öldürülebilir ve ölümü kaza gibi gösterilir.

Am I olmak Mantıksız mı? Öyle mi Bu sadece
a sıkılmış zengin Çocuk benimle oyun mu oynuyor?

Fark etmez. Çünkü emin olamıyorum.

Rhett'i güvende tutmak istiyorsam, en kötüsünü varsaymak zorundayım.

Damian omuzlarımı bırakıyor ve ben öne doğru sallanıyorum.
"Bu gece bavullarını topla. Birkaç gün içinde taşınacaksın.
birkaç gün. Mülakatınız yarın günbatımında olacak."
"Mülakat mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor.
Hüzünle gülümsüyor. "Korkma. Senden hoşlandığımı söylemiştim." İki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve yüzümü kaldırıyor. "Fikrimi değiştirme."
Elini çenemden çekip arkasını dönüyor ve odadan çıkıp gidiyor.
Nefes almakla hıçkırmak arasında bir ses çıkardım. Gözyaşları dökülüyor, sıcak ve yüzümden aşağı akıyor.

Damian

Bir an için onun korkusundan zevk aldım.

Çünkü ona sahiptim. O benimdi. Artık aramızda durabilecek hiçbir şey yoktu ve ben çok heyecanlıydım.

Ve sonra geri çekilen bir dalga gibi beni terk etti. O gül goncası dudakların titreyişini izledim ve başka bir şey hissettim.

Tuhaf bir şey. Bu ideal bir durum. Rhett'i önemsiyor, Tanrı bilir neden ve o tam bir şehit tipi. Onu belli belirsiz bile olsa tehdit edersem benim için her şeyi yapar. Onu kendime bağlayabilir ve tatlı baştan çıkarma işlemine sonra başlayabilirim.

Sonunda beni sevecektir. Ödülümü alacağım. Şu anda benden korkması gerekiyor.

Öyleyse neden o lanet konservatuarda geçirdiğim her dakikayı takıntı haline getirdim ve keşke biraz daha nazık olsaydım dedim? O odadan çıkarken duyduğum kırık hıçkırık hoşuma gitmedi, gitmeliydi de. Bu kazandığım anlamına geliyordu.

Onun yerine, tam göğsümden vurdu.

Çaldığı melodi kafamı karıştırıyor olmalıydı. Beni çağırıyordu. Anılar duyularımı doldurdu. Ayaklarımın altındaki eski döşeme tahtalarının yumuşak gıcirtısı. Soluk perdelerin arasından süzülen loş ışık. Ve masada oturan küçük kız

Sırtını dik tutmuş, parmaklarını büyü yapar gibi hareket ettiriyordu.

Küçücük bir kız -dört ya da daha fazla- bu kadar ustalıklarla piyano mu çalıyor? Çok saçma. Peki nereden gelmişti? Kutsal Işık o adada bir çocuk bulundurmaktan hiç bahsetmemişti ve yerleşkesinde hiç yerli yoktu. Dikkatsizlik olurdu. Biri ayrılıp yanlış kişilere söylemiş olabilir.

Hayır, o gerçek değildi. Sadece bir figürdü, şekil verilmiş eski bir özlem.

Bu gece çaldığında, bu özlem farklı şeyler isteyen eski bir versiyonumu dirilterek beni yumuşattı. Sevgi. Güvenlik. Kutsal Işık'ta bir baba figürü.

Yarın, özlem azalmış olacak ve onu parçalamaya devam edebilirim.

Kapı hafifçe çalındı. Bir dakika sonra Coraline içeri girdi. Partinin bitmesine saatler kala balo salonunu aniden terk ettiğimi fark etmiş olmalı.

Kalamazdım. Sonunda Rhett'e döndüğünde Ava'nın şişmiş gözlerini görmek istemiyordum.

Benden uzaklaştığını görmek istemiyordum.

Coraline yatağında uzandığım yere baktı. "Bu gece bana ihtiyacınız var mı, Lord Regent?"

Başlığı alaycı bir vurguyla söylüyor. Henüz Başrahip olarak kutsanmadığım için teknik olarak Ben'in naipliğini yapıyorum.

Ama ben bu tür formalitelere takılmıyorum. Bana kalırsa ben Başrahibim ve herkes bana böyle hitap edecek.

Ancak Coraline kendisini, Dört Yüz üyesi olma şansları çok az olan tüm kardeşlik üyelerinin üstünde görüyor. Coraline'in babası aslında Dört Yüz'ün bir üyesi. O ve ailemin sosyal çevresindeki pek çok insan Coraline ile bir gün evlenmemizi bekliyor.

Ve bence Coraline bunu yükselmek için bir fırsat olarak görüyor. Ama Coraline bir kadın ve her ne kadar Kutsal Işıklar yasalarımızı modern zamanlara uyum sağlayacak şekilde yorumlamaya çalışmış, gelenekler çoğunlukla korunmuştur. Dört Yüz'de sadece yedi kadın var.

Muhtemelen asla yükselemeyecek ve bunun için ona acıyorum.

"Hayır," diyorum, kelimenin ağzımdan çıkmasına şaşırarak. "Yorgunum."

Gözleri çok az açılıyor ama vücuduna yayılan şoku hissedebiliyorum. Onu asla geri çevirmem. Her zaman onu istiyorum. Thornecroft'ta saygı duyduğum bir avuç insandan biri. Birbirimizi anlıyoruz.

Bu dünyada başarılı olmak soğukkanlı olmayı ve çoğu zaman zevki reddetmeyi gerektirir. Vahşi, bazen hayvani seksimiz dışında, Coraline benim eşlerimden biri olmaktan pek hoşlanmıyor -*birçok* eşimden biri- ama bunu yapıyor çünkü berrak gözleri yükselmek için en iyi şansının benim aracılığıyla olduğunu görüyor.

"Yoruldu mu?" Sırıttırıyor. "Bu benim lord naibim gibi görünmüyor."

Ve öyle de değil. Berbat bir ruh halindeyim ve seks genellikle zihnimi kapatmama yardımcı olan tek şey.

Cora'yı istemeliyim. Daha birkaç gün önce istemiştım. Onun yerine aklımda başka bir yüz beliriyor.

Benim küçük bebeğim, gözlerindeki ateş parlayan kömürlere dönüşüyor.

Onun korkusu hayranlığımı sona erdirmeliydi. Bunun yerine, daha derinlere kök saldı -ulaşılamaz bir yere, oyup çıkaramayacağım bir yere.

10

A^{va}

Ellerim hâlâ titriyor.

Onları kucağıma bastırıyorum, sakinleşmelerini istiyorum ama titreme devam ediyor.

Rhett şatodan rüzgarlı yola doğru ilerlerken omuzları gergin. Kim bilir ne kadar içtikten sonra araba kullanmaması gerekirdi ama umursamayacak kadar yıprandığımı fark ettim. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu.

Şimdiden değişiyorum, değil mi? İçki içmek ve araba kullanmak benim mutlak kurallarımdan biridir. Nefret ediyorum.

Ama yine de umurumda değil. Şimdi umurumda değil.

"Damian'la ne konuştunuz?" diye soruyor.

Olanların ne kadarını ona anlatmalıyım? Bilmiyorum.

Beynim mantık yürütemiyor.

"Çoğunlukla onun için piyano çaldım." Duraksıyorum ve sonra sessizce ekliyorum, "Ve Thornecroft'a söz vermeyi kabul ettim."

Gerginlik havadaki duman gibi ondan yayılıyor. Sessizlik uzun bir süre devam ediyor ve sonunda sert bir şekilde nefes veriyor. "Demek senden istediği buydu. Başka bir şey söyledi mi?"

Damian'ın beni ne için istediğini anlamaya çalışıyor. Hayal kırıklığına uğrayacak.

Ben hâlâ bilmiyorum.

"Eşlerinden biri olmamı istiyor," diyorum. "Benden hoşlandığını varsayıyorum."

Rhett başını bana doğru çeviriyor, gözleri kocaman. Araba hafifçe savruluyor ve ben kapı kolunu tutuyorum. "Gözlerinizi yoldan ayırmayın lütfen."

Çenesi sıkıştı ama direksiyonu daha da sıkı kavrayarak itaat etti. "Kesinlikle olmaz. Buna izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum, keşke eskiden olduğu gibi onun aşırı korumacılığından rahatsız olabilseydim. Bir daha asla. Muhtemelen artık benim için hep biraz üzücü olacak. Geçmişimden bir kalıntı.

Rhett beni hiçbir şeyden koruyamaz. Kesinlikle Damian Cross'tan değil.

"Eş olayını biliyor muydun, Rhett?" Bir süre sessiz kaldı.

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Ashford buna nasıl izin veriyor? Bu çok tuhaf." Omuz silkiyor ama hareketi sarsıntılı. "Bu bir kardeşlik derneği, Ava.

Kardeşler her türlü çılgınlığı yapar. Ashford'un bizi gözetlediği falan yok."

Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi. Ellerime bakıyorum. Hafif titreme hâlâ orada. Uzanıp avucumu omzuna bastırıyorum. Kasları dokunuşumun altında geriliyor. "Birbirimize yalan söylemeyi bırakalım."

Kaskatı kesiliyor ve elimi omzundan ön koluna doğru ovuşturuyorum. "İkimiz de Thornecroft'ta bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyoruz. Bu bir suç olabilir ve ikimiz de korkuyoruz. Neden bunu itiraf etmiyoruz?"

Rhett elimi kolundan sıyrıyor. "Dur, Ava. Burada olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek burada olmaz?"

"Bu arabada olmaz," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Birden başım dönüyor. "Sence... birileri dinliyor olabilir mi?"

"Hayır. Bunun içinde.

Bu. Arabada."

Midem bulanıyor.

Üç gün.

Hayatımın tanınmaz hale gelmesi için gereken tek şey buydu.

Üç gün önce Ashford'da sıradan bir öğrenciydim. Derslere gidiyor, kütüphanede çalışıyor, ucuz kahve içiyor ve tutabileceğimi düşündüğüm sözler veriyordum.

Peki ya şimdi? Rhett'in arabasında oturmuş, dinlenip dinlenmediğini merak ediyorum. Dinleyen biri var mı diye merak ediyorum, Damian dinliyor mu diye.

Delilik.

Rhett'in elleri hâlâ direksiyonda ve bana bakmıyor. Ama Thornecroft'a katılmama vereceği tepkinin Sienna'nınkiyle kıyaslanamayacağını biliyorum.

Ona katılmayacağıma söz vermiştim, yemin etmiştim. Ve bunda ciddiyydim... hâlâ bir seçeneğim olduğuna inandığım zamanlarda.

Yarın günbatımında bir görüşmem olduğunu söylediğimde ne diyecek? Sanki Eski Batı'da bir düelloya girmek üzereymişim gibi.

Belki de bir bakıma öyleyimdir.

Selvi ağaçlarının ve akşam sisinin kokusuna bakılırsa kalenin dışındaki kuru olması gereken yere doğru yönlendirilirken gözlerim sıkı sıkıya bağlı. Kayalıklara çarpan uzak dalgaların sesi, arkamdaki dört adamdan gelen ayak seslerinden zar zor duyuluyor.

"Adımına dikkat et," diye mırıldanıyor arkamdan biri.

Muhtemelen Kane ve sesinde bir gülümseme duyuyorum. Komik olmayan şeyler onu hep eğlendirmiş gibi görünür. Gözleri bağlı bir kızın dört kule gibi adam tarafından ıssız bir yere götürülmesi gibi.

Artık benim hayatım bu. Bulduğum yer burası.

Her nasılsa, korkmuyorum. En azından şu anda. İnsanlar travmaya bu kadar çabuk mu alışıyor?

Hayır. Muhtemelen şoktayım.

Dün gece o konservatuarda ne oldu bilmiyorum ama bir şekilde oradan cehenneme ve şeytana inanarak ayrıldım. Evanjelik bir Hristiyan olarak her ikisine de zaten inandığımı sanıyordum.

Ama bu şekilde değil. İkisi de hemen köşedeymiş gibi değil. Pusuda bekliyorlardı. Açık bir kapının arkasından boş gözlerle bakmaya hazır.

Sienna'ya Thornecroft'a gideceğimi söylediğimde şaşkınlık içindeydim. Tepkisini gördüm -şokunu ve hayal kırıklığını- ama hissetmedim. Sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi. Kendi hayatımın sadece bir gözlemcisiydim.

Hâlâ bir gözlemciyim. Gece vakti ormanda körlemesine yürüyen *ben değilim*. Başka bir kız.

Sonunda durduk. Ne olduğunu anlayamadan biri beni metal bir sandalyeye benzeyen bir şeyin içine itiyor. Sert ve cızırtılı bir şey bileklerime dolanınca kalbim yerinden fırlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bağlandığımı bilmeme rağmen soruyorum.

"Şşş." Ses alçak, yakın. Üzerime bir koku siniyor. Erkeksi ve temiz. Damian'ın kokusu. "Sana zarar vermeyeceğim."

Başımı çeviriyorum ama onu göremiyorum, sadece üzerimde beliren varlığını, tenime değen nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

"Bunu daha önce de duymuştum," diyorum.

Yumuşak bir kahkaha. Sonra sıcak bir el yanağıma değiyor. "Bana güvenebilirsin." Duraksıyor. "Zorlaştırmadığın sürece."

Sözleri alaycı ama beni ürkütüyor. Bir karıncalanma farkındalık yayılıyor boyunca vücudumda , uyanıyor

Beni ayağa kaldırdı. Nefesim sığ ve hızlı.

Korkuyorum

. Dehşete

düştüm.

Sertçe yutkunuyorum, kendimi yüzüme değen serin esintiye, üzerimdeki ağaçların belli belirsiz hışırtısına odaklanmaya zorluyorum.

"Hey." Damian'ın sesi artık bir fısıltı. "Korkmana gerek yok. *Ben* buradayım."

Derinlerde, uzaklarda bir yerde içimin bir parçası onun sözlerini tanıyor.

komik olmalı. Şeytan beni rahatlatmaya çalışıyor. Eğer bu kadar korkmasaydım, muhtemelen onunla alay ederdim, değil mi?

Dalga geçemem. Ava'nın o versiyonu bu koruda yok. Bu göz bağı varken.

Bu ben değilim. Ama Rhett'in hayatı için -herhangi bir hayat için- kim olmam gerekiyorsa o olacağım.

Bir sürtünme sesi geliyor, bir kibrit çakılıyor ve ateşin zayıf parıltısı göz bağımanın arkasındaki karanlığı deliyor.

"Çıkar onu," diye emrediyor Damian.

Kumaş çekilip alınıyor ve hızla gözlerimi kırptırıyorum. Şenlik ateşinden gelen ani ışık gözlerimi yakıyor. Görüşüm düzelince dört adamın yüzleri netleşiyor.

İlk dikkatimi çeken Kane oluyor. Elinde çevirdiği bıçağın ağzı ateş ışığında parlıyor.

İçgüdüsel olarak iplere karşı sarsılıyorum, bileklerim kaba bağlara karşı geriliyor. Aklımdan binlerce düşünce geçiyor.

O neden onda? Onu kullanacak mı?

Damian bir adım öne çıkıyor. "Bu ip için Ava. Ve eğer seni serbest bırakırken o güzel tenine bir çizik bile atarsa, boğazını keserim.

Sözleri güven verici değil. Sakin ve ölçülü bir şekilde söylemesi tüylerimi diken diken ediyor.

Bu insanlar deli.

Kane'in sırtışı genişliyor. "Buna değebilir."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Damian. "Sadece seni korkutmaya çalışıyor. Benim iznim olmadan hiçbir şey yapamaz. Bunu unutma."

"Ve onu izliyorum," diyor Hunter. "Eğer hızlı bir hareket yaparsa, göz açıp kapayıncaya kadar yere serilir."

Hunter'a hafifçe gülümsemeden önce uzun, titrek bir iç çekiyorum. Bir şekilde sözleri beni rahatlatıyor. Onu sadece kampüsteki şöhretinden tanıyorum ama söylentilere göre sakın, ağırbaşlı ve çok zeki biri.

Damian gözlerini bana dikeyyor. "Ona güveniyorsun ama bana güvenmiyor musun?"

Hunter, Damian'a dönüp kaşlarını çatarak inanmıyormuş gibi bir ifade takınıyor ama Damian bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Evet."

Damian'ın gözleri parlıyor. Bana doğru bir adım atıyor ama Asher önünü kesiyor.

"Sakin ol, Damian. Tanrım." Asher'ın büyüleyici gülümsemesi içinde bulunduğumuz koşullara hiç uymuyor. Önümde çömeliyor, kara gözleri yüzümü inceliyor. "Bu sadece küçük bir taciz. Endişelenecek bir şey yok."

"Tehdit mi?" Sabit durmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesim titriyor. "Bence bunların hepsi yasadışı."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ediyorum. Elbette hepsi bunun yasadışı olduğunu biliyor. Sadece Damian ve Kane'in mi deli olduğunu sanıyordum? Hunter ve Asher daha akli başında görünüyor diye bu onların suçlu olmadığı anlamına gelmez.

Asher gülüyor. "Çok tatlısın Ava. Ve bu işin içine sürüklendiğin için çok üzgünüm." Damian'a dönüyor. "Korkusuz liderimiz sana kafayı taktığı için üzgünüm."

Damian tepki vermiyor. Tanrım, gerçekten bana takıntılı mı?

Ne kadar deli olursa olsun, muhtemelen beni öldürmeye kafayı takmış demektir. Belki de Rhett'e karşı bir kan davası vardır? Ve şimdi onu cezalandırmak için bana işkence etmeye çalışıyor.

Hayır, bu delilik. Çıldırıyorum. En olası açıklama basit olanı. Damian'ın Rhett'le konuştuğu gece kendi ağzından duyduğum açıklama. Beni bir tür tarikat ayini için istiyor. Rhett'e bile söyleyemeyeceği kadar gizli bir ayin. Bana zarar vermeyeceğine, benden sıkılacağına ve Rhett'in daha sonra beni teselli edebileceğine söz verdi.

Hepsi yalan olabilir ama kabul edeceğim. Damian pek yalancı birine benzemiyor. Bunun için fazla kibirli. Dünyanın kralyken istediğini elde etmek için neden kandırmak zorunda olsun ki?

"Pekâlâ." Asher gülümsüyor. "Sadece birkaç sorumuz var." Yutkunuyorum. "Tamam."

Asher uzanıp yanağımı çimdikliyor. "Şu anda ya da daha önce federal hükümet için çalıştın mı?"

Başımı geriye attım. "Hayır, tabii ki çalışmadım."

Asher beni dikkatle izliyor, gülümsemesi hiç değişmiyor. "Hiç bir gazeteciyle hassas sayılabilecek herhangi bir konuda konuştunuz mu?"

Avuçlarımda soğuk bir ter oluşuyor. Son dört gün içinde bir gazeteciyle görüştüğümü mü düşünüyorlar? "Hayır."

"Güzel." Asher uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. Verdiğim cevapları pek önemsemediği izlenimine kapılıyorum. Bu bir tür formalite.

Ya da manipülasyon taktiği.

Damian öne doğru yürüyor, sesi geceyi bir bıçak gibi kesiyor. "Birazdan yemin ettiğinde bana ait olacaksın."

Damarlarımda bir ürperti yayılıyor. "Ne yemini?" Damian'ın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Öğreneceksin. Önce sana sorumluluklarını söyleyeyim. Seni çağırdığımda geleceksin. Sana bir yerde olmanı söylersem, orada olacaksın. Sana bir emir verirsem, onu uygulayacaksın."

Boğazım düğümlendi.

"Benim iznim olmadan Thornecroft'tan ayrılmayacaksın. Burada olanlar hakkında kimseyle konuşmayacaksın. Ve

En önemlisi -" sesini alçaltıyor "- diğer erkeklerden uzak duracaksın."

Ağzım açık kalıyor.

Sesi pürüzsüz, tereddütsüz. "Buna Rhett de dahil." Başımı sarsakça sallıyorum. "Hayır."

Damian'ın gözleri parlıyor. "Hayır mı?"

O alev alev yanan gözlerdeki ifadenin beni ürpertmesi gerekirdi, ama korkumun derinliklerinde bir yerde, bir meydan okuma dalgası yükseldi.

Şu anda boyumdan büyük bir işe kalkışmış durumdayım ama planım her zaman Rhett'i dışarı çıkarmaktı. Ve onu görmeme izin verilmezse çıkaramam.

Boğazımı temizliyorum. "Yeminimi edeceğim -ne olursa olsun- ama Rhett'i görmem gerek. O sizin tarikatınızın bir parçası, bu yüzden çok şey istediğimi sanmıyorum."

Damian'ın çenesi sertleşir. "Taleplerde bulunamazsın, Ava."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama çenemi yukarıda tutuyorum. "Ama ben bir tane yaptım. O yemini etmemi mi istiyorsun? Bunu yapmamın tek yolu bu."

Damian, Kane'den bıçağı kaptığında irkiliyorum. Elinde tutarken bıçak ateş ışığını yakalıyor. Başparmağını bıçağın kenarında gezdirirken midem bulanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Parmakları bıçağı neredeyse şefkatle okşuyor ve kalbimin göğsümde gümbürdeyerek patlamasından endişe ediyorum.

Ama tereddüt etmeyeceğim.

"Damian," dedi Hunter sertçe, öne doğru bir adım atarak. "Bu konuda neden kılı kırk yardığını anlamıyorum. Yemin etmeyi kabul etti."

Damian cevap vermiyor, sadece vahşi gözlerle bana bakıyor.

Asher inliyor. "O korkuyor, Damian."

"Korkmalı da." Damian'ın işaret parmağı bıçağın ucuna yerleşiyor.

Kane yine gülüyor. Bana doğru bir adım atıyor ve elini kolumda gezdiriyor. "Belki onu pes ettirebilirim." Sesi alçak ve tehditkâr. Kalçama dokunuyor ve elini yavaşça yukarı doğru hareket ettiriyor.

Ben tepki veremediğim Damian onu omuzlarından yakalıyor ve yere çarpıyor. "Yeter artık. Ona bir daha böyle dokunursan derini yüzerim."

Kane yerden sürünerek kalkarken gülüyor, yüzündeki yaprakları ve tozu fırçalama zahmetine girmiyor.

Damian sandalyenin arkasına doğru yürüyor. Bileklerime bir baskı ve ipin kesilme sesi geliyor. Bir an sonra özgürüm.

Önümde beliriyor, uzun boylu ve acımasız. "Pekala, küçük bebek. Rhett'i görebilirsin... izin verdiğim zaman." Alt dudağını ısırırdı. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

11

Damian

Dizlerinin üzerine çöküyor ve içimde keskin ve elektrikli bir zafer dalgası yükseliyor.

Sonunda onu yakaladım.

Başka tarafa bakmıyor. Şu anda bile, ateş dolu gri gözleriyle bana meydan okumaya cüret ediyor. Bana böyle baktığında bana ne yaptığını biliyor mu?

Hayır, hiçbir fikri yok.

Ve şimdi o ateş benim emrimde.

Yaklaşıyorum, kararsız nefes alışını ve omuzlarındaki hafif titremeyi yakalıyorum. Güzel. Korkuyor. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

Yeminini ciddiye almalı.

Sonunda benim olduğunda, o korkuları yatıştıracağım. Hatta iyi bir kız olursa onu rahatlatacağım. Ona hayvanlarıma zarar vermediğimi göstereceğim.

Bıçağı alıyorum ve ucunu avucuma bastırıyorum, ısırmasına izin verecek kadar. Damla damla kan akıyor, tenime karşı koyu renk. Elimini ona doğru uzatıyorum. "Yala şunu."

O gri bebek gözleri kocaman oluyor ve gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Bir an sonra ağzından küçük pembe bir dil kayıyor ve sikim seğiriyor.

Gözlerini bağladığımızdan beri sertleşmişim.

Elimi ağzına doğru uzatıyorum. Kaygan dilini avucumda hissettiğimde inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Şimdi," diyorum. "Benden sonra tekrar et." Ava zorlukla yutkunuyor.

"Efendime her konuda hizmet edeceğime hayatım ve kanım üzerine yemin ederim."

"Efendime her konuda hizmet edeceğime hayatım ve kanım üzerine yemin ederim." diye fısıldamadan önce kısa bir an tereddüt ediyor.

"Onun çağrısına kulak vereceğim, emrine itaat edeceğim ve karanlıkta ve aydınlıkta onun yanında duracağım."

Dudakları hafifçe ayrılıyor, nefesi düzensiz. Sonra tekrarlıyor, sesi yumuşak, neredeyse titriyor.

"Geçmişimden, irademden ve bedenimden vazgeçiyor, onları özgürce efendime sunuyorum."

Yüzünde bir şeylerin titreşimi beliriyor. Bu kısmı söylemek istemiyor. Rhett'i mi düşünüyor?

Siktir, onu öldürebilirim.

Bu öfke nereden geliyor? Rhett, Ava'yı bana getirmemde önemli bir rol oynadı ve onun boyun eğmesini sağlamak için mükemmel bir araçtı.

Ama ona olan sadakati... Hiç hoşuma gitmiyor.

"Geçmişimden vazgeçiyorum," diyor ve içime bir elektrik çarpıyor.

Evet, benim küçük bebeğim. Benim için her şeyden vazgeç.

"İrademi ve bedenimi efendime özgürce sunuyorum."

Dudaklarından dökülen bu kelimelerin verdiği haz o kadar keskin ki dizlerimin bağı çözülüyor. Tanrım, bununla çok eğleneceğim. Ve iki buçuk ay boyunca benim olacak. Tamamen benim. Ya sonrası?

Bunu daha sonra düşüneceğim. Muhtemelen o zamana kadar ondan sıkılmış olacağım.

Sesimi mırıltıya indirerek daha da yaklaşıyorum. "*Domine serviam tibi*."

O burnunu kırıstırıyor, ve benim dudaklarım seğıriyor. Bu Meraklı zihni muhtemelen dili anlamaya çalışıyor.

"Latince mi bu?" diye soruyor.

Çenemi sıkıyorum ama az önceki kadar eğlenmiş değilim. "Tekrar etmek için bilmen mi gerekiyor?"

Bakışlarını indiriyor. "Hayır. *Domine*..." Kaşlarını çatıyor ve sonra gözleri büyüyor. Kelimeleri çoktan unuttuğı için dehşete düşmüş görünüyor. Korkunun beyin üzerinde yarattığı etkiye alışık değil.

Ona dokunma isteğimle savaşıyorum. Şimdi ona havuç vermenin zamanı değil. Onu korkutmaktansa ona sarılmayı ne kadar çok istediğimi göstermek için. "*Domine serviam tibi*," diye tekrarlıyorum.

Kelimeleri söylüyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Kanım titriyor. Bıçağı kavrayışım sıkılaşıyor. O benim.

Ve şimdi bunun gerçekten ne anlama geldiğini öğrenmesinin zamanı geldi.

Önünde çömeliyorum. "Yarın gece benimle küçük bir partiye geleceksin. Sadece Thornecroft'un yakın çevresi." Elimi ensesine koyuyorum ve başparmağımı kafatasının tabanına bastırıyorum. "Ne dersem yapacaksın. Hiç tereddüt etmeden."

Dudakları aralandı. İtiraz mı edecek?

Titrek bir nefes veriyor ve dudaklarını kapatıyor.

Aferin kızıma.

"Kucağımda olacaksın." Sesim şimdi daha yumuşak. "Bana ait olanı görmelerini istiyorum."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor; geniş, fırtına grisi ve yakıcı.

Doğrudan sikime bir sarsıntı gönderiyor.

Oh lanet olsun. Benimle her adımda savaşacak, benim dürüst küçük meleğim.

Onun düşüşünün tadını çıkaracağım.

Ava

"Görüşmemin" üzerinden yirmi dört saat geçti ve akıl sağlığımı sorgulamaya başladım.

O gece konservatuarda Damian'dan çok korkmuştum. Tehditlerinin gerçek olduğundan emindim. Ama o sorgulamadan sonra.

O zaman kesinlikle korkutucu gelmişti, ama aynı zamanda çok fazla gösteriydi - bıçak, göz bağı ve kan yemini. Bunların bir tarikata mensupmuş gibi davranan bir grup acımasız zengin çocuk olması mümkün mü?

Bunu bilemiyorum. Bu gece şatoya gelmemin sebebi de bu emin olamama hali.

Yoksa tamamen başka bir şey mi? Adını koymak istemediğim bir çekim - kısmen korku, kısmen hayranlık ve orada olduğunu bile kabul etmekten utandığım bir heyecan.

Dev koridorda yürürken derin bir nefes alıyorum. Bu elbise sanki bana dikilmiş gibi yapışıyor. Kenarları dantelle süslenmiş beyaz ipek. Arkası tamamen çıplak. Kendim için asla seçmeyeceğim türden bir şey.

Üzerime tam oturdu. Damian bu kadar kısa sürede nereden bulmuş? Bedenimi nereden biliyordu?

Şoför beni kalenin daha önce hiç görmediğim bir yerinde indirdiğinde, Damian'ın eşlerinden biri beni içeri götürdü. Kendini tanıtmadı, sadece beni özel bir giyinme odasına yönlendirdi ve kadife bir askıdaki elbiseyi bana uzattı. Bana elbiseyi giymemi söyledi. Damian'ın beni daha önce beklediğini ve biraz sinirli olduğunu söyledi.

O bakmadığında gözlerimi devirmiştım. Sanki şoförün yurdumun otoparkına ne zaman geleceği benim kontrolümdeymiş gibi.

Büyük odalardan birine girdim. Michaelmas partisindeki balo salonuna hiç benzemiyor. Bu daha karanlık. Alçak tavanlı. Maun duvarlar. Mobilyalar koyu deri ve kümeler halinde dizilmiş.

İçeri girdiğimde herkes dönüyor.

Derin bir nefes alıyorum. Burada sadece yirmi kadar insan var ve hepsinin gözleri bana sabitlenmiş. Başımı dik tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bu tür bir ilgiden hoşlanmıyorum. Bu dar elbiseyi giymekten de hoşlanmıyorum.

Damian'ı gördüğümde düşüncelerim dağılıyor.

Tahttaki bir kral gibi yüksek arkalıklı deri bir sandalyede oturuyor. Bir elinde kehribar rengi bir sıvı bardağı duruyor. Yanında dört kadın dolaşıyor -sanırım daha fazla eş. İçlerinden birinin eli omzunda.

Yanaklarım ısınıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Onu bu kadınlarla görmek hoşuma gitmiyor.

Kendimi onlardan biri olarak görmek istemediğim için mi?

O psikopat beni dizlerimin üzerine çöktürüp hayatımı ona adadıktan sonra, şimdi böyle bir gurura sahip olmak delilik.

Damian'ın gözleri benimkilere kilitleniyor ve duruşu değişiyor. Bakışları her yerimi ısıtacak şekilde vücudumda geziniyor. Kızlardan biri öne eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Elini kaldırıyor ve kalçasına vuruyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Dün bana kanını yalattıktan hemen sonra beni bu konuda uyarmıştı. Şaşırmamalıydım.

Omuzlarımı dikleştirdikten sonra ona doğru yürüyorum. Gergin görünmeyeceğim.

Gergin olsam bile.

Ona ulaştığımda hiçbir şey söylemiyor. Kendimi onun kucağına bırakıyorum. Eli belime dolanıyor. Dokunuşu aynı anda hem nazik hem de sahiplenici.

"Geç kaldın." Sesi sertti. "On dakika kadar."

"Hâlâ geç kaldım."

"Şoförün kampüste kayboldu. Beni aramak zorunda kaldı." "Sanırım onu kovmam gerekecek."

Ben sertleşince belimi sıktı. "Sakin ol. Onu kovmayacağım. Beklediğime değdi." Eli karnımdan kalçama doğru ilerliyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Sözleri midemi bulandırdı. Çılgınca.

Bazen normal, ukala bir kolej çocuğu gibi, bazen de şeytanın ta kendisi gibi hissediyorum.

"Bu elbise çok dar," diyorum.

"Hayır. Mükemmel. Benim olanın her santimini görebiliyorum." "İğrenç."

Gülüyor; derin, zengin bir ses. Nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum, ama yakınlığı bunaltıcı.

Ben girmeden hemen öncesine göre daha sessiz olsa da oda sohbetle uğulduyor. Sanki Damian'ın kucağına oturmam gecenin olayıymış gibi insanlar buraya bakıp duruyor.

Sert kalçasının üzerinde kayarken bir kol gelip beni göğsüne doğru çekiyor. "Böyle kalacaksın."

Bu emir omurgamdan aşağı bir dalgalanma gönderiyor. Korkudan değil, adını koymak istemediğim başka bir şeyden.

"Konuş benimle,"

diyor. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında. En sevdiğin ders hangisi?" Eğiliyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Bir tane olduğunu biliyorum, Ava St. Clair."

Adımı okşar gibi söylüyor ve karnım ısınıyor. "Yani inek olduğum için mi?"

"Evet," diyor hemen ve dudaklarım seğiriyor. Açık sözlülüğü zaman zaman garip bir şekilde silahsızlandırıyor.

"Aslında en çok Sosyal Psikoloji'yi seviyorum," diyorum. "*Bizim* dersimiz."

Alay ediyor. "O zaman dersi sen vermelisin. Muhtemelen Profesör Moore'dan daha iyi bir iş çıkarırsın. Sadece slaytları okuyan profesörlere katlanamıyorum. Derse gitmenin ne anlamı var ki?"

İçimde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. "Aynen! Slaytları defalarca okuyacağımı ve gerekli tüm okumaları en az bir kez yapacağımı biliyorum. Dersteyken profesörün bir hikaye anlatmasını istiyorum. Perçinlenmek istiyorum."

Parmağını boynumda gezdiriyor. "Çünkü herkesten daha zeki olduğumuzu düşünüyoruz. Profesör Moore zamanımızı harcamaya nasıl cüret eder? Orada olduğumuz için bile gurur duymalı."

Hakkımdaki bu değerlendirmeden hoşlanmadım. Gerçekten o kadar kibirli miyim?

Hayır, özellikle zeki olduğumu düşünmüyorum. Sadece çoğu kişiden daha meraklıyım. Kucağında kayıyorum ve o bir inilti çıkararak içimde bir şok dalgası yaratıyor.

Bu inleme ne anlama geliyordu?

"Kendin hakkında konuşuyorsun. Sana o dersi sevdiğimi söylemiştim." Yutkundum. "Demek bu yüzden hep kırk beş dakika geç kalıyorsun, tabii eğer gelersen."

Elini kalçamdan yukarı kaydırıyor, parmaklarını elbisenin eteğinin hemen altındaki çıplak tenime hafifçe sürüyor. Sertçe nefes alıyorum.

"Fark etmişsin." Sesinde bir gülümseme var.

"Tabii ki fark ettim. Sen içeri girdiğinde bütün sınıf duruyor, sanki dersten daha ilginçmişsin gibi."

"Çünkü ben öyleyim." Başparmağı çıplak kalçamda gezinerek karnıma sıvı bir sıcaklık gönderiyor. "Sosyal Psikoloji neden en sevdiğin ders?"

Neden sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi çıkıyor? İlgileniyor olamaz. Ya beni bir tarikat ritüeli için istiyor ya da benimle akıl oyunları oynuyor.

"Dünya hakkında farklı düşünmemi sağlaması hoşuma gidiyor. Her zaman eşsiz olduğumu düşünürdüm. Sanırım çoğu insan öyle. Bu ders bana insan davranışlarının şaşırtıcı derecede tahmin edilebilir olduğunu gösterdi."

"Evet." Sesinde heyecan var. "İnsanlar son derece sosyal hayvanlardır. Her şey biyolojik programlamamıza bağlı. Benzersizliğimize olan inancımız sadece kendimize anlattığımız bir hikaye."

Delici yoğunluğu... Hoşuma gidiyor, değil mi? Yine de söylediklerine katılmıyorum. İnsanlar biyolojinin tek başına açıklayabileceğinden çok daha karmaşıktır.

Ama bu şekilde düşünmesi hoşuma gidiyor. Bana karşı koyabileceğim bir şey vermesi hoşuma gidiyor.

Tuhaf. Belki şeytan bile bazen sevimli olabilir. "Bu yüzden insanlar üzerinde çalışıyorum," diyor. "Eğer anlarsan Birini programladığınızda ona her şeyi yaptırabilirsiniz." Ah, evet.

Tabii ki Damian Cross'ta her şey manipülasyona bağlı.

"Bir tarikat lideri gibi konuştun," diyorum.

Derin kahkahası kulaklarıma doluyor ve beni ürkütüyor. Sadece hayal mi görüyorum yoksa benimle birlikte çok mu gülüyor?

Bir adam tökezleyerek yanımıza geliyor, bardağından kahverengi bir sıvı akıyor. Gözleri göğsüme yapıştı. "Tanrım," diyor, geveleyerek. "Bu senin bakiren mi, Cross? Böyle yaptıklarını bilmiyordum."

"Yerinde olsam gözlerini kendime saklardım, Noah, eğer onları kullanmayı seviyorsan." Damian'ın sesi kuru.

Noah gülüyor, bakışları vücudumda geziniyor. İçgüdüsel olarak kollarımı kavuşturuyorum, yüzüme sıcaklık doluyor. Tanrım, bu adam ölmek mi istiyor? Damian'da gerginlik, yanan bir fitil gibi titreşiyor.

"Bu elbise o kadar memeyi bile taşıyamaz," diyor Noah.

Damian tek kelime etmeden beni belimden tutup kaldırıyor ve sandalyeye oturtuyor. Damian onun üzerinde gezinirken Noah'nın gözleri korkuyla doluyor.

"Özür dilerim, ben-"

Sözleri büyük bir çatırtıyla kesilir. Noah tökezler, sıvı yere sıçrar. Sessizlik bir dalga gibi yayılıyor. Bütün gözler üzerimizde. Damian'ın yardımcılarında biri Noah'ya doğru koşuyor ve onu kapıya doğru yönlendiriyor.

"Ava benim," diyor Damian, sesi odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek. "Ona dokunmayın. Ona bakmayın bile."

Bana dönüyor, yüz ifadesi hiçbir şey olmamış gibi sakın. Beni nazikçe kaldırıyor ve tekrar kucağına oturtuyor. Eli belimi buluyor.

Oturuyorum, tekrar tekrar göz kırpiyorum.

Her şey çok hızlı oldu. Son derece hızlı ve kimsenin umurunda değil gibiydi. Damian'ın vurduğu adam bile pek şaşırmış görünmüyordu.

Burası tam bir tımarhane.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Damian beni kendine doğru çekiyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Gidip Noah iyi mi diye bakmak istiyorum."

"Hayatta olmaz." Eli uyluğumun üst kısmına gidiyor ama az önce olduğu gibi içimi ısıtmıyor. "Söylediklerinden sonra ona yaklaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "O sadece sarhoş. Deli gibi davranan *sendin*."

Kalçamı çimdikliyor. "Thornecroft'ta işler böyle yürür Ava. Buna alışacaksın. Böyle büyük bir derneği yönetmek düzen gerektirir."

Ne saçmalık ama.

"Doğal olarak, kralım."

Dudakları yanağıma değiyor. "Bunu sevdim, küçük bebek. İçine girdiğimde bunu söylemeni duymak için sabırsızlanıyorum."

Midem sarsılıyor ve göğsümde keskin bir çarpıntı dalgalanıyor.

Hayır.

Hayır,

hayır.

Bu adamla seks yapma fikri beni tahrik edemez. Nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor: küstahça hak iddia etme, acımasızca manipülasyon ve başkalarının özerkliğini tamamen hiçe sayma.

"Yurtta bir gecen daha var." "Ne?"

"Tadını çıkar. Eskiden nasıl bir hayatın olduğuna dair son tadın bu."

Göğsüm sıkışıyor. "Peki ya ondan sonra?"
"Ondan sonra-" kulak mememi ağzına alıp usulca ısırıyor "-
her şey değişiyor."

Uzun bir süre sonra, Sienna yanıma sokulmuş halde yatağımda uzanıyorum - yarın Thornecroft'a taşınmadan önceki son yatıya kalışımız. Oda arkadaşım Della odanın öbür ucunda horluyor.

Della geçici olarak taşınacağım haberini gözünü kırpmadan kabul etti. Yakın olduğumuzdan değil ve benim bu odadan çıkmam erkek arkadaşının yatıya kalabileceği anlamına geliyor.

Ama Sienna tamamen başka bir mesele. Şu anda bile ondan yayılan gerginliği hissediyorum. Uyumuyor. Nefes alışından bunu anlayabiliyorum.

"Bana kızgın mısın?" Karanlığın içine fısıldıyorum. Vücudu sertleşiyor. "Tabii ki kızgın değilim."

Yutkunuyorum. "Sözümü tutmadım."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra usulca, "Sanırım bana hikâyenin tamamını anlatmıyorsun. Verdiğin sözleri hafife almıyorsun."

Midem bulanıyor. Haklıydı. Ona Rhett'in hayatına yönelik tehditten bahsetmedim. Ya da sorgulamadan. Ona bu işin ne kadar içinde olduğumu gerçekten açıklayabilecek hiçbir şey söylemedim.

"Sienna, keşke tutmasaydım dediğim bir söz daha var."

Küçük bir nefes verdi. Sanırım nereye v a r m a k istediğimi biliyor.

"Babama yıllar önce söylemeliydim," diye fısıldıyorum.

"Bence bir şey yapmış olabilir."

"Ne-" Sesinin çok yüksek olduğunu fark etmiş olacak ki duraklıyor ve sesini alçaltıyor. "Ne yapmış olabilir ki?"

Beni kaçırabilir miydi? Hayır. Bir şeyler yapmaya çalışırdı -ve başaramazdı- ve sonra evde benim için cehennem olurdu."

Göğsüm sıkışıyor. Bu kelimeler beni çocukken ve sonra da gençken korkuturdu. O CPS çağrısından sonra işler onun için gerçekten cehennem gibiydi ama...

Hâlâ hatalı olduğunu düşünüyorum. Babamı tanıyorum. Bir şeyler yapmış olabilir.

Ben de Tanrı'ya fısıldayarak yakarmanın eylem kadar etkili olduğunu düşünen aptal küçük bir kızdım. Bir daha asla. Ses çıkarmaktan korktuğum için sevdiğim birinin çatlaklardan kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Rhett'in başı dertte. Ve bunun için dua etmeyeceğim. Yapacağım. bir şey.

12

A^{va}

Beynim uğuldayarak güzel kadını kalenin içinden takip ediyorum.

Müzik Takdiri dersimden sonra eve geldiğimde, bir şoför çoktan yataktanenin önünde bekliyordu. Geç kalmaktan korkuyor gibiydi -ve Damian gibi bir patronu olduğu için onu suçlayamam- bu yüzden eşyalarımı almak için abalamam gerekti. şoför, Thornecroft bana bir gardırop sağlayacağı için sadece temel ihtiyaçlarımı içeren bir çanta almamı söyledi.

Delilik. Bu insanların zenginliği akıl almaz. Ama belki de bu hafta olanlardan sonra hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

Kaleye vardığımda, Yüksek Eş olarak anılan bir kadının yanına getirildim. Adı Coraline ve benden pek hoşlanmışa benzemiyor.

"Bundan daha fazla giyinmen gerekecek," dedi, bakışları sırt çantamın yıpranmış kumaşına sabitlenmişti. "Kıyafetlerini sipariş edeceğim. Sadece bedenini söyle."

Kaşlarımı attım. "Kıyafetlerimi kendim seçmeyi tercih ederim. Her zaman alışveriş merkezine gidebilirim-"

"Hayır. Gidemezsin. Sadece dersler için. Benim için programının çıktısını alman gerekecek."

Üyeleri sevdiklerinden izole etmek. Çok tarikatvari.

Ya da çok sahte bir tarikat. Ama bunların hepsi bir oyun olsa bile, bu güvenli olduğu anlamına gelmez. Ateşle oynayan bir sürü insan öldü. Damian, Rhett'in hayatını tehdit ettiği sürece, her şeyi ciddiye almak zorundayım.

Coraline beni uzun bir koridora götürüyor. Uzaktan gelen seslerin alçak mırıltısı duvarların arasından süzülüyor. Bir grup kızın oyalandığı bir dizi açık kapının yanından geçiyoruz, biz yaklaştıkça sohbetleri ve kahkahaları azalıyor. Birkaç göz Coraline'den bana doğru kayıyor.

"Hanımlar," diyor Coraline, bir kapının önünde durarak. "Bu lord naibinin yeni kişisel hizmetkârı Ava."

Coraline açık kapıdan içeri bir adım atıyor ve olağanüstü güzel üniversiteli kızların süslü koltuklara uzandığı geniş bir odayı işaret ediyor. "Burası Damian'ın eşinin odası."

Kalbimin çarpmasına neden olan şoku gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Görünüşe bakılırsa yaklaşık yirmi kişiler.

"Üniversite bu kardeşliğin eşleri olduğunu biliyor mu?" Kendimi sorarken buluyorum.

Coraline kaşlarını çatıyor. "Neden, sen polis misin?"

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Özür dilerim." Temizlemek için başımı sallıyorum. "Ben Hristiyan olarak yetiştirildim.

Alışkın değilim..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bunların hepsi benim için yeni." Sert ifadesi değişiyor ama o muhteşem yeşil gözleri hâlâ yüzüme sabitlenmiş, şüpheyle bakıyor. "Açık olmak gerekirse, henüz bir eş değilsin. Kendisinin

önce seni sever."

Midem bulanıyor. Bu kızlar muhteşem, sosyal medyada gezinirken telefonunuzun ekranında gördüğünüz türden yüzlere sahipler. Güzel olduğumu biliyorum, ama unutulabilir bir şekilde.

Kendime güvensiz olmamalıyım. Burada olmak bile istemiyorum.

Ama bu kızlarla kıyaslanıp eksik bulunma fikri? Bu bir onur kırıcı.

"Pekâlâ," diyor Coraline, "seni odana götüreceğim. "Böyle olmayacak. Yakında rütbe atlamamanın ne kadar değerli olduğunu göreceksin." Dönüp beni koridorda daha da ileriye götürüyor. Lüks detaylar solmaya başlıyor.

"İşte," diyor sonunda, sade ahşap bir kapının önünde duraklayarak. "Senin odan." Kapıyı bir hareketle açıyor ve menteşeler gıcırdıyor.

İçeri giriyorum ve ne demek istediğini hemen anlıyorum. Küçük, loş, duvara dayalı soluk bir yorganla örtülü dar bir yatak. Tek bir pencereden okyanus manzarası görünüyor. Su, akşamın ilk ışıkları altında pırıl pırıl parlıyor.

"Gerçekten güzel bir manzarası var," diye mırıldandım.

"Bir hizmetçi olarak hayata hoş geldin." Coraline gülüyor, belli ki saçmalamamı iğneleme sanmış. "Daha iyi bir şey istiyorsan lord naibi memnun etmen gerekecek."

"Yani..." Dudaklarımı yalıyorum. "Tüm bu hükümdar terimleri gerçek mi? Ben öldüğü için mi Damian kral naibi oldu?"

Çenesi sertleşiyor. "Sana bu bilgiyi vermek benim işim değil. Lucy yakında gelip tüm sorularınızı yanıtlayacak."

Başımı salladım, birkaç adım ilerledim ve çantalarımı yatağın üzerine koydum. "Bana etrafı gezdirmek için programından zaman ayırdığın için teşekkür ederim Coraline."

Ona döndüğümde bana ters ters bakıyordu. Yine alaycı olduğumu mu düşündü? Tek kelime etmeden arkasını döndü ve odadan çıktı. Kapı kapandığında, etrafıma sessizlik çökerken bir nefes alıyorum.

Odamın etrafına bir göz attım.

Garip bir şeyler var.

Eski ve pis görünmesi için yapılmış gibi görünüyor. Şu yorgan mükemmel bir örnek. Yeni bir yorgan. Ama seçilen desenler karmakarışık, sanki biri bilerek göze batan bir şey yaratmaya çalışmış gibi.

Damian bu odayla beni "bulandırmaya" çalışıyorsa, hedefi ıskalamış demektir. Odamın geri kalanıyla kıyaslandığında

ama yine de yurt odamdan daha büyük. Ve bana ait.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınıyor. Ben cevap veremedim kapı açılıyor. Koyu renk bukleleri ve ışıltılı gözleri olan bir kız içeri giriyor ve etrafına bakınıyor.

"Demek seni buraya koydular." Ellerini kalçalarına koyar. "Dolapların içine. Dur tahmin edeyim... Coraline seni gezdirdi mi? Damian'ın Yüce Eşi'nden sıcaklık ve çekicilikten başka bir şey yok."

Gülümsüyorum ve o da elini uzatıyor. "Ben Lucy. Süslü vazoların profesyonel toz alıcısı, eski kitapların ayıklayıcısı ve Damian'ın kız kardeşi."

"Damian'ın kız kardeşi mi?" Neredeyse bağıracaktım.

Gözlerini devirerek gülüyor. "İnan bana, ironinin tamamen farkındayım. Damian herkese ne kadar tarafsız olduğunu göstererek kendini çok akıllı sanıyor. Bu yüzden -" kolunu daire şeklinde sallıyor "- ben ev hizmetlisi unvanına sahibim. Dernek başkanlığı konusunda ne kadar ciddi olduğuna dair bir açıklama yapması gerekiyordu. Geleceğin Thornecroft Başrahibi adam kayırmacılık yapamaz."

"Sen gerçekten bir hizmetçi misin?"

Şifonyerimden bir vazo alıyor ve inceliyor. "Bu çok çirkin. Biri bunu buraya bilerek koymuş." Gülümseyerek omzunun üzerinden bakıyor. "Hayır, ben gerçekten hizmetçi değilim. Bu biraz göstermelik. Evin büyük bir personeli var. Ancak Thornecroft'un düşük seviyedeki üyeleri el işçiliği yapmaya zorlanıyor. Yükselmek istiyorsak, Büyük Beşli'yi etkilemeliyiz ya da..." Yüzü düşüyor. "Şimdi dört."

Ben'i iyi tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Gözlerinde melankoli var. Damian'dan ya da ne yazık ki Rhett'ten bile görmediğim kadar.

"Her neyse." Parlıyor. "Hunter yüzünden asla yükselmeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Hunter mı? Neden?"

"Eğlenmek için bana işkence etmeyi seviyor." Gülümsemesi muzipleşiyor. "Bunun onu tahrik ettiğini söylemek hoşuma gidiyor."

başım daha çok belaya girer."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama bu gerçek bir sorun değil, değil mi? Tüm bu hizmetçi olayı bile sadece bir tür yıldırma değil mi?"

O benim gibi "taciz" edilmiş olamaz. Hiçliğin ortasında, karanlıkta. Bir bıçakla. Damian'ın kız kardeşi değil.

"Doğru," diyor. "Aslında her gün kale oynamak çok eğlenceli. Sana etrafı göstermeme hazır mısın? Damian seni bekliyor olacak." Kapıyı sonuna kadar açtı.

Onu dışarı kadar takip ederken aklımdan bir sürü soru geçiyor. Bu kadar normal görünen biri nasıl böyle bir psikopatın kız kardeşi olabilir? Eğer bu gerçekten bir tarikatsa, nasıl üyesi olabilir?

Tarikat ne hakkında olabilir ki? Tanrılardan hiç bahsedilmedi. Sadece dört kendini beğenmiş adam kutsal bir şeyin parçasıymış gibi davranıyor. Eğer Thornecroft bir şeyse, o da yüceltilmiş bir erkekler kulübüdür; önemli olduğunu hissettirmek için teatral bir şekilde kontrolü ele alırlar.

Belki Lucy bilmiyordur. Büyük sırları sadece birkaç kişinin bildiği izlenimine kapıldım. Damian, Rhett'e -şimdi sonsuzluk gibi gelen bir akşamda- beni feda etmeye razı olursa daha fazla sır öğrenebileceğini söyledi.

Bugörünüyor olası değil o Damian'ın kendi kardeş olabilir kör olmak için ne Bu yer öyle, ama sonra Tekrar, onu Bütün tavırları çok hafif. "Oyun kalesi" bile dedi.

Belki de bu, insanları nasıl cezbettiklerinin bir parçasıdır. Büyük bir oyun gibi gösteriyorlar. Gerçek karanlığı gördüğünüzde, zaten boyunuzdan büyük işlere kalkışmış oluyorsunuz.

Bir köşeyi dönüyoruz ve uzun boylu bir figür ortaya çıkıyor, neredeyse koridoru kapatıyor. Hunter. Yeni düş almış gibi görünüyor ve ne kadar yakışıklı olduğu beni şaşırtıyor. Güzelliği Damian'ınki kadar delici değil ama belki de yüzünde ifade olmadığı içindir. Her zaman çok boş.

Bakışları Lucy'nin üzerine düşüyor ve ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Hafif bir hareket bile tüm yüzünü aydınlatıyor.

Yanılmışım. Güzelliği çok yoğun. Sadece onu harekete geçirecek doğru kıvılcıma ihtiyacı var.

Hunter kollarını kavuşturdu. "Benimle göz teması kurman için sana izin vermedim."

Lucy gözlerini deviriyor. "Neden beni avluya götürüp herkesin önünde kırbaçlamıyorsun?"

Çenesini aşağı indirir. "Her anından zevk alırım."

Lucy ona doğru bir el sallıyor. "Tabii ki yaparsın, seni sapık piç."

Lucy bu sözlerle Hunter'ın yanından geçip gitti ve beni arkada bıraktı.

"Bekle..." Nefes nefese kaldım. "Bu göz teması olayı gerçek mi?"

"Buradaki pek çok insan bunu ciddiye alıyor. Derneklerin nasıl olduğunu bilirsın. Aptalca küçük oyunları bir tür din haline getiriyorlar."

"Evet, ama..." Dudaklarımı yalıyorum. "Bu Damian'la göz teması kurmama da izin verilmediği anlamına mı geliyor?"

Lucy iç geçiriyor. "Teknik olarak hayır. Hunter, Kane ya da Asher'la değil ve kesinlikle diktatörle de değil."

Homurdanıyorum. "Damian için mükemmel bir isim." Gözleri parıldıyor.

"Senden hoşlanıyorum Ava." Göğsüm ısınıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum.

Lucy beni başka bir koridora götürüyor. "İşte görevlerinin özeti," diyor sırtarak. "Damian ne derse onu yapacaksın, hepsi bu. Sana yaptırdığı her şey kendi eğlencesi için olacak. Çünkü o bir sadist."

"Fark ettim."

Başını sallıyor. "O yüzden neyi yapmaktan hoşlanmadığını anlamasına izin verme, çünkü sana kesinlikle yaptıracaktır. Eşi olduğunda sana çok daha iyi davranacaktır."

Alay ediyorum. "Onun eşi olmakla ilgilenmiyorum." Lucy kıkırdıyor. "Güzel. Meydan okumayı sever."

Bunu ben de fark ettim.

Ne zaman ona kaba davransam bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Hatta gülüyor.

Bir fikir kıvılcımlanıyor. Bu tam tersinden nefret edeceği anlamına mı geliyor? Dersten sonra hem kızların hem de erkeklerin onun ilgisini çekmek için nasıl yaygara kopardıklarını fark ettim. Bu onu her zaman rahatsız ediyor gibi görünüyor.

Lucy'ye gülümsüyorum. "O zaman sanırım ona onu sevdiğimi söylemem gerekecek?"

Gülüştü bu kez sınırsızdı. "Sen eğlenceli birisin. Tam benim gönlüme göre bir kızsın. Bu enerjini koru. Onun eşlerinden biri olmayı kesinlikle başaracaksın. Sadece yapma..." Dudağını ısıyor. "Çok ileri gitme. Damian insanları bir anda Thornecroft'tan atmasıyla tanınır. Büyük Dörtlü'den biri olarak bu onun hakkı ve bunu diğerlerinden daha fazla kullanıyor. Bunu daha önce gece yarısı bile yaptı."

Kovulmak. Ne hoş olurdu değil mi?

"Merak etmeyin," diyorum. "O kadar da küstah değilim. Sadece namuslu biriyim."

Sadece ilgisini kaybedip kaybetmeyeceğini görmek için ondan hoşlanıyormuş gibi davranacak entrikacı bir namuslu.

Sağ tarafımdaki büyük kapıya bakıyorum. "Peki Damian'dan ne bekleyebilirim?"

"İçeri girdiğinde muhtemelen seni görmezden gelecektir. Gözlerine bakmanı söylemediği sürece başını eğ. Hunter gibi değildir. Çok daha acımasızdır. Sana şaplak atacağını falan söylemiyorum, tabii sen istemezsen. Ama kardeşliğe girmek istiyorsan kurallara uy."

Bana şaplak mı atacak? Ona aşık mıyım gibi davrandığım için beni döver mi? Aldatmada iyi olmadığımı zaten söylemişti.

Tanrım, boyumu aşıyor ama en azından denemek zorundayım. Yutkunuyorum. "Anladım."

"Güzel." Kapıyı işaret ediyor. "Hazır olduğunda kapıyı çal ve bunu sertçe yap, yoksa seni azarlar. Ayrıca girmeni söyleyene kadar beklemelisin."

Elimi kapıya doğru kaldırırken titriyor, parmak eklemlerimin oymalı ahşapla buluşmasına izin vermeden önce bir an tereddüt ediyorum. Ses, sessiz koridorda kalın ve önsezili bir şekilde yankılanıyor.

Elimi indiriyorum, kalbim çarpıyor ve bekliyorum.

13

A^{va}

"Girin."

Kapıyı iterek açtım ve başımla içeri girdim. Aşağı. Oda, köşelerde biriken gölgelerle ağırlaşıyor. Çevremde, zümrüt yeşili perdeleri olan sayvanlı bir yatağın en çıplak izlenimini alıyorum.

Bir an için sadece sessizlik var.

Bunu bilerek yapıyor. Beni kıvrandırmak istiyor. "Buraya gel," diyor sonunda.

İlerliyorum, birkaç adım ötede duruyorum, ellerim iki yanımda kaskatı. Sıcak parmaklar çenemi yukarı kaldırdığında ırkiliyorum. Bakışlarımı onun sert çenesine sabitliyorum.

"Bana bakmak için iznin var." Ağzında yarım bir gülümseme beliriyor.

Bakışlarımı kaldırdığımda, beni incelerken gözlerinde bir kıvılcım var - bilmiş bir parıltı.

Ama hiçbir şey bilmiyor.

Ona gülümsüyorum. "Seni özledim."

Yüzünde bir şeylerin titreşimi -zevk, belki de- beliriyor ama aynı hızla kayboluyor. "Özledin mi?"

Ses tonundaki o şüphencilik... Belki de bir kademe aşağı indirmeliyim.

"Yani, senin için yanıp tutuşmuyordum ama... konuşmalarımız hoşuma gitmeye başladı."

Tek kaşını kaldırdı. "Birinin suratına yumruk atmamla bitse bile mi?"

Dudaklarım kapanıyor. Buna nasıl cevap vermeliyim? "Şiddeti hoş görmüyorum ama birinin onurumu savunması hoş bir şey."

Şiddete göz yummam ama bu da hoş bir şey değil mi? Onurumu korumak mı? Tanrım, bu işte kötüyüm. Baştan çıkarmak için fazla iyi biriyim ve Damian'ın eğlenen yüz ifadesine bakılırsa bunu yemiyor.

"Madem beni bu kadar özledin, küçük bebek-" gülümsemesi karnıma bir sarsıntı gönderiyor "-neden bana bir öpücük vermiyorsun?"

Kendime engel olamayarak ona kaşlarımı çatıyorum. Benimle oynamasından nefret ediyorum.

Yüzü düşüyor. Hayal kırıklığına mı uğradı?

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım eğer-"

"Hayır." Kelime keskin ve odanın içinde yankılanıyor. "Yine de küçük hareketin çok tatlıydı. Bana karşı çıkmak için her yolu deniyorsun. Hiyerarşiyi sevmiyorsun."

"Sözleşmeli köleliğe zorlanmaktan mı bahsediyorsun? Hayır, sevmiyorum."

Kıkırdıyor, sesi o kadar hafif ki ürkütücü. "Lütfen bana neden 'sözleşmeli' dediğini söyle. Kazara olmadığını biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Bir suçtan dolayı cezalandırılıyorum -ne olduğunu bilmiyorum- ve şimdi çalışmaya zorlanıyorum."

Çenesini indiriyor. "'Sözleşmeli' bir bitiş tarihi olduğunu ima ediyor. Yerinde olsam böyle düşünmezdim."

Midem bulanıyor ama kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Sonsuza kadar bir öğrenci evinde yaşayamazdım. Sen de yapamazsın. Yani ya benim hizmetkarlığım bir noktada sona erecek ya da..."

Yüzüne bakıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor. "Yoksa ne olur?" diye fısıldıyor.

Ah, beni korkutmaya çalışıyor ve işe yaramasından nefret ediyorum. Avuçlarımın terlemesinden nefret ediyorum. Damian söylenmemiş tehditleri seviyor gibi görünüyor, muhtemelen hiçbir şeyin bir insanın kendi endişesi kadar işkence etmediğini bildiği için.

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak başka tarafa bakıyorum. Bu yeterince kolay. Oda devasa ve kasıtlı olarak aşırı. Tavan, sadece ağır kadife perdelerle çerçevelenmiş kemerli pencerelerle kırılarak yükseklerle uzanıyor. Mermer ocakta çıtırdayan ateş, zeminde boylu boyunca uzanan koyu lacivert ve altın rengi halının üzerine titrek gölgeler düşürüyor.

"Yirmi sekiz yaşına kadar Prior olacağım," diyor. "Yani üniversiteden mezun olduktan çok sonra bile Thornecroft'u yönetiyor olacağım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Prior mı? İnsanların sana böyle seslendiğini duymuştum. Kardeşlik başkanı için kullanılan aptalca bir ortaçağ ismi olduğunu sanıyordum."

Gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyor. "Öyle değil."

"Ama Coraline sana naip dedi. Sanırım Ben'in yerine geçtiğin için."

"Vefat törenleri hakkında çok şey biliyorsun."

Bakışlarıyla buluştuğumda, hâlâ bir eğlence titreşimi var. "Pek sayılmaz," diyorum. "Bazı şeyler biliyorum çünkü büyük bir Jane Austen hayranıyım. Ama tüm bu tarihi cosplayler ne hakkında?"

"Tarihsel cosplay." Başını sallayarak gözlerini kapatıyor. "Sen nereden geldin Ava?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu soran tek kişi ben olamam."

"Aslında öylesin. Çoğu insan buna cesaret edemez."

İki elimi havaya kaldırıyorum, hayal kırıklığım daha da artıyor. "İnsanlar bunun ne kadar tuhaf olduğunu nasıl göremiyor? Burası lanet olası bir kardeşlik derneği. Ve yine de insanlar konuşmaktan korkuyor mu? Ashford buna nasıl izin veriyor?"

gülümsemesi soluyor. " çok rahat olmaya başladın. Dikkatli ol."

Çenem sertleşiyor. "Ah, evet. Hiyerarşiye geri döndük. Bana genel olarak hiyerarşiyi sevip sevmediğimi sormuştun. Hayır, sevmiyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Birbirimize benzememizin bir yolu da bu."

Homurdanıyorum. "Hiyerarşiyi seviyorsun. Belli ki."

"Sadece en tepede olduğum için. Başka bir konumda olsaydım bundan nefret ederdim."

"Yani dünyadaki kötülük sadece seni kişisel olarak etkilediğinde umurunda oluyor."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Oh, küçük Ava. Herkes bu şekilde yaratılmıştır. İnsanlar hiç tanımadıkları insanların acılarını önemsediklerini söylerler. Ama umursamazlar. Öz-doğruluk bir uyuşturucudur, tıpkı diğerleri gibi."

Çenemi kaldırıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Dünyadaki açlığı bitirebildin mi, benim küçük bağınazım?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir birey olarak dünyada bu tür bir değişim yaratabileceğimi düşünecek kadar hayalperest değilim."

Gülümsemesi acıma dolu. "Peki o zaman boş zamanlarında ne tür bir trajedi üzerinde çalışıyorsun?"

Küçük bir memnuniyet göğsümü dolduruyor. Muhtemelen konuşmaktan başka bir şey yapmadığımı düşünüyor. "Elimden geleni yapıyorum. Lisedeyken aile içi şiddet mağdurları için bir evde çalıştım; yemek pişirdim, çamaşır yıkadım, bunun gibi şeyler yaptım. Ondan önce de kilisemin tüm hayır etkinliklerine katıldım. Bu ilerlemeyle ilgili, mükemmellikle değil. Ben böyle yetiştirildim."

Dudağını ısırıp kahkahalara boğulacakmış gibi baktığında, yüzüm bir fırın kadar ısınıyor. Tanrım, gerçekten aptalca konuşuyorum, değil mi?

Ama söylediğim her şey doğru. Tanımadığım insanları önemsiyorum. Çünkü onları tanıdığımı hayal edebiliyorum. Bu empati, Tanrı aşkına, ama bu megaloman bana nezaketin bir tür naif kusur olduğunu hissettiriyor.

Bana doğru bir adım atıyor. "Etkileyici bir özgeçmişin var Ava."

Bir adım geri çekiliyorum. "Kapa çeneni."

Gözleri kısılıyor ve elimi ağzıma götürüyorum. Damian'ın dudakları ince bir çizgi haline gelene kadar aramızdaki sessizlik uzuyor. "Benim için piyano çal. Şimdi."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne?"

"Beni duydun. Şurada." Köşeyi işaret ediyor ama ben bakmıyorum.

Kalbim göğsümde tökezliyor, ama midemde huzursuzluk kıvrımları olsa bile kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. Ona çenesini kapatmasını söylediğim için cezam buysa, bunu kabul edebilirim.

En azından bir şaplak değil.

Yavaş bir nefes alıp kendimi dengeliyorum. Ben piyanoya doğru ilerlerken Damian beni takip etmiyor. Yerinde sabit duruyor, gözleri beni hiç terk etmiyor.

Damian

"Oh, kapa çeneni."

Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bana adadaki küçük kızı hatırlatıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana çenemi kapatmamı söylediğine dair özel bir anım yok.

Ama onun sözlerindeki bir şey beni gençliğimin o büyüğü günlerine geri götürdü.

Korkmuş küçük bir çocuktum. Babamın beni hazırlamaya çalıştığı dünyayı anlayamıyordum.

Güçsüzdüm.

Ve bu kız tüm korkularımı yatıştırdı. Bana içine doğduğum şeyi unutturdu.

Hayır, *bu* kız değil.

Ava değil. Bu imkansız.

Eğer doğruysa, bu Kutsal Işık'ın bir tür yaramazlık peşinde olduğu anlamına gelir. Bu da onun konumunda apolitik olması gereken bir adam için küfür olurdu.

Kutsal Işıklar, konumlarının oluşturulmasından bu yana geçen iki yüz yıl içinde her zaman apolitik olmuş degillerdir. Bazıları Dört Yüz'ün kontrolünü ele geçirmeye çalıştı ve başarısız oldu.

Bu Kutsal Işık bunun için fazla akıllı ve ayrıca Ava'yı kendim seçtim. Herhangi bir kızı seçebilirdim. Bizi genç yaşta tanıştırmış olsa bile onu seçeceğimi bilmesine imkan yoktu. Ava'yı bana o kızı hatırlattığı için değil, mükemmel bir ödül olduğu için seçtim.

Kutsal Işık zeki ama akıl okuyucu değil.

Piyanodan ilk notalar yükselirken kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. O tatlı bir melodi çalarken nabzım kulaklarımda atıyor. Göğsüm o dayanılmaz ağrıyla sıkışıyor.

Bu özlem. Asla gerçek olmayan bir şeyin özlemi. Nostalji zayıflıktır. Bizi gerçeğe karşı körleştirir, keskin kalması gereken şeylerin kenarlarını yumuşatır. Bizi savunmasız yapar.

Onu ezmek zorundayım. İşe koyulma vakti geldi. "Ava, sana rahatsız edici bir soru sormak zorundayım." "Senin için mi benim için mi rahatsız edici?"

"Senin için."

"Doğal olarak."

Gülümsüyorum. "Bakire misin?"

Müzik duruyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çalmaya devam et."

Gözleri tuşlara kayıyor ve melodiye devam ediyor. "Evet, ben bakireyim," diyor bir süre sonra, sesi kısık.

Göğsüme bir sancı saplanıyor.

Neden?

Eğer onun benim kurbanım olmasını istiyorsam bakire olmalı. Ve ben onun ilk kurbanı olmaktan hoşlanacağım. Konu o olunca garip bir şekilde sahiplenici oluyorum. Onun içine girmek daha önce hiç tatmadığım bir heyecan olacak. Kazandığım anlamına gelecek. Sonunda ahlak kurallarını bir kenara bırakıp beni seçtiğinin bir işareti.

Ama onun rahatsızlığından hoşlanmıyorum. Beni rahatsız ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ne zaman çalmaya başladın?"

Bana kısa bir süre bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Dört yaşındayken."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve boğazım düğümleniyor. "Peki sana kim öğretti?" Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor.

Kaşlarını çatıyor, düşünceli görünüyor. "İlk başta kendi kendime çalmaya başladım. Sadece eğlenmek için." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Babam beş yaşıma geldiğimde Beethoven'ın tüm senfonilerinin basit versiyonlarını kulaktan çalabildiğimi söylüyor." Başını sallıyor.

"Yalan söylediğini düşünüyorsun."

Sertleşiyor. "Hayır. O asla yalan söylemez. Sanırım hafızası yeteneğimi süslüyor çünkü benimle çok gurur duyuyor. Annem piyano çalardı. Hem de çok iyi. Virtüöz gibi. Sanırım babam benim ve küçük kız kardeşim Violet'in içinde hep onu arıyor çünkü onu çok özliyor." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bir şeyleri aradığımızda - soyut olan şeyleri - genellikle onları buluruz."

Başımı salladım. "Annene ne oldu?"

Bunun cevabını zaten biliyorum ama küçük bebeğimin bana ne kadarını anlatacağını duymak istiyorum.

"Violet doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Doğum sonrası depresyonu çok kötüydü. O... O kendi canına kıydı."

"Çok üzüldüm. Bu çok yıkıcı olmalı."

Yüz ifadesi bulutlandı. "Gerçekten hatırlamıyorum. Sadece iki yaşındaydım. Ama babam için gerçekten çok zordu. Şimdi bile kendini suçlu hissettiğini söyleyebilirim. Sanırım biri intihar ettiğinde çoğu insan böyle hisseder. Tüm keşkeleri düşünmeye başlarsınız."

"Şimdi bile suçluluk duyduğunu görebiliyorsan, büyümek zor olmuş olmalı," diyorum. "Eminim babana ve küçük kız kardeşine bakmak zorunda kalmışsındır."

"Belki biraz. Babamın dikkati çok dağınıktır. Sadece kederinden değil. Daha çok işi yüzünden. Çok seyahat eder. Küçük mezhebimizin yönetim kurulunda." Yüzünde küçük, orantısız bir gülümseme beliriyor. "Papazlar dünyasında bu büyük bir olay."

Zavallı küçük Ava. Babasının büyük olasılıkla karanlık bir sır sakladığını bilmiyor. Bilse muhtemelen kalbini paramparça edecek bir sır.

Hunter bunun ne olduğunu öğrendiğinde, mükemmel bir anda ortaya çıkaracağım. Ve o da rahatlamak için bana sarılacak.

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor. Ava'nın Rhett'e olan bağlılığını yeterince gördüm, sonunda benim olduğunda ne kadar tatlı olacağını biliyorum.

O zayıf herif bunu hak etmiyor bile. Onu kurtların önüne attı ama ben ona iyi davranacağım. Benim olduğu sürece, ona istediği her şeyi vereceğim.

"Damian?" Adımı dudaklarından duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tanrım, başım onun kalçalarının arasındayken bunu duymak.

Çok tatlı bir şekilde, bir yalvarış gibi söylendiğini duymak.

Boğazımı temizliyorum. "Evet?"

Gözleri hafifçe kısılıyor, parmakları tuşların üzerinde geziniyor. "Kardeşlik hakkında bir şeyler öğrenebilirim kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Okuyabileceğim bir şey var mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tarikat değil de kardeşlik dediğini fark ettim. Beni memnun etmeye çalışıyor olmalısın."

Omuz silkiyor. "Thornecroft'un bir tarikat olduğunu sanmıyorum."

"Buna ne zaman karar verdin? Elimi kesip sana kanımı yalattıktan sonra mı?"

Uzun bir süre gergin bir ifadeyle bana bakıyor, sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi.

Beni manipüle etmeye çalışıyor. Ama ne için?

"Sadece kardeşliğin tarihini ve kurallarını anlatan bir şeyler okumak istiyorum."

Bana öyle bir gülümsüyor ki, saçmalık olduğunu bilsem de midem bulanıyor. Tıpkı beni özlediğini söylediğinde bana attığı o küçük bakış gibi. Kurnazlık girişimleri, ayakları dışarıda bir perdenin arkasına saklanan küçük bir çocuk gibi.

"Ben bir ineğim," diyor. "Her şeyi öğrenmek istiyorum. Tüm ritüeller. Mesela bana neden dizlerimin üzerine çöktürüp

Latince bir cümle."

Tanrım, çok sevimli. Thornecroft'u okuyarak araştırmak istiyor. Sanki bütün sırlarımızı içeren bir kitabı ortalıkta bırakacakmışız gibi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "*Gölgeler Kitabımız* kütüphanede. Thornecroft'un gerçek amacını açıklıyor. Neden bazı insanları seçtiğimizi. Birini yakın çevremize katılmaya layık kılan şey." Etkili olması için duraklıyorum. "Ve elbette bize ihanet edenlerin isimlerini ve sırlarımızı çalmaya çalıştıklarında onlara ne olduğunu da içeriyor. Ama iç çemberin bir parçası olmadığınız sürece bunu okumanıza izin verilmiyor."

Gözleri açılıyor ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "O zaman kütüphanenin kilitli olduğunu varsayıyorum."

"Neden? Sen asla kuralları çiğneyip kitabı aramaya gitmezsin."

Yanakları pembenin hoş bir tonuna bürünür. "Hayır, tabii ki değil."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Güzel, çünkü cezadan hoşlanmayacaksın. Bu... unutulmaz olurdu."

14

A^{va}

Şato sonsuz.

Thornecroft'ta üç gün geçirdim ve hala yüzeyi zar zor çizdim. Her gün ders bittiğinde, keşif ritüelime başlıyorum.

Çatlak pencerelerinden sarmaşıkların kıvrıldığı bir güneşlenme odası ve kürk mantolarla dolu bir dolap buldum. Tarih kokan eski kürk mantolar. Neredeyse gardırobun içinden geçip diğer tarafta Narnia'nın kült bir versiyonu olup olmadığını görmek istiyordum.

Ne kadar eğlendiğim konusunda çelişkideyim. Bir yandan bu iyi bir şey; Thornecroft'un sırlarını ancak aramaya devam edecek

kadar meraklı olursam ortaya çıkarabilirim. Ama... gerçekten

olmak sahip olmak Eğlenceli mi? Bu

yer o Karanlık. Yozlaşmış. Bu kadar rahat

olmamalıydım. Korkudan tükenmiş olmalıyım. Rhett'i ve onun gerçekten güvende olup olmadığını düşünmeliyim. Ama belki de

benim gibi insanların sorunu budur. Tehlike karşısında korkudan başka bir şey hissetmek ahlaksızlıkmış gibi kendimi bu imkânsız

standarda bağlı tutuyorum. Sanki merak bir ihanetmiş gibi. Ama yine de insanım. Güzellik beni içine çekiyor. Tarafından

Gizem.

Gizemden bahsetmişken, henüz *Gölgeler Kitabı'nı* aramaya başlamadım bile. Onu bulduğumda keşif ayrıcalıklarımın sona ereceğinden neredeyse eminim.

Damian, Thornecroft'a ihanet edenlerin ve onlara ne olduğunun bir listesini tuttuğunu söyledi. Ve bunu dünyadaki en normal şeymiş gibi söyledi.

Ne kadar garip bir şeydi. Thornecroft'un bir kardeşlikten daha fazlası olduğunu doğrulamakla kalmadı. Daha büyük bir şeymiş gibi hissettirdi. Sadece bir tarikat değil. Daha eski bir şey. Kurumsal.

İhaneti cezalandırmakla kalmayan, onu arşivleyen türden bir şey.

Benimle oyun oynuyor olabilir -yine- ama bunu tamamen göz ardı edemem. Eninde sonunda kitabı arayacağım. Biraz daha keşfettikten sonra.

Şimdi, duvar halılarıyla kaplı büyük bir koridorda dolaşıyorum. Solmuş kumaşlarına bakılırsa, muhtemelen ABD'den daha eskiler. Beynim bu yeri anlama ihtiyacıyla uğulduyor. Her şeyi anlamlı kılmak için.

Birden ensem karıncalanıyor. Yalnız olduğumu sanmıyorum.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve Kane'in koridorun sonunda durduğunu görüyorum. Yarı gölgede. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece izliyordu. Gözlerimiz karşılaştığında, başka tarafa bakıyormuş gibi bile yapmıyor. Geri dönüyorum ve hızla yürümeye başlıyorum.

Kane'i sevmiyorum. Yani, Büyük Dörtlü'nün hiçbirini sevmiyorum ama Kane başka bir şey...

Bence eğlenmek için birini öldürebilir.

Bu düşünce de nereden çıktı? Bu garip durumun içinde olmak beni hastalıklı yapıyor.

Bir köşeyi çok hızlı döndüm ve neredeyse Lucy'ye çarpıyordum. Bileğimi yakaladı. "İşte buradasın! Damian seni arıyor. O-" sesini alçalttı, "O çok öfkeli."

Nabzım hızlandı. "Neden?"

"Son bir saattir seni arıyor. Personel her yeri arıyor."

Olamaz.

Lucy beni büyük odalardan birine bırakıp hemen ortadan kaybolana kadar labirent gibi koridorlarda onu takip ederken midem bulanıyor.

İçeri girdiğimde Damian odayı arşınıyor, sanki tahtada bir yol açmaya çalışıyor. Ceketini çıkarmış, kollarını sıvamıştı. Beni görünce durdu.

"Nerelerdeydin?" Sesi alçak, gergin. "Keşfediyordum. Am I not allowed to explore in my new Eve mi?"

Yüz ifadesinde bir şeyler titreşiyor. Bir vuruş geçti. İki. Sonra omuzları bir parça alçaldı. Bana doğru yürüyor, şimdi daha yavaş.

"Git eşyalarını topla." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Çalışmak için neye ihtiyacın varsa."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ashford kütüphanesine gidiyoruz."

"Ders çalışmak için mi?"

"Hayır, bir rock grubu kurmak için."

Beklenmedik bir şekilde kıkırdıyorum. Kesinlikle sinirli. Hem de tek istediği ders çalışmakken bir saattir ortalıkta görünmediğim için?

"Bunu yaptığını bilmiyordum," diyorum. "Ders çalışmak yani."

"Çalışmıyorum. Çalışmama gerek yok. Fotoğrafik bir hafızam var." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdanıyorum. "Hayır, yok."

Bu son derece nadirdir. Sahip olduğunu iddia eden insanlar bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmezler."

Gözleri parlıyor. "Ne anlama geldiğini çok iyi bildiğine eminim. Ve sahip olduğum şeyin uyup uymadığını görmek için bana madde madde bir kontrol listesi vereceksiniz."

Gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten bir tane var mı?"

Oflayıp pufluyor, gülümsüyor. "Hayır. Ama ben çalışmam. Sınavlarda ne çıkacağını bilmekte iyiyimdir ve gerisini aklımdan atarım."

İşildiyorum. "O bende de var! İhtiyacım olmayan bilgileri atmamam dışında. Sıkıcı olmadığı sürece."

"Benim Ava'ma benziyor."

Sesinde bir şey var... Şefkat mi?

Karnım çırpınıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Şeytan'ın şefkatine ihtiyacım yok ve bundan kesinlikle hoşlanmamalıyım. "Neden ders çalışmak için Ashford kütüphanesine gitmek istiyorsun? Burada bunu yapabileceğimiz bir sürü yer var."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Daha önce hep yaptığın şey buydu. Bunu özleyebileceğini düşündüm."

Nedense boğazım düğümleniyor. "Özlüyorum, sadece birkaç gün sonra bile. Genelde tüm akşamlarımı kütüphanede geçiririm. Yataktan çok *gürültülü*, çok gürültülüydü."

Bir kez başını sallıyor. "O zaman gidelim. Bir şoför bizi bekliyor."

Bir süre sonra, kütüphanenin en üst katında yan yana oturuyoruz - en sevdiğim kat, çünkü burada kimse konuşmuyor ve birileri benimle dalga geçecekmiş gibi hissetmeden kalemlemleri sıralayabiliyorum.

Kalemlerimi sıraya dizdiğimde Damian hiçbir şey söylemedi. Bir sırtıma ya da kesici bir söz bekledim ama hiç gelmedi. Aksine, eğlenmiş görünüyordu.

Şimdiye kadar beni sinirlendirdiği tek an, karşımıza bir adam oturduğunda Damian'ın kolunun sandalyemin arkasına dolanmasıydı - bir sahiplenme jesti.

Ama parmakları boynumun dibindeki gergin noktayı bulup masaj yapmaya başladığında bunu telafi etti. Neredeyse günahkârca iyi hissettirdi. Parmakları çok güçlü ve...

Karnıma bir sıcaklık çarpıyor. Damian'ın parmaklarını düşünemiyorum. Kaçıran kişinin bana masaj yapmasına izin vermemeliyim ama savaşılarımı seçmeliyim. Kendimi yıpratmadan önce ancak bu kadar mücadele edebilirim.

"Ne okuyorsun?" Sesi yumuşak ve sıcak. Dudaklarımı yalıyorum. "Satranç tarihi hakkında."

"*Bu* hangi ders için?"

"Mantık. Ve aslında bölümün konusu bu değil. Sadece 'Biliyor muydunuz?' metin kutularından birini okuyorum."

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve sonra sınırsız bir kahkaha patlatıyor.

"Ne?" Ses tonum kızgın ama bunu gerçekten hissetmiyorum. Kahkahası çok bulaşıcı. Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

"Sadece sen," diyor sonunda, hâlâ sırtarak. "Sadece Ava St. Clair bir mantık bölümünün ortasında satrançla ilgili bir kenar yazısı okur."

Bir kızarıklık enseme ısıtıyor. "Sadece sen" deyişi -şaka yollu, sevgiyle- sanki şimdiden tuhaflıklarımı listeliyor ve onları tuhaf bir şekilde sevimli buluyor. Eğer bu onun kült tımar stratejisinin bir parçasıysa, o iyi.

Gerçekten iyi.

Biraz daha yaklaşıyor. "İlginç bir şey öğrendin mi?"

Koltuğumda kayıyorum. "Satrancın Batı'nın zekâ anlayışına nasıl bağlandığıyla ilgili. Görünüşe göre, her zaman stratejinin altın standardı olarak görülmemiş. Soyluların oynadığı bir sürü oyundan sadece biriymiş. Sonra insanlar satrancı mantıkla ilişkilendirmeye başladılar ve şimdi satrançta iyiysen bir dahi olmalısın gibi bir şey oldu."

Damian homurdanır. "Aptal. Satranç yüceltilmiş bir ezberdir. Ona zekânın kutsal kâsesi gibi davranan pek çok insan tanıdım. Ama poker?" Arkasına yaslanıyor. "Eksik bilgiyle karar veriyorsunuz ve anında adapte olmanız gerekiyor. İyi poker oynayabilen bir insana saygı duyarım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu konuda oldukça tutkulu görünüyorsun. Neden?"

Işıldıyor. "Pokere bayılırım. Macau'da bazen gittiğim bir oyun var. Bahisler çok saçma ama mesele para değil. Erkeklerin çözülüşünü izlemek için gidiyorum."

Bir gülümsemeyle savaşıyorum. Kelimeler Damian Cross'a çok benzese de tonu farklı. dizginlenemez coşkusu

Neredeyse çocuksu. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde açık.

Sonra sanki bunu da fark etmiş gibi aniden doğruldu, ifadesi sertleşti. "İki saattir bir şey içmedin. Susuz kalmışsın."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, susamadım."

"Sana su getiriyorum." Çoktan ayağa kalkmış, kafeye doğru hızlı adımlarla yürüyor.

Karmakarışık düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışarak arkasından bakıyorum.

Onun bu halini seviyorum. Onunla konuşmayı seviyorum. Zeki biri ve buraya geldiğimizden beri bir kitap bile karıştırmamış olsa da, bence zekâyâ değer veriyor. Gösteriş yaptığınız türden değil, kullandığınız türden. Strateji, analiz, merak. Hepsine saygı duyuyor.

Ve beni dinlediğinde -gerçekten dinlediğinde- bu performatif değil. Sanki düşünme şeklini, önemseydiğim şeyleri anlamak istiyormuş gibi hissediyorum. Sanki onun için sadece güç değil, fikirler de önemliymiş gibi... Ve bu, isteğim dışında içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Yanımdaki koltuğa bir adam oturuyor ve tenim ısınıyor. Ah evet, işte ihtiyacım olan hatırlatma buydu.

Çünkü Damian'ın bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Ve onun nefret ettiğim tarafını görmek üzereyim. Bana bir eşya gibi davranan yanını. Onun küçük bebeği.

Tam zamanında Damian ortaya çıkıyor. Su şişesini biraz fazla güç kullanarak yere bıraktı. Gözleri düz ve okunaksız bir şekilde yanımdaki adama dikildi. "Ashford'da yeni olmalısın. Çoğu insan bana ait olan şeylere fazla yaklaşmaması gerektiğini bilir."

Adam sıcıyor "Ne?"

"Ava." Damian elini başımın üzerine koydu, ses tonu konuşmaya yönelikti. "Evcil hayvanım."

"Ben... Ben özür dilerim." Adam dizüstü bilgisayarını kapatmak için çabalıyor. Damian'ı tanıyor olmalı ve tamamen psikotik şeyler söylediğinde bile ona meydan okumaması gerektiğini biliyor.

Özellikle de psikopatça şeyler söylediğinde.

Damian onun gidişini izliyor ve sonra yanımdaki koltuğa kayıyor. "Akıllı adam."

Bana sırtıttığında kaşlarımı çatıyorum ve her zamanki gibi bundan hoşlanmış görünüyor. Yüz ifadesi ısınıyor. "Ne?"

"Sen sandığın kadar usta bir manipülatör değilsin."

Gözlerinin arkasında bir kıvılcım yanıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Eğer Thornecroft gerçekten bir tarikatsa ve sen de lideriyse-" "Ama artık buna inanmıyorsun."

"Diyorum *ki eğer öyleyse*, o zaman beni yetiştirmekte iyi bir iş çıkarmıyorsun."

Parmaklarını masaya vuruyor. "Peki seni nasıl yetiştireceğim Ava? Ne işe yarar?"

Ona doğru eğilip çenemi kaldırıyorum. "Sana söyleyeceğim, çünkü kendime güveniyorum. Beni tımar etmenin en iyi yolunu söylesem bile işe yaramayacağını biliyorum."

Şimdi sırtıyor. "O zaman devam et."

Koltuğuma geri yaslanıyorum. "Gözdağı vermeyi bırakacaksın. Beni kontrolün altına almak için yeterli olabilir, ama asla savaşmayı bırakmam. Tarikatına gerçekten katılmamı istiyorsan, ideallerime hitap etmelisin. Korkularıma değil."

Parmakları durdu. "Peki onlar ne?"

Alay ediyorum. "Bunu anlayabilmen gerekirdi, tarikat lideri. Ya da bekle..." Sırtıyorum. "Bu bir tarikat değil, değil mi? Bu *benim anlayışımın ötesinde*."

Öne doğru eğildi ve bir tutam saçını

Kulağım. Dokunuş tüy kadar hafif. "Benim küçük Ava'm, hep daha iyi bir insan olmaya çalışmak hiç yorucu olmuyor mu?" Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bir ara beni manipüle etmeyi denemelisin. Senin erdeminin ağırlığını taşımama izin ver. Sadece bir kez."

Onun sözleri karşısında nefesimin kesilmemesi için her şeyi yapmam gerekiyor. Çünkü gizli, utanç verici bir parçam sürekli doğru olanı yapmak için çabalamaktan yoruluyor. Birinin bu yükün bir kısmını taşımasına izin vermek güzel olurdu. İyiye ulaşmak için her zaman saf yöntemler kullanmasalar bile.

Tanrım. Yozlaşıyor muyum?

15

Damian

Benden yeterince korkmuyor ve bu bir sorun.

Bir hafta önce Ashford kütüphanesinde geçirdiğim o akşam peşimi bırakmıyor. Thornecroft kütüphanesinde *Sırlar Kitabı'nı* ya da her ne dediysem onu aramak için ortaya çıkmasını bekleyerek geçirdiğim geceler dışında ondan kaçıyordum. Neyse ki gelmedi, çünkü şu anda ona karşı kendime güvenmiyorum.

Onu tekrar korkutmak zorunda kalacağım ve ben...

Bunu yapmak istemiyorum.

Yüzünde böylesine ciddi bir ifadeyle kalemleri mükemmel bir şekilde sıraya dizen bir kız için değil. Bunu acınası bulmalıydım. Her şey tehlikede olsa bile, okul hala onun önceliği. Onun yerine, küçük ritüelini korumak istedim.

Onu korumak.

Ve bana korkutmanın onda işe yaramadığını söylediğinde... Bunu büyük bir güvenle söylemişti. Korkunun herkeste işe yaradığını bilmiyor. Medeniyetin cilasının ne kadar ince olduğunu anlamıyor - çünkü gözlerinde ölümün kesinliği olan birini hiç görmedi.

Bu düşünce göğsümü ağrıtmamalı. Bunların hepsi bir oyun. Uykumda bir bakire bulup baştan çıkarabilirdim. Ben seçtim.

Ava çünkü o bir ödöl, kör edici masumiyetin vücut bulmuş hali. Yaptığım her şey onun iradesini kırmak ve bana aşık olmasını sağlamak için olmalı.

Ona sahip olamayacağım bile. Birkaç ay içinde yeni bir hayata başlamak için götürülecek.

Bu düşünce beni neden öldürüyor?

Ofisimin kapısı açılıp Hunter içeri girdiğinde sırıyorum. Kollarını kavuşturduktan sonra kapı çerçevesine yaslandı. "Bakire kurbanınız evi terk etti. Onu takip ediyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Çenem sıkıştı. Bu benim de hoşuma gitmiyor. Ne zaman on dakikadan fazla nerede olduğunu bilmesem, içimde o yavaş, hasta edici yanma oluyor.

Bu mantıksız. Rhett'in hayatı tehlikedeyken kaçmaya çalışmayacaktır. Yapsa bile, onu anında bulabilirim.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım derse gitmedi."

Tahmin etmek zorunda değilim. Programını çok iyi biliyorum ama nedense Hunter'ın bunu bilmesini istemiyorum.

"Hayır." Hunter'ın ifadesi boş. "E-postalarına göre Connor adında biriyle buluşmaya gitmiş. Onun yatakhanesinde."

Kaburgalarımın altına keskin ve yakıcı bir şey yerleşiyor. Bu öfke değil, henüz değil. Bu daha sessiz bir şey, suyun içindeki mürekkep gibi yayılan ve yoluna çıkan her şeyi lekeleyen bir şey.

Erkekler. Erkeklerin onun yakınında olmasına dayanamıyorum. Ve kız onun yurt odasında. Yalnız mı?

Hunter, "Başka birini seçmelisin," diyor. "Sana yeterince saygı duymuyor. Aptal olmalı."

Çenemi sıkıp masamdaki sandalyeden kalkıyorum.

"Bugünden sonra bana saygı duyacak."

Hunter'ın yüzü düşüyor. "Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. O sadece bir kız. Başka birini seç."

Pencereye doğru yürüyorum. Yüksek güneş suya gümüş çizgiler kazıyor. Yeni bir bakire kurban bulmak

Gün dönümü töreninden sonra Ava'dan vazgeçmek zorunda kalmak. O zaman onu eşim yapabilirim ve-

Hayır. Onun birçok eşimden biri olmasını istemiyorum. Benim için diz çökmesini istiyorum çünkü hayatını benimkiyle takas edebilir.

Peki bir kızdan çok hoşlandığım için ayini gerçekleştiremezsem bu benim hakkımda ne söyler?

Bu zayıf olduğum anlamına gelir.

Burnumdan nefes veriyorum. "O olmalı."

Hunter iç geçiriyor. "Neden?"

"Öyle işte. Bir araba bul. Ve beş dakika içinde aşağıda iki adamın beklemesini istiyorum."

Bu küçük olay tam da ihtiyacım olan şeydi. Artık benden korkması konusunda daha az isteksizim. Şimdi yurt odasında başka bir adamla yalnız oturuyor.

Ona baktığına bile pişman edeceğim.

Ava

"Ben hâlâ bilişsel uyumsuzluğa odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor Connor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Profesör Moore'un kullandığı örnek buydu."

Yeniden normal bir yurt odasında olmak güzel. Güçlü bir üniversiteli çocuk kokusuyla biraz dağınık bir şey.

Damian bir üniversiteli gibi kokmuyor.

Aşırı zenginlik gibi kokuyor. Çok yeni olduğu için hiç yıkanmamış giysiler ve tenin üzerinde durmakla kalmayıp içine işleyen kolonya gibi. Nefesi bile zengin ve pürüzsüz bir şeyin en hafif ipucunu taşıyor, benim yaşadığımdan daha uzun süre yıllanmış bir yudum viski gibi.

Connor benim eski hayatım gibi hissettiriyor.

"Şu UFO tarikatı hakkında nasıl konuştuğunu hatırlıyor musun?" diyerek hayallerimi yıkıyor. "Uzaylılar gelmediğinde,

düşündüler... Hatırlayamıyorum ama bilişsel uyumsuzlukla ilgili bir şeydi."

Başımı salladım. "Uzaylılarla ilgili kehanet gerçekleşmediğinde bile inançlarını iki katına çıkardılar. Ama bilişsel uyumsuzluk bunun sadece bir parçası. Bence sunumumuzun çoğunu Milgram deneyine ayırmalıyız. Tarikatların sırrının bu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Çünkü otorite her şeydir. İnsanlar tarikatlardan bahsederken genellikle beyin yıkamaya ya da sihirli bir psikolojik numaraya odaklanırlar. Ama bence bu çok daha basit. Bu, insanın ahlaki yargılarını güçlü görünen birine teslim etme konusundaki tüyler ürpertici kapasitesiyle ilgili.

Connor iç çekerek, "Bunun ne olduğunu bile hatırlamıyorum," diyor. "Bilişsel uyumsuzlukla devam edebilir miyiz? Sanırım bu konuyu kapatmak için yeterli."

Göğsümde garip bir duygu kıpırdanıyor.

Damian "bu işi bitirmek" için beni kapatmazdı. Bu konuyu sadece bir projeyi bitirmek için önemsemezdi. Aslında, projeyi pek de umursayacağını sanmıyorum.

Milgram deneyi hakkındaki açıklamama da karşı çıkacaktır, çünkü tarikat konusunu onun için seçtiğimi biliyordur. Böylece sınıfın önünde durup son birkaç haftada yaşadıklarım hakkında gerçekten konuşmadan konuşabilirdim.

Kızmazdı. Hayır, eğlenirdi. Ve bana iyi düşünülmüş bir karşıt görüş sunarak inançlarımı savunmamı isterdi. Elbette söylediği çoğu şey gibi gülünç olurdu. Güçten ve insanların nasıl biyoloji güdümlü otomatlar olduğundan bahsederdi.

Ama beni düşündürürdü, değil mi? Ve ben de eğlenirdim, onun yerine-

Kapı uçarak açıldı. Sarsılarak doğruldum, kalbim boğazıma kaçtı.

İçeri iri yarı, geniş omuzlu ve siyah giysili iki adam girdi. Biri bileğimi tuttu. Diğeri

kolumu sıkıca kavradı ve beni geri çekti.

"Ne oluyor be?" Connor sandalyesinden fırlar. "Kim-"

Damian içeri girdi, varlığı odayı dolduruyordu. Bana doğru bir bakış bile atmadan Connor'ı gömleğinin önünden tutup yerden kaldırdı. Connor'ın sırtı beton duvara çarpıyor, başı bir gümbürtüyle geriye düşüyor.

Connor boğuk bir ses çıkarıyor; ne tam bir protesto ne de tam bir korku. Şoka girmiş olmalı.

Damian tek kelime etmez.

Bir eliyle ceketinin içine uzanıyor ve bir bıçak çıkarıyor. Kalbim boğazıma fırladı.

Aman Tanrım.

İşte buradaydım, neredeyse bu adamı özlüyordum. Bu projeyi onunla yapmaktan ne kadar keyif alacağımı düşünüyordum.

Milgram deneyi bu sunum için yanlış konuydu.

Stockholm Sendromu'nu seçmeliydim.

Ama şimdi bunu düşünemem. "Dur!" Arkamdaki adamın sıkı tutuşundan kurtulmak için kıvranmaya çalışarak bağıriyorum. "Ona zarar vermeyin!"

Damian bıçağı Connor'ın boğazının yan tarafına bastırırken bıçak loş ışıktaki parlıyor. Connor'ın ağzı açıldı, sonra kapandı. İri gözleri Damian'ın yüzüyle bıçak arasında gidip geliyor.

Mücadele etmiyor. Hareket bile etmiyor. Kendi kanım buza dönüşüyor.

"Bu bir saldırıdır!" Beni tutan kollara karşı bükülerek bağıriyorum. "Bırak onu, yoksa yemin ederim polise giderim!"

Damian bana bakmıyor bile.

Gözlerini Connor'dan ayırmıyor, tutuşu sabit, ifadesi ürkütücü derecede sakin, sanki bu sadece küçük bir rahatsızlıkmış, sinirlenmeye değecek bir şey değilmiş gibi.

"Ava." Sesi sessiz. "Kurallardan haberin var mıydı?" Beni tutan elleri çekiştirerek alay ediyorum. "Bir grup projesi yapmanın -bu arada ikimizin de devam ettiği bir sınıfta- sınıf kurallarını ihlal etmek olacağını düşünmemiştim. aptal kardeşlik."

Damian'ın başparmağı bıçağın kabzasını okşuyor. "Ava." Sesi şimdi daha da yumuşak. "Kurallardan haberin var mıydı?"

Sertçe nefes veriyorum, gözlerimi kaçırıyorum. Kuralların farkındaydım. Ders dışında hiçbir şey için kaleden ayrılmamam gerekiyordu.

Ama kütüphanede Damian'la geçirdiğim o akşamdan sonra onun gerçekte kim olduğunu unuttum.

Bir daha asla.

"Evet," dedim.

"O zaman şu sözleri söyle. *Domine serviam tibi.*"

Başımı salladım. "O bıçağı kaldırdıktan sonra yapacağım."

Kısa bir an için Damian gülümsüyor. Sonra sanki bir ışık sönüyormuş gibi bir anda kayboluyor.

"Bu insan için durumu daha da kötüleştiriyorsun, küçük bebek. Kelimeleri söyle."

Zor yutkunuyorum. "*Domine serviam tibi.*"

Doğru söyleyip söylemediğimden bile emin değilim ama Damian nefesinin altından belli belirsiz "Aferin kızıma" gibi bir şey söylüyor.

Mide bulandırıcı.

Bu olur var yapılmış Ben sıcak içeride

Hatta sadece On dakika önce.

Kendimi kaybediyorum. Ve bu durmak zorunda.

Damian sonunda -nihayet- bıçağı Connor'ın boğazından çıkarıyor, ama onu hâlâ duvara yaslamış durumda. Damian gülümsüyor. "Ben Damian Cross."

Connor'ın göğsü kabarır. "Biliyorum."

Damian bir kez başını sallar. "O zaman daha iyi bilmen gerekirdi. Ava benim. Onu tek başına bir odaya sokmaya çalışıyorsun, hatta ona yanlış şekilde bakıyorsun..." O eğiliyor. "İnsanlar

buralarda her zaman kaybolur. Okyanus, bilirsiniz. Bir sürü boğulma vakası oluyor."

Boğulmalar mı? Tanrım, bu adam çıldırmış.

Connor boğuk bir ses çıkarıyor, nefes almakla hıçkırmak arasında bir şey. "Yapmayacağım... Söz veriyorum."

Damian Connor'ı bırakır ve Connor yere yığılır. "Gidiyoruz," diyor Damian.

Arkamdaki adam kollarımı sıkıca kavlıyor ve beni kapıya doğru sürüklüyor. Ona karşı direniyorum ama tutuşu demir gibi.

Damian'ın sesi odanın içinde yankılanıyor. "Bırak onu."

Eller kayboluyor ve ben ani direnç kaybıyla tökezliyorum. Kollarımı ovuşturuyorum, derim beni tuttuğu yerden yanıyor.

Damian'ın bakışları tenimdeki kırmızı izlere kilitleniyor. Yüzünde karanlık bir şeyin titreşimi belirliyor. Beni tutan adama döndü. "Onun kadar küçük birini iz bırakmadan nasıl tutacağını biliyor olmalısın."

Adam yutkunur. "Özür dilerim, ben-"

"Kovuldun."

Adam bir kez başını salladıktan sonra dönüyor ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor.

Ağzım açık kaldı. "İstedğin gibi suç işlemediği için onu kovmaya nasıl cüret edersin?"

Damian'ın ifadesi ciddi. Pokerden bahsederken neşelenen o çocuksu hali artık yok.

Buna kandığımı inanamıyorum.

"Eve yürüyoruz." Ses tonu keskin. "Önümde yürü. Başını eğ."

Başım öfkeyle bulanıklaşıyor. "Bu Manson ailesi düzeyinde bir delilik."

Başını eğdi. "Daha kötü bir ceza ister misin?"

Kelimeler odaya bir ağırlık gibi çöküyor. Çenem sıkıştı. Ağır nefes alışı duyabilsem de Connor'a bakamıyorum bile. Ona daha fazla dikkat çekmek istemiyorum.

Arkamı döndüm ve kapıdan çıktım. Baş aşağı.

Geceye adım atıyoruz. Hava sıcak ama yoğun bir sis var. Sessizlikte kendi nefesim çok gürültülü geliyor.

"Erkek yok dedim, küçük bebek." Damian'ın sesi yumuşak.

"Connor sınıf arkadaşım. Erkekleri kastettiğini sanmıştım. Sanki kimseyle yatmamam gerekiyormuş gibi."

Gülüyor ve bu ürpertici bir ses. "Eğer yattıysan Tanrı yardımcısı olsun."

Dişlerimi sıkıyorum. "Polise gideceğim, Damian. Sınırıma ulaştım."

Sabit ayak sesleri arkamda gümbürdüyor. Tabii ki cevap vermeyecek. Görmezden gelinmenin ne kadar çıldırtıcı olduğunu biliyor.

"Muhtemelen bir şey yapmayacaklar." Sesim titriyor. "Muhtemelen baban onların sahibidir. Ya da belki tarikatın. Ama ben yapmak zorundayım. İşin prensibi bu."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Yolda gümbürdeyen ayak sesleri ve meşe ağaçlarındaki yaprakları tıkırdatan okyanus rüzgârından başka bir şey yok.

"Eğer bunu yaparsan," diyor Damian sonunda, "cezadan hoşlanmayacaksın."

Yürümeyi

bırakıyorum.

Dönüyorum.

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Bana zarar mı vereceksin?" Her nasılsa sesim sabit. "Derimi mi keseceksin? Sana meydan okuyorum."

Damian gülümsüyor ama bu zalimce değil. Neredeyse şefkatli. Uzanıp yanan yanaklarımı okşuyor. "Senin güzel tenini asla işaretlemem. İstemiyorum ve sende işe yaramaz." Kaşları bir parça kalkıyor. "Neyin işe yaradığını öğrendim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

Aman Tanrım. Başka insanları incitmekten mi bahsediyor? Sanırım öyle. Başkalarını riske atacaksa gerçekten polise gidebilir miyim?

Kahretsin, babam ne yapardı?

Cevap kalbimde parlıyor. Sonuçları ne olursa olsun kötülüğe boyun eğmezdi. Polise giderdi, çünkü yapılması gereken buydu. Ve Damian'ın yaptıklarının kendi kontrolü dışında olduğunu kabul ederdi.

Ama sadece kendi tanıklığımla polise gidemem. Ben genç bir üniversiteli kızım ve Damian'ın bu kampüste gerçek bir gücü var. Muhtemelen benim hor görülmüş bir aşıktan başka bir şey olmadığımı düşünürler.

Artık ertelemek yok. Sonunda *Gölgeler Kitabı*'nı aramaya başlamanın zamanı geldi.

16

A^{va}

Koridorda ilerlerken adımlarım yumuşak. Sadece dar pencerelerden süzülen ay ışığı bana rehberlik ediyor.

Kaleye döndüğümüzde çok çılgınca bir şey olmadı. Lucy'nin şaka yaptığı gibi avluya götürülüp kırbaçlanmadım.

Ama telefonum elimden alındı.

Geri alıp alamayacağım ve ne zaman alacağım bile söylenmedi. Damian sadece elini uzattı ve "Telefon." dedi.

O zamandan beri neredeyse bir öfke nöbeti içindeyim. Telefonum yoksa ve kaleden ayrılamıyorsam polisle nasıl konuşacağım? Sienna'ya nasıl ulaşacağım? Buraya taşındığımdan beri bana günde birkaç kez mesaj atıyor. Yirmi dört saat boyunca benden haber alamazsa buraya gelip beni arayabilir.

Bu muhtemelen Damian'ı rahatsız bile etmez. Hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyor. Bugün Connor'a saldırdı - onu ortadan kaldırmakla tehdit etti - ve polise gideceğimi söylediğimde kılını bile kıpırdatmadı.

O gece konservatuarda bana, Thornecroft'ta gerçekten olan şeylerin devam ettiğini benim ötesinde olduğunu söyledi.

Anlayış. Bugünkü davranışından sonra ona inanmaya başlıyorum. Bu tarikat o kadar büyük olabilir mi ki hem Ashford Üniversitesi'ni hem de yerel kolluk kuvvetlerini kendi tarafına çekmiş olabilir mi?

Eğer durum buysa, bu kitabı aramam boşuna.

Ama yine de kütüphaneye gidiyorum, vücudumdaki her sinir canlı ve karıncalanıyor.

Korkudan sinmeyi, kabuğuma çekilmeyi reddediyorum. Kendimi ve Rhett'i kurtaracaksam, küçük yollarla da olsa karşılık vermeliyim.

Ayrıca, *Gölgeler Kitabı*'nın söyleyeceklerini merak etmekten neredeyse patlayacaktım. Thornecroft ritüelleri -en azından benim bildiklerim- oldukça tuhaf. Eski İngiliz terimlerine ve uygulamalarına olan takıntı neredeyse teatral.

Dolambaçlı bir koridorun sonunda kendimi bir dizi büyük çift kapının önünde buluyorum.

Burası kütüphane. Bir gün keşif yaparken bulmuştum ama içeri girmemiştım.

Kapıları iterek açıyorum ve odanın büyüklüğünü görünce nefesim kesiliyor. Sıra sıra yüksek kitap rafları tonozlu tavana kadar uzanıyor. Bir duvara devasa bir taş şömine hakim. İkinci bir kat, daha fazla rafla kaplı ve dar bir demir merdivenle erişilebilen çevreyi sarıyor.

Uzun bir iç geçirdim. Bu kitabı bulmamın hiçbir yolu yok, ama buradayken keşfedebilirim.

Kitaplarla dolu bir duvar boyunca yürüyorum, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum, avizenin loş ışığı altında başlıkları görünüyor. Çoğu Latince ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

Bir kitap beni yolumda durduruyor. *Yaşam İksiri Üzerine Bir İnceleme*. Kitabı çıkardım ve sayfalarını karıştırdım.

Gürültülü bir gümbürtü duyuyorum ve kalbim duruyor.

Donup kalıyorum, kitabı göğsüme bastırıyorum ve dinliyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Başka bir ayak sesi, kasıtlı

ve yavaşça, bu sefer daha yakından. Kitabı rafa geri itip saklanacak bir yer arıyorum.

Ama artık çok geç. Odanın uzak ucunda belli belirsiz bir parıltı beliriyor. Titrek ışık Damian'ın elinde tuttuğu mumun aydınlattığı yüzünü ortaya çıkarıyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Bir mum. Korku filmlerindeki Viktoryen hayaletler gibi elinde mum tutuyor.

Bunların hepsi bir numaraydı.

Gölgeler Kitabı diye bir şey yok. Her şeyi buraya gelmem ve beni bu teatral oyunla korkutması için uydurdu.

Nefesim kesiliyor. Bana doğru geliyor ve bir adım ötemde duruyor. Bakışları vücudumda geziniyor, sonra yükselip gözlerimle buluşuyor. "Yatarken bunu mu giyiyorsun, küçük bebek?"

Yanaklarım kızardı. Neredeyse ne giydiğimi unutuyordum.

Neden, ah neden, yıllar önce Disneyland'de aldığım Daisy Duck pijamalarını giymek zorundaydım?

Bugün olanlardan sonra, Coraline'in benim için sipariş ettiği dar geceliklerden birini giyme fikrine dayanamıyordum. Günahkâr derecede rahat olmaları önemli değil. Onlar bu canavarın zevkine uysun diye alınmıştı.

"Evet," diyorum. "Şato geceleri soğuk olur."

Başını eğiyor. "Şimdi de üşüyor musun?"

"Evet."

Damian hafifçe çömeliyor ve mumu en yakındaki masanın üzerine koyuyor. Altın rengi ışık uzun boyunun üzerinde titriyor.

Sonra göz temasını kesmeden cüppesini çözüyor. Ağır kumaş omuzlarından kayıyor ve üzerinde sadece bir çift siyah ipek boxer kalıyor.

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor.

Omuzları geniş, beli dar. Mum ışığı keskin çizgilerini kaslarını yaldızlıyor.

Karnının yontulmuş düzlükleri boxer'ının kemerinde kayboluyor.

Bence o gerçekten şeytan. Hiç kimse aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar korkunç olamaz.

Bir adım daha yaklaşıyor. Teninin sıcaklığı bana doğru yayılıyor. "Giy şunu."

Ellerimi hareket etmeye zorluyorum, kollarımı kolların içine sokarken kalın kumaşı kavıyorum. Onun gibi kokuyor, derin ve dumanlı bir şey gibi.

"Üşümüyor musun?" diye soruyorum.

Damian'ın dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Hayır. Burada ne yapıyorsun, küçük bebek?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun. Bana tuzak kurdun."

"Yaptın mı I?" Onun ses o Gergin. Öyle mi o tutma kahkahalara karşılık mı? "Nasıl?"

I yükseltmek benim Çene. "Sen Biliyorum Ben bakıyoriçin var olmayan *Gölgeler Kitabı*."

Yüzü soğuk kaldığında alay ediyorum. "*Gölgeler Kitabı*. Ne aptalca bir isim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Artık nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakınımda. "Sana tuzak kurmama gerek yok Ava. Oyun oynamaya ihtiyacım yok. Sen bana aitsin."

Homurdanıyorum. "Oyun oynamana *gerek yok* ama yine de bunu yapmayı seviyorsun."

Gözlerinde bir kıvılcım yanıyor. "O zaman bir tane oynayalım." Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi bir oyun oynayacağız." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Thornecroft hakkında bilgi edinmek istiyorsun. Ve ben..." Bakışları vücudumda geziniyor. "Ben başka bir şey istiyorum. İşte oyunumuz. Bir soru soracaksın. Eğer sana gerçek bir cevap verirsem -'hayır'dan başka bir şey- bir parça kıyafetini çıkaracaksın."

Isı boynuma hücum ediyor. "Damian, üzerimde toplam dört şey var."

Omuz silkiyor.

"Bekle!" Ayaklarımı gösteriyorum. "Çoraplarım var. Onları sayıyorum."

Sırıltışı genişliyor. "Bir soru sor."

I git ile ve önce şey o geliyor için Zihin.

"Thornecroft daha büyük bir tarikatın, yani örgütün parçası mı?"

"Evet."

Lanet olsun. Açık uçlu bir şey sormalıyım. Bir çorabı çıkarıp kenara attım. "Tamam. Yani beni sözleşmeli hizmetçiliğe zorladınız. Neden? Beni ne için istiyorsun?"

"Hayır."

İnledim. "Bana hiç söyleyecek misin?"

Kahretsin!" Lanet olası bir evet-hayır sorusu daha sordum. Resmen parlıyor.

"Evet."

En azından eninde sonunda öğreneceğim. Beni öldürmeden dakikalar önce.

Hayır. Bu şekilde düşünemem. Eğer düşünürsem, endişelenirim ve kafamı korumam gerekir. Son çorabımı da çıkardıktan sonra bir süre düşündüm. İyi bir soru bulmalıyım. Bu benim son sorum. Cübbesini çıkardıktan sonra, işim bitiyor.

"Yani sen Thornecroft'tan daha büyük bir şeyin parçasısın. Yani bu sadece bir kardeşlik derneği değil. Thornecroft ne için var?"

Gözleri kısıldı. "Thornecroft bir üye toplama merkezi. Benim organizasyonumda üç tane var. Hepsi de seçkin üniversiteler." Cübbemin omuzlarımdan kaymasına izin verdim.

Lanet olsun. Daha bitirmedim.

Pijama pantolonumu çıkarmak o kadar da kötü olmazdı. İç çamaşırı, mayo altından daha fazla ten göstermez.

Kararsızlığımı hissetmiş olmalı, çünkü gözleri parlıyor.

Yutkunuyorum. "Kuruluşunuz ile Ashford Üniversitesi arasındaki ilişki nedir?"

Bir an sessiz kaldı. "Ashford bizim tarafımızdan kuruldu. ABD'deki en eski askere alma merkezlerinden biri."

En azından şimdi Ashford'un neden bu kadar çok şeyi görmezden geldiğini daha iyi anlıyorum ama...

Bu aynı zamanda pijama pantolonumu çıkarmam gerektiği anlamına geliyor. Bel bandını kavrarken yüzüm ısınıyor.

"Lütfen bakma."

Damian'ın bakışları kalçalarımına sabitlenmiş. "Hayatına değil." "Damian, lütfen."

"Kuralları kabul ettin Ava." "Sana başka bir soru soracağım."

Keskin bir nefes alıyor. Bu kadar ileri gitmemin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor mu? Bu bir pijama tişörtü. İçime sütyen giymiyorum.

"Tamam o zaman." Gözlerini kapatıyor. "Bakmayacağım. Şimdilik." Sesi boğuk. "Sorunuzu sorun."

Pantolonumu indirip bir kenara fırlatıyorum. Serin hava çıplak tenime çarpıyor ama hissetmiyorum bile.

Vücudum yanıyor.

Gerçek şeyler öğreniyorum ve bir şekilde bu beni pervasızlaştıracak kadar heyecan verici. Şeytanla oyun oynamamam gerektiğini unutturacak kadar.

Derin bir nefes alıyorum. "Örgütünüzden biri Ben Cartwright'ı öldürdü mü?"

Hayal kırıklığı içinde inliyor. "Hayır, buna cevap vermeyeceğim ama pes etme. Farklı bir şekilde ifade etmeyi dene."

Gözlerimi kırptırıyorum. "Yani... Eğer farklı bir şekilde ifade edersem bana onun ölümüyle ilgili gerçeği söyleyecek misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sırtışı neredeyse vahşi bir hal aldı. "Evet." İşte o zaman yaptığım gafın farkına vardım.

Sadece bir soru sordum.

Ve şimdi gömleğimi çıkarmak zorundayım.

Aşağılanma, kırmızı karıncalar gibi tenimde geziniyor, ilerledikçe ısıyor ama geri adım atamıyorum. Kuralları biliyordum. Adil olan adildir.

Bakışları kapüşonlu bir hal alıyor ve yüzüm yanıyor. Bunu çabucak yapmalıyım.

Gömleğimin eteğini tutup başımın üzerine atıyorum. Meme uçlarım soğuktan hemen sertleşiyor. Utanç yakıyor

İçimde sıcak, baş döndürücü bir his ve onun altında da elektrikli bir şeyin titreşimi.

Damian konuşmuyor. Gözleri üzerimde geziniyor - kesinlikle telaşsız. Topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor, dili yanağının iç kısmına bastırıyor.

Sonra nefes veriyor. "Tanrım, Ava."

Sesi o kadar huşu dolu ki boğazım düğüm len i y o r . Birinin bana böyle bakacağını hiç düşünmemiştim.

-En azından onun gibi biri.

Parmaklarını oynatarak insanları çağıran bir adam. Bu düşünce beni ayıltıyor.

"Tamam," diyorum, arkamı dönüp yerden giysilerimi alıyorum.

Boğazından alçak, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. "Bana cenneti sadece bir anlığına göstereceksin, öyle mi meleğim? Sonra da beni sonsuza dek dışarı atacaksın. Çünkü cezalandırmayı en az benim kadar seviyorsun."

"Melek," diyorum gömleğimi başımın üzerine çekerken. "Bunu küçük bebekten daha çok sevdim." Kaşlarımı çatarak pijama pantolonumu yukarı çekiyorum. "Biraz daha iyi."

"Küçük bebeğin nesi var?"

Ona doğru döndüğümde gerçekten meraklı görünüyor. Alay ettim. "Küçümseyici. Belli ki."

Gülümsemesi azalıyor. "Rhett sana 'tatlım' diyor. Sen de onun bu ismini küçümseyici buluyor musun?"

Sesinde bir şey var... Öfke mi? Çok çabuk geldi. Bu adamın soğukkanlı olduğunu sanırdım. Rhett'in bana ne dediğini neden umursasın ki? Onu öldürmekle tehdit etti.

"Hiç de değil," dedim. "Rhett beni seviyor. Ben de onu seviyorum. Bu bir evcil hayvan ismi değil, bir sevgi ifadesi."

Kütüphanedeki hava geriliyor. Damian'ın mavi gözleri buz parçaları gibi. "Seni sevdiğinden emin misin?" Sesi pek istikrarlı değil.

"Evet," diyorum kararlılıkla.

"Yine de sen artık bana aitsin ve Rhett nerede? Muhtemelen en sevdiğini kızlardan biriyle yataktadır. Seni düşünmüyordur."

Kafam bulanıklaşıyor. Artık sesindeki öfkeyi anlamak mümkün değil. Bu...

Kıskanıyor mu?

Çılgınca. Benim duygularım onun için önemli olmamalı. Bir tarikat ritüeli için bana ihtiyacı var ve beni burada tutmak için Rhett'i kullanıyor.

Başımı sallıyorum. "Beni sevdiğini bilmem için her zaman beni düşünmesine gerek yok."

Damian homurdanıyor. "Sen bir kurbansın ve bir erkeğin seni istemesini sağlamanın yolu bu değil. Onun için kendini feda ettin, oysa o-" Ağzı geriliyor. "Seni ondan aldığım da beni öldürmesi gerekirdi. Bir erkek kadını için bunu yapar."

Omuzlarımdan tutup beni sert, çıplak göğsüne doğru çektiğinde keskin bir nefes alıyorum.

"Ben de öyle yapardım. Roller tersine dönseydi, çoktan toprağa girmiş olurdu. Ama o bir erkek değil." Beni biraz sarsıyor. "O bir çocuk. Seni almama izin verdi. Seni tutmama izin verdi ve ben de tutacağım Ava. *Tutacağım*. Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Damian yüzümün yan tarafını tutuyor, başparmağını yanağıma sürüyor.

Dudakları benimkilerle buluşuyor. Başta yumuşak, neredeyse şefkatli. Ama sonra kopacak gibi oluyor.

Parmakları saçlarımda kayıyor, yüzümü tam istediği yere doğru eğiyor. Diğer eli aşağıya iniyor, belime uzanıyor, aramızda hiç boşluk kalmayana, vücudu benimkine karşı inatçı bir ısı duvarı olana kadar beni kendine çekiyor.

Ağzına doğru soluk soluğa kalıyorum ve o da bundan faydalanarak dilini ciğerlerimden nefesimi çalan bir çaresizlikle içeri sokuyor. Artık sabrım kalmadı.

kısıtlama. Beni tüketmeye çalışıyormuş gibi öpüyor, sanki her parçama kendini işliyormuş gibi.

Ağzı aniden benimkini terk ediyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum.

Nefes alış verişı düzensizdi. "Bana yine meydan okudun. Bu gece cezasız kalmayacak."

Bir kez göz kırptım. "Cezasız kalmayacak."

"Ama bekleyeceksin. Belki ceza senin olacak. Belki de Rhett'in. Bunu öğreneceksin. Git buradan." Sesi taş kadar sert ve soğuktu. "Şimdi."

İrkildim, geri adım attım. Başka bir şey söylemeden dönüp kütüphaneden çıkıyorum.

17

A^{va}

"Neler yapıyordun?" Portakal bahçesine girdiğimizde Rhett'in sesi gergin, bakışları köşedeki Hunter'a doğru kayıyor.

Burada bulunduğum bir ay boyunca birbirimizi ilk kez görüyoruz. Ve mesajlarımın tek birine bile cevap vermedi.

Nedenini bilmiyorum ama işin içinde kimin olduğunu tahmin edebiliyorum... Efendimin.

Ama Rhett'e bunu soramam. Hunter izlerken olmaz. Rhett bu kadar sorunlu görünürken olmaz.

Kütüphanedeki o öpücükten ve ceza tehdidinden beri Damian ortalıkta görünmüyor.

Bu onu bulmaya çalışmadığım anlamına gelmiyor. Defalarca denedim. Sadece telefonumu geri istemek, ona buranın dışında da bir hayatım olduğunu hatırlatmak için. Ama ofisinin kapısını çaldığım birkaç seferde, kapıyı açan Hunter oldu, eşiği kapattı ve Damian'ı görme talebime başını sallayarak cevap verdi.

Hunter sonunda yumuşadı ve sıkı bir gözetim altında gecede bir kez telefonumu kullanmama izin verdi. Saat dokuz gibi odama geliyor, telefonumu bana veriyor ve

Sienna'ya, kiliseye neden gitmediğim konusunda telefonumu patlatan papazıma ve ara sıra babama kısa ve dikkatli mesajlar yazarken izliyorum.

Ama Hunter Damian hakkında tek kelime etmiyor.

Ve şimdi Stockholm Sendromu yaşadığıma eminim, çünkü onu özledim. Onunla konuşmayı özledim. Ben de herkes gibi tarikatlara karşı duyarlıyım, gerçi her zaman ahlaki metanetimle gurur duymuşumdur.

Ama duyarlı olmam kendimi tamamen kaybettiğim anlamına gelmiyor. Duygusal durumumun farkındayım ve bu bana güç veriyor.

"Ava?" Rhett beni kendime acıma bulutumdan çekip çıkararak soruyor. Sanırım bana neler yaptığımı sorduğunda ona cevap vermeyi unutmuşum.

"İlginç bir şey yok. Bana neden hizmetçi dendiğini bile bilmiyorum. Çoğunlukla sadece derse gittim."

Yapabilseydim, *her zaman peşimde birileri* olduğunu da eklerdim.

Kaleden asla yalnız çıkmama izin verilmiyor. Connor olayından sonra olmaz.

Rhett ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Damian sana ne zamandır..." Bakışları mermer döşemeden Hunter'ın nöbet tuttuğu yere kayıyor. "Ne kadar süre hizmetkârlık yapacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre, benden hoşlandığına karar verirse, onun eşlerinden biri olacağım."

"Bundan daha önce de bahsetmiştin." Bir an için gözlerini kapatıyor. "Sen de olmak istiyor musun?"

Ne diyebilirim ki? Hayır, tüm bunları yapmaya zorlanıyor muyum? Gerçek çok daha korkutucu.

Bunu yapmaya zorlanıyorum ve bundan hoşlanmaya başlıyorum.

Kafesimden hoşlanmaya başlıyorum, daha iyi bir yargıya karşı omuz silkiyorum. "Sanırım zamanı geldiğinde karar vereceğim. Doğru.

Şimdi, onu buldum..." Bakışlarım Hunter'a kayıyor, yüz ifadesi beni ürkütüyor. Genelde bu kadar soğukkanlı olan biri için, perçinlenmiş görünüyor.

Gülümsüyorum. "İğrenç."

Hunter öksürürken ağzını kapatıyor ve ben zaferle bağırmak istiyorum.

Efendisine gülüyor.

"İğrenç mi?" Rhett soruyor. "Daha önce kimsenin Damian Cross hakkında böyle bir şey söylediğini duyduğumu sanmıyorum."

Hayır, tabii ki duymadılar. Çünkü öyle biri değil. Çılgınca, barbarca şeyler söylediğinde bile değil.

"Seni ondan aldığım da beni öldürmeliydi. Bir erkek kadını için bunu yapar."

Bunu söylediğinde iğrenmem gerekirdi ama beni derin bir yerimden vurdu.

Rhett'in erkek olduğu için beni kurtarmasını beklemiyorum. Bu çok saçma. Ama sevdiğim insanların da benim onlara gösterdiğim ilgiyi bana göstermelerini beklerim. Rhett'in hayatını tehdit ettiğinde kendimi Damian'ın gücüne bıraktım.

Rhett de benim için aynısını yapar mıydı?

İçinde bulunduğum durumun, benim için neredeyse bir kardeş olan bir adamın sevgisini sorgulamama neden olmasından nefret ediyorum.

Fazla düşünmeden ayağa fırlıyorum ve kollarımı Rhett'in omuzlarına doluyorum. Beni kendine çekerken gülüyor. "Bu ne için?"

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyor saçlarıma karşı. "Dokunmak yok."

Hunter'ın sesi yumuşak ama Rhett sanki yanıyormuşum gibi beni itiyor. "Özür dilerim."

Hunter'a kaşlarımı çatıyorum. "Sarılmaya izniniz yok mu? Bu *gerçekten* tuhaf görünüyor. Garip derken, tarikat gibi demek istiyorum."

Hunter'ın dudakları titriyor.

"Ava," diye tıslıyor Rhett. "Kes şunu."

Başımı çevirip onunla yüzleşiyorum. Gözleri endişe doluydu. Zavallı Rhett'im. Boyundan büyük işlere kalkışıyor. İkimiz de öyle.

"Biriyle konuştum..." Rhett'in sesi zar zor duyuluyor. "Sen-" Gözleri Hunter'a kaydı. "Burada sıkışıp kalmayabilirsin."

Korku göğsümü ele geçiriyor. Hayır. Hayır, bu iyi değil.

Hayır, bu iyi değil. Rhett beni çıkarmaya çalışırsa, korkunç sonuçları olabilir. Connor'la olanlardan sonra işimi şansa bırakmayacağım.

Ama bunu ona nasıl söyleyebilirim? İzleniyoruz.

"Oh, dur!" Kıkırdıyorum, kendi kulaklarıma histerik geliyor. "Eş olmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Onun ifade büyür Acı çekti, ama o değil bir şey söyle. Umarım mesajı almıştır.

Çünkü beni kurtarmaya çalışırsa, kendini öldürtebilir.

Konsolosların odaları rahatsız edici derecede lüks.

Kadife kanepeye uzanıyorum, dizüstü bilgisayarımı kalçalarıma dayıyorum. Yanımdaki masada narin bir porselen fincan duruyor; akşamki ikinci sıcak kakaom, istediğim anda ortaya çıkan görevlilerden biri tarafından tam istediğim gibi yapılmış.

Bu neredeyse beni korkumdan uzaklaştırmaya yetiyor. Rhett ne demek istedi? Biriyle konuştu... Polisi mi kastetti?

Bunu kafama takmaya devam edemem. Bu benim kontrolüm dışında. Sadece Tanrı'nın ona bilgelik vermesi için dua etmeliyim.

Okul ödevleriyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama çok zor. Hâlâ şu lanet sosyal psikoloji projesi üzerinde çalışıyorum. Damian sağ olsun, tek başıma yapıyorum. Birkaç hafta önce Profesör Moore'dan bir e-posta aldım. Connor *gizemli* bir şekilde artık grup projesindeki ortağım değildi ve bana bir ay uzatma verilmişti.

"Burada gerçek bir çalışma görmekten etkilendim." Lucy'nin sesi beni şimdiki zamana çekti. "Diğer herkesin ekranında YouTube var."

Yanıma oturdu. Sesi fısıltıya dönüşüyor: "Hepsi sana bakıyor."

Kaşlarımı atıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Lucy çenesiyle işaret ederek dikkatimi odanın diğer tarafına çekiyor. Coraline'in bakışları bize sabitlenmiş, ifadesi keskin.

Lucy sırtıyor. "Gördün mü? Kraliçe izliyor. Kralının yoldan saptığını biliyor. Son eşiyle biraz fazla ilgileniyor."

Başımı salladım. "Onu haftalardır görmedim bile."

Sırtıyor. "Bence senden bilerek kaçıyor. Bir çalışanının senin hareketlerini saat başı ona rapor ettiğini biliyor muydun?"

Yanaklarım kızarıyor ama bunun tiksinti mi yoksa iltifat mı olduğundan emin değılim.

Lucy yakınımaya eğiliyor, bakışları karşıımızdaki kanepede oturan bir grup kıza sabitlenmiş. "Hepsinin Damian'ın ortaya çıkmasını beklemesi sence de biraz üzücü değıl mi?" diye fısıldıyor.

Beklentiyle mi yoksa korkuyla mı bekliyorlar?

Ama bunu Lucy'ye soramam. Damian'ın bir şey istediğinde ne kadar korkutucu olabileceğini bildiğinden bile şüpheliyim. Onu çocukluğundan beri tanıyor, yani ara sıra gördüğüm o tatlı yanını gördükten sonra muhtemelen önyargılı davranıyor. Bahse girerim çocukken de böyleydi.

"Damian ocukken pokerle ilgilenir miydi?" Kendimi ona sorarken buluyorum.

Konuyu değıtirmemden ürkmüş görünüyor ama sonra gülümsüyor. "Evet! Beni de bu işe soktu. Pokere bayılıyorum ve ben bir köpekbalığım, çünkü erkekler hep kızların bu işe iyi olamayacağını düşünür. Büyürken Damian'ın arkadaşlarıyla hep oyun geceleri düzenlerdik." Yüz ifadesi b u l u t l a n ı y o r . "Ama

Babam öğrendiğinde buna bir son verdi. Lucas Cross

- "Neşe hırsız." "

Midemde bir şeyler çalkalanıyor. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Oh, ona inanamazsın bile." Elini sallıyor. "Bizi mutlu eden *her şeyi* elimizden aldı. Damian ve ben uzaktan eğlenceli olan her şeyi saklamak zorundaydık. Yasaklayacağını biliyorduk ve neden yasakladığına dair saçma sapan bir açıklaması vardı. "Poker yozlaşmışlar içindir. Minecraft beyni çürütür. Gerçek şu ki o sadece bir sadist."

Sadist. Hafifçe söyledi ama eminim her kelimesinde ciddiye ve omurgamda soğuk bir şeyler ürperdi.

Bunu Damian'da da görmüştüm - biri onun kontrolü altında kıvrılırken gözlerindeki o parıltı. Avını inceler gibi tepkileri izlemesi.

"Lucy." Bu Coraline'in sesi ve beni zıplatıyor. Kafamı kaldırdığımda üzerimizde geziniyordu. "Ava burada olmamalı. O henüz bir eş değil."

Lucy kaşlarını çatıyor. "Ben de *kesinlikle* bir eş değilim." "Naip Lord burada olmana aldırıyor."

"Onun burada olmasına da aldırıyor."

Coraline'in dudakları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bunu o mu söyledi?"

Lucy kanepeye yaslanır. "Ona sormalı mıyım?"

Coraline'in çenesi sıkılır. "Bu kadar önemsiz bir şeyle uğraşmamalı. Beni görevlendirdi-"

"Bundan da bahsedeyim mi?" Lucy soruyor. "Ava'ya odadan çıkmasını emrettiğini çünkü bunu yapma yetkisini sana onun verdiği?"

Coraline'in yüksek elmacık kemiklerinde ikiz pembe şeritler beliriyor. "Boş ver."

"Hayır, sorun değil," diyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Ben gidip odamda çalışacağım. Zaten burada pek bir şey yapamıyorum."

"Gösterini durdur." Coraline'in sesi buz gibiydi. "Bu Damian'ı etkilemeyecek, inan bana."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

Çenesi titriyor. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Saf ve tatlıymış gibi davranarak onun koruyucu içgüdülerini ortaya çıkaracağını düşünüyorsun. Bunu daha önce kimsenin denemediğini mi sanıyorsun?"

"Hiçbir şeymişim gibi davranmıyorum. Sen Damian'a takıntılısın diye herkes öyle olacak değil ya."

Sırıtıyor. "Milyonlarca kez gördüğüm bir başka oyun. Onunla ilgilenmeyen tek kişi senmişsin gibi davranarak seni daha çok isteyeceğini sanıyorsun."

İnledim. "Coraline, ben senin gibi değilim. Kimliğimi erkeklerin etrafında oluşturmuyorum. Onların bana olan ilgisinin benim değerimi belirlemesine izin vermiyorum. Bunu hep acıması bulmuşumdur."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri ısırmak istiyorum.
içinde.

Ne kadar acımasızca bir söz. Bildiğim kadarıyla Coraline Benim gibi bu hayata zorlanmış.

Ve bu doğru bile değil. Ben de onun gibiyim. Ben de tüm bu kadınlar gibiyim ve aksini düşünecek kadar kibirli ve safmışım.

Coraline'in yüzü önce beyazlaşıyor, sonra kızarıyor. Bir anda eli yüzümün önünde parlıyor. Önce bir çatlama sesi duyuyorum, sonra yanağım acımaya başlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Lucy.

Gözlerim buğulanıyor ve bir damla yaş düşüyor. Coraline gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını aralamış bana bakıyor. O da en az benim kadar kendi davranışlarına şaşırılmış görünüyor.

"Coraline, bu gerçekten çok kötüydü," diyor Lucy. "Ava'nın yüzünde senin el izlerin olacak. Ve bunu yaptığını herkes gördü..."

Ancak o zaman odadaki sessizliği ve kızların yüzlerindeki şaşkın ifadeyi fark ediyorum. Bazıları neredeyse neşeli görünüyordu.

"Özür dilerim-" Coraline irkilir. "Ava, sana biraz buz getireyim-"

"Hayır," diyor Lucy. "Bırak ben yapayım. Coraline, dikkat çekmemeye çalışmalısın." Bana döndü. "Gidelim ve Tanrı'dan Damian'ın bunu öğrenmemesini dileyelim."

18

Damian

Coşku damarlarıma uyuşturucu gibi pompalanıyor.

Sevgimi, sıcaklığımı, öpücüklerimi ve cömert hediyelerimi sunmaya başlamanın zamanı geldi. Odası artık hazır. Sadece onun için dekore edildi. Birkaç dakika içinde ona sunacağım. Ona vermek için yanıp tutuştuğum diğer her şeyle birlikte.

Artık benden yeterince korkuyor ve suç ortaklığı da bunu gösteriyor. Geçtiğimiz iki hafta boyunca kurallara mükemmel bir şekilde uydu. Tek meydan okuma gösterisi ofisimin kapısına vurup telefonunu istemek oldu.

Hunter'a o sevimli ve öfkeli sesiyle "Diktatörü görmem gerek" dedi.

Bu iyi bir şey. Beni özlediğinin bir işareti.

Her şey plana göre gidiyor. Keşke Kane hakkında daha iyi hissetseydim. Sessiz kaldı. Garip bir şekilde sessiz.

Eğer bir şeyler planlamıyor olsaydı, kızgınlığını yüksek sesle ve sık sık dile getirirdi. Bu onun doğasında var. Değişken olduğu kadar şeffaftır da.

Gabriel Wolfe oğlunu, benim pozisyonum da dahil olmak üzere her şeye hakkı olduğuna inanacak şekilde yetiştirdi. Kendi babam gibi başarısızlığa tahammülü yok. Kane'in pozisyonunu kaybetmesinden sonra

Benden önce, tekrar işe yaradığını kanıtlamak için çaresiz olacak.

Yine de endişem muhtemelen boşuna. Müdahale etmesi için çok erken. Ava bir ay daha meshedilmeyecek.

Ama yine de içimde bir his var. Bir şeylerin ters gittiğine dair bir içgüdü.

Şu an bunu düşünemem. Ödülümü alma vakti geldi.

Doğruca bana onun olacağı söylenen refakatçilerin odasına gidiyorum. Odaya girdiğimde konuşmalar cümlelerin ortasında kesiliyor ve tüm gözler bana çevriliyor.

Kızlar sıkı kümeler halinde toplanmış, birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Neler oluyor?" Sesim kesik kesik çıkıyor. "Ava nerede?"

Juliet bir adım öne çıkıyor, bakışları benimle diğerleri arasında gidip g e l i y o r . "Odasında. Lucy yüzünü buzluyor."

Göğsümde sıcak ve keskin bir şey alevleniyor. "Yüzünü buzlamak..."

"Tokat yedi," diye söze karışıyor Dahlia. Kara gözleri alev alev yanıyor.

Tokatlanmış. Biri ona vurmuş.

Öfke, içimde çakılmış bir kibrit gibi tutuşuyor. Yumruklarım iki yanımda kıvrılırken çenem geriliyor. Kim ona el kaldırmaya cüret etti?

Sonunda Hunter'a bugün Rhett'i görmesi için izin verdim.

Oh, lanet olsun. Eğer *Rhett* onu tokatladıysa.

Aklımdan görüntüler geçiyor. Ellerim onun etrafında Boğazını sıktıkça yüzü morarıyor. Kırık bir çene. Kanlı eklemler.

Ve eğer Hunter ihmalkâr davrandıysa, bunun olmasına izin verdiyse, o da zarar görmeden çıkamayacak. Hayır, bunu düşünemiyorum bile.

"Biri beni onun odasına götürsün," diyorum, nerede olduğunu bilmediğimden nefret ederek.

Onu gönderdiğim dolabı görmeme izin vermemiştim, çünkü görürsem ona havucu çok erken sunma eğiliminde olacağımı biliyordum.

Dahlia kontrolü ele aldı, önümde yürüdü ve beni odadan dışarı çıkardı. Koridorlarda yürürken düşüncelerim bulanıklaşıyor. Odasının kapısına ulaştığımda Dahlia kapıyı iterek açıyor ve karşımdaki manzara kanımı kaynatıyor.

Ava küçük, pis yatağının kenarında oturuyor. Lucy önünde diz çökmüş, yüzüne ıslak bir bezle hafifçe vuruyor.

"Bu da ne böyle?"

Ava'nın kocaman gözleri benimkilere kayıyor ve Lucy Dahlia'ya bir bakış fırlatıyor.

Odayı iki ölçülü adımla geçiyorum. Lucy yoldan çekilince Ava'nın önünde diz çöküyorum. Yüzüne dokunduğumda hafifçe irkiliyor. Başparmağım cildini saran kırmızı yaraların üzerinde geziniyor. "Ava, bunu kim yaptı?"

O büyük gri gözler ateşle doluyor. "Sana söylemeyeceğim."

Çenem sıkılıyor ama sesimi yumuşak tutmaya çalışıyorum. "Anlatmak zorundasın. Bu duvarların içinde yaşayan insanlar benim kurallarına uyar." Derin bir nefes alıyorum. "Rhett miydi?"

İfadesi kuşkulu bir hal alıyor. "Tabii ki hayır."

Yalan söylemiyor. Benim küçük bebeğim Rhett'i korumak için her şeyi yapar ama kurnazlıkta neredeyse komik derecede kötü.

"O zaman kim?" diye soruyorum.

Başını sertçe sallıyor. "Sana söylemeyeceğim. Bir daha sorma."

Zor da olsa küçük bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. Yüzünde bir el izi var.

Lanet olası bir el izi.

El izlerinin her zaman en kötüsü olduğunu düşünmüşümdür. Kırbaç ya da kemer izlerinden çok daha nahoştur. Daha kişiseldirler. Teninizin acısını kendi teninde hissetmek isteyen birinden geliyorlar.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandım, ardından irkildim.

Bunu neden söyledim ki? Babam ona vurmadı.

Ve babamın arkaik cezalandırma yöntemleri artık umurumda bile değil. Lucy'ye hiç dokunmadı - yoksa onu gerçekten öldürebilirdim - ve yaptığı her şeyin beni daha güçlü kıldığını biliyorum.

Ava'nın gözleri parlıyor. "Hayır, yapmayacaksın. Eğer biri öldürülürse, doğruca polise gideceğim."

Nefes nefese kahkahalara boğuluyorum. Sürekli polis tehdidinde bulunuyor. Sanki yerel San Aurelia polisi, mesailerinin çoğunu In-N-Out'un önüne park ederek geçiren bir avuç az maaşlı adamdan başka bir şeymiş gibi.

Gerçekten bir şey yapacaklarını mı düşünüyor? O hüzünlü küçük karakola girip bir rapor sunabileceğini ve Thornecroft'un birdenbire yıkılacağını mı?

"Bunu sen yap, küçük bebek." Başparmağımı çenesinin kenarına sürtüyorum. "Seni daha iyi hissettirecek her şeyi yaparım."

Lucy homurdanıyor. "Ava, umarım ağabeyimin gerçekten bir katil olduğunu düşünmüyorsundur. Sana söz veriyorum o sadece sıradan bir yeğen bebeği."

Beni savunması çok tatlı ama Ava'nın canını sıkıyor olmalı. Yıllar boyunca Lucy'den pek çok şeyi sakladım. Birçok açıdan Ava benim gerçek karakterimi Lucy'den daha iyi biliyor.

Öldürürüm ama öfkeyle değil. Öldürdüğümde merhametliyimdir - kafanın arkasına sıkılan susturucu bir kurşun ya da gecenin karanlığında enseye yapılan bir iğne.

"Lucy, Ava'ya kim vurdu?" İç geçiriyor.

"Coraline."

Şok damarlarımda titreşiyor. Ne oluyor lan? Ava'nın gözleri kocaman oldu. "Lucy!"

Lucy ellerini havaya kaldırıyor. "Artık bunu ondan saklayamayız. Ona zarar verecek değil ya. Sadece... muhtemelen ona bir şeyler temizletecektir."

Damarlarımda öfke kaynıyor. Coraline. Bir aydır onu ya da diğer eşlerimi sikmemiş olmamdan hoşlanmıyor. Gücünü kaybetmekten korkuyor.

"Lucy," diye seslendim. "Git Coraline'i getir."

Başını sallıyor ve odadan çıkıyor. Ava ağzını açtığı anda parmağımı dudaklarına koyuyorum, sıcaklığın ve yumuşaklığın tadını çıkarıyorum. "Ben kadınlara vurmam ama sözüme inanmanı da istemem. Sana göstereceğim."

Dokunuşumdan uzaklaşırken elini göğsünün ortasına koyuyor. "**Kadınlara** vurmaz mısın? Gerçekten yüce gönüllüsünüz kralım."

Göğsümden bir sıcaklık akıyor. İçimden gerçek, sınırsız bir kahkaha yükseliyor, kaburgalarımda uzun zamandır çok sıkı sarılmış bir şeyi sallıyor.

Hayatım boyunca, değerli kızım ile tanıştığım dan beri güldüğüm kadar güldüğümü sanmıyorum.

Kıymetli kızım.

Ne sikim düşünüyorum ben? O benim bebeğim. Benim ödülüm.

Lucy ve Coraline kapıda beliriyor ve beni aklımdan çıkarıyorlar. Coraline'in yüz ifadesi tereddütlüydü ama öne doğru bir adım attı. "Beni mi görmek istediniz?"

"Bana neler olduğunu anlat."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ona vurdum. Hemen pişman oldum." "Pişmanlık yüzündeki o izi silmeyecek."

"Biliyorum. Beni nasıl cezalandıracaksın?" "Bu odayı alacaksın."

"Ne?" Sesi meydan okurcasına. Kabul edilemez.

Bir kez başımı sallıyorum. "Ava için başka bir oda hazırladım bile. Lucy, Coraline'in eşyalarını bu odaya getir."

Coraline'in yüzü buruşuyor. "Ciddi olamazsın. Bu dolapta uyumamı mı bekliyorsun?"

"Sadece o da değil. Artık Yüksek Konsül değilsin. Ve diğerlerini görevden almanı istiyorum. Hepsi."

"Ne..." Sesi nefes nefese. "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim. Yeni eşler bulacağım. Elimdekilerden sıkıldım." Bakışlarım Coraline'e sabitlenmişken, başparmağımı

Ava'nın çenesini okşuyor. "Senden sıkıldım."

Coraline'in yüzünün rengi soluyor. Ama bir saniye sonra omurgasını dikleştiriyor ve yüz hatlarını sakinleştiriyor.

Oyunu nasıl oynayacağını iyi biliyor.

Eliyle Ava'yı işaret ediyor. "Sanırım yeni evcil hayvanını da kovmuyorsun."

"Tabii ki hayır. Aslında onun yeni bakıcısı sen olacaksın." Yavaşça gülümsüyorum. "Kıyafetlerini sen şekillendireceksin. Saçını yapacaksın. Bunun gibi şeyler."

"Anlıyorum." Coraline'in sesi nefes nefese. "Elimden geleni yapacağım."

Beklentiler düşük sanırım?"

"Ava'ya bir daha hakaret edersen Cora, Thornecroft'un duvarlarından sürgün edilirsin."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve bir an için ağlayabileceğini düşünüyorum. Ama ağlamıyor. Tabii ki yapmaz.

Onun yerine başını sallıyor. "Anlaşıldı. Üzgünüm , benim Lordum

Naip."

Naip. İşte meydan okuması. Ona karşı dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyor. Yakın çevrenin bir parçası ve çoğu kişiden daha fazla sır biliyor. Babası Dört Yüz'ün bir üyesi. Tepkiler olmadan onu sürgün edemem.

Onun meydan okumasının beni hiç Ava'nınki kadar heyecanlandırmamış olması garip.

Coraline başka bir şey söylemeden arkasını dönüp kapıya yöneliyor ve Lucy de onu takip ediyor. Kapı arkalarından kapandığında, havadaki gerilim daha da artıyor. Ava kollarını kavuşturmuş bana bakıyor.

"Onu küçük düşürmek zorunda değildin." Sesi sessizdi.

Sırıtiyorum. "Bunun yerine ona vurmalı mıydım?"

İnliyor. "Erkek olsaydı çok daha kötüsünü yapardın. Ve çifte standardı prensiplerle karıştırma."

Göğsümün derinliklerinden kahkahalar yükseliyor. "Daha tatlı olabilir misin? Ben prensiplerle uğraşmam. Ben sonuçlarla ilgilenirim. Bir kadına asla vuramam ama vurmama da gerek yok. Erkekler yönetir

Dünya. Liyakatten dolayı değil, işler böyle geliştiği için. Alternatif bir evrende bana emir veren sen olabilirdin ama yaşadığın evren bu değil. Akıllı kadınlar bunu kabullenir ve oyunu oynar. Onlardan ders alsan iyi edersin."

Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. *Onlardan bir şeyler öğren Ava. Coraline'den öğren.*

Beni kullan.

Doğru şekilde ikna edersen sana istediğin her şeyi veririm.

Homurdanıyor, odadaki gerginliği kırıyor ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Bu dünyayı görmek için iğrenç bir yol. Sırf 'işler böyle gelişti' diye kötülüğü kucaklamak. Her *akıllı* kadın her şeyi olduğu gibi kabul etmez. Ve bir gün, her şey değişecek."

Göğsümde bir şey var... Adını koyamadığım rahatsız edici bir baskı.

Ciddi. Gerçekten de dünyanın adil olması gerektiğine inanıyor. Dürüstlüğün önemli olduğuna. İnsanların olduklarından daha iyi olmaları gerektiğine.

Bunu safça bulmalıyım. Hatta acınası. Acınası buluyorum.

Yine de gözlerindeki o ateşi görmezden gelemiyorum. Onu söndürmek istiyorum. Ona dünyanın gerçekte nasıl olduğunu göstermek istiyorum.

çalışıyor. Ama o ışığın söndüğünü görme düşüncesi...

Beni rahatsız ediyor. Etmemeli ama ediyor.

Bana ne oluyor böyle?

19

A^{va}

Yeni odama adımımı attığım anda nefesim kesiliyor.

Yerler yumuşak krem ve gri damarları olan pürüzsüz cilalı taş. Yukarıda bir avize asılı, binlerce dans eden parçaya ışık saçıyor.

Yatak -hayır, yatakların kralı- devasa. Gölgelek, ışığın her zerresini yakalayan tüllü kumaşla örtülü. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor.

Uzak duvara oyulmuş bir kitap köşesi, pencere kenarında bir koltuk ve ciltli kitaplarla dolu gömme raflar var.

Bir de kocaman antika bir masa var; okul ödevlerimi düzenli tutmak için tonlarca küçük çekmecesini ve bölmesi var. Fosforlu kalemlerimin üzerine yayıldığını şimdiden hayal edebiliyorum.

Bösendorfer köşede duruyor, ayna parlaklığında parlatılmış. O gece konservatuarda çaldığının aynısı.

Her şey zevkime tam olarak uyuyor. Bu oda benim için yapılmış.

Bu şekilde tasarlanmış.

Yatağın kenarına oturuyorum, pelüş şilte ağırlığının altında eziliyor. Parmak uçlarım yatağın üzerindeki

okyanusa bakarken yorganın altında yatıyorum.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bu odayı seviyorum ve doğal olarak bunun getirdiği bir suçluluk duygusu var.

Ama aynı zamanda.

Bu benim suçum değil. Bunların hiçbirini ben istemedim.

Kapının çalınması beni sıçrattı. Damian içeri giriyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. Sırtışı kendini beğenmişlik yayıyor ama nedense bundan nefret etmiyorum. "Odanı nasıl buldun?"

Ona bayıldığımı söyleyemem. O zaten biliyor.

Sandığımdan daha iyi bir manipülatörmüş.

Çenemi kaldırıyorum. "Fena değil. Keşke masa balkona daha yakın olsaydı da çalışırken biraz temiz hava alabilseydim."

Hafifçe gülüyor. "Bunu halledeceğim prenses." Prensес.

Küçük bebekten daha iyi sanırım.

"Mayonu giy," diye emrediyor. Göz

kırpıyorum. "Ne?"

"Seni yüzmeye götüreceğim." Çenesi sıkıştı. "Tuzlu su yüzüne iyi gelecek."

Başımı sallıyorum. "Çok soğuk olacak. Havuz ısıtılmalı değil. Kontrol ettim."

"Ben kendi evimi biliyorum Ava. Kapalı bir havuz var."

Kapalı havuz mu? Tanrım, burası çok abartılı. Bir aydır buradayım ve kapalı havuzu olduğunu bilmiyordum.

Damian gülümsüyor. "Git üstünü değiştir. İşin bittiğinde sana rehberlik edecek biri seni bekliyor olacak."

Kısa bir süre sonra, pelüş bornozumu sıkıca üzerime çekerek odamdan çıkıyorum. Bir görevli beni bir dizi koridordan geçirdikten sonra sonsuza kadar inecekmiş gibi görünen sarmal bir taş merdivenden aşağıya indiriyor. Hava serinliyor, su kokusu ve eski madeni paralar gibi hafif metalik bir şeyle renkleniyor.

Kavernöz odaya adım attığımda neredeyse nefesim kesiliyor. Tavan, yüzeyine gömülmüş altın yıldızlar ile koyu mavi bir genişlik. Uzun, kemerli

Pencereler havuzun bir tarafını kaplıyor, ancak bu saatte sadece mermer duvarlara monte edilmiş meşale benzeri apliklerin titrek ışığını yansıtıyorlar.

Bir de Damian var.

Çoktan suya girmiş, kollarını kenara dayamış, karanlık, okunmaz gözlerle beni izliyor. Saçları geriye doğru kaymış ve su damlaları omuzlarının keskin hatlarından aşağı süzülüyor.

Bornozun omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum. Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. Beni zaten neredeyse çıplak görmüşken utanmamalıydım.

Ama şimdi vücudumu beğendiğini biliyorum ve bu beni bir şekilde daha da utangaç yapıyor. Şehvetin günah olduğunu düşünerek yetiştirildim. Bu zehirli öğretileri kafamdan atmaya çalıştım ama bedenim hatırlıyor.

Ve vücudum Damian'ı seviyor. Mantıklı olmasa da onun bakışlarını arzuluyor.

Suya doğru yavaş bir adım atıyorum. Beklediğimden daha sıcak ve ben derinlere doğru adım attıkça sıcaklık tenimi yalıyor. Damian'ın gözleri tüm yol boyunca beni takip ediyor, vücudumun üzerinde tembelce geziniyor.

"Branşın ne?" Dikkatimi dağıtmak için söylüyorum.

Damian beni duymamış olmalı. Aç bakışları göğsümde.

"Bir tane bile var mı?" Diyorum. "Hiç derse gitmiyorsun. Okulla bir tür... yeğen-bebek sözleşmen mi var diye merak ettim."

Bu onun dikkatini çeker. Kahkahası, karo kaplı duvarlarda yankılanan alçak ve zengin bir sestir. "Okulla bir anlaşmam var. İşlerimin çoğunu uzaktan hallediyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir işim var." "Peki

ne işiymiş o?" Başını

sallıyor. "Hayır."

Homurdanıyorum. "Tabii ki. Bana söyleyemezsin."

Gülümsüyor. "Yine de sana bölümümü söyleyeceğim.

Antropoloji."

"Bu..." Başımı eğiyorum. "Bu çok mantıklı. Tahminimce en çok paleoantropolojiyi seviyorsun."

"Evet." Gözleri parlıyor. "Bayılıyorum ve işimde gerçekten çok faydalı. Avcı-toplayıcı davranışını ne kadar yakın taklit edebilirsek, toplum o kadar iyi olacaktır. Uygarlığın bir anlık etkisi biyolojimizi değiştirmeye yetmez."

"Tabii ki böyle düşünürsün."

Dudakları titriyor. "Peki sen ne düşünüyorsun? İnsanların bir ruhu olduğuna inanıyor musun?"

"İnsanların bir ruhu olduğunu düşünüyorum. Ama sana katılmamamın nedeni bu değil."

"Hayır mı?"

Başımı sallıyorum. "Kendimizi sadece bir hayvan olarak görmekten vazgeçmeliyiz. Yanlış olduğu için değil, türümüze objektif bakamadığımız için. Ve çoğu zaman bu, kötü davranışlar için bir bahane oluyor."

Damian sessizce bana bakıyor. Su etrafımızda dalgalanıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en Ava St. Clair cevabı."

"Ve bu tam bir Damian Cross gözlemi. Yani dayanılmaz derecede küçümseyici."

Kahkahası sıcak. "Pekâlâ, sana ne kadar sevimli olduğunu söyleyerek küçümseyici olmayacağım."

Karnım küçük bir takla atıyor. sesi çok sıcak. Şefkatli.

Ne zaman samimi olduğunu ne zaman beni manipüle ettiğini asla anlayamamaktan nefret ediyorum.

"Bunun yerine," diye devam ediyor, "sana cevabının anti-entelektüel olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim. Uygunsuz sonuçlara yol açıyor diye biyolojik gerçekliğimizi görmezden gelemeyiz."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bunu görmezden gelelim demiyorum ama ahlaki yargılarımız üzerinde herhangi bir etkisi olmamalı. İnsanlar evrimsel psikolojiyi her türlü korkunç şeyi meşrulaştırmak için kullanıyor. Senin dünyayı erkeklerin yönetmesinin normal olduğunu söylemen gibi. Bu, her zaman bir seçeneğimiz olduğu gerçeğini göz ardı ediyor."

Dikkatle dinliyor. "Gerçekten ne kadar seçeneğimiz var? Doğmayı ya da düşüncelerimizi oluşturan beyaz ve gri maddeyi yaratmayı biz seçmiyoruz."

Başımı sallıyorum. "Özgür irade hakkında bir tartışmaya giremem. Beynimi acıtıyor."

Sırıttıyor. "Keşke yapsan. Biriyle tartışırken hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

Göğsüm ağrıyor. Ben de. Damian bana her zaman arzuladığım entelektüel uyarımı veriyor. Ve onun inançları benimkilerden çok farklı olduğu için bu kadar hoşuma gidiyor.

Peki bu benim hakkımda ne söylüyor? Beni eğlendirdiği sürece bir canavara bakabilir miyim?

Gülümsemeye zorluyorum. "Sen sadece kendi sesini seviyorsun."

"Sen de öyle, küçük bebek."

Oh, şimdi "küçük bebek "e geri döndük. Gözlerimi deviriyorum, bir avuç su alıyorum ve doğrudan yüzüne sıçratıyorum.

Damian donup kalıyor, kalın, koyu renk kirpiklerine yapışan damlacıkların arasından gözlerini kırıştırıyor. Sonra yavaşça eliyle yüzünü siliyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Oh, şimdi bunun içindesin."

Göğsümde bir heyecan kıvılcımı çakıyor ve bunu hızlı yüzmek için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ya da en azından yüzebildiğim kadar hızlı.

Damian'ın kahkahası beni takip ediyor. "B u da ne böyle? Bu yüzmek değil."

"Kapa çeneni!"

Nefesim kesildi.

"Havuza düşmüş bir kediye benziyorsun."

Ondan kaçmaya kararlı bir şekilde ilerliyorum ama omzumun üzerinden arkama bakma hatasını yapıyorum.

Midem bulandı. Peşimden geliyor, bir köpekbalığı gibi zahmetsiz bir zarafetle suyu kesiyor.

Ciyaklıyorum ve daha sert tekmeliyorum ama hiç şansım yok. Saniyeler içinde eli bileğime dolandı ve

Beni göğsüne yasladı. "Hayır!"

Çığlık atıyorum, dönerek
uzaklaşıyorum.

"Hmm." Serbest eliyle kaburgalarım bastırıyor. "Neren
gıdıklanıyor?"

Tüm vücudum kilitleniyor. "Yapma."

Kolumun hemen altındaki başka bir noktaya
bastırıyor. Çığlık atıyorum, vücudum içgüdüsel
olarak sarsılıyor.

"Oh, bu ilginç." Parmakları belimin kıvrımını sıyırarak
başka bir noktayı test ederken tutuşu sıkılaşıyor.

Suyu tekmeleyerek bağıriyorum ama faydası yok. Beni
kafese kapatmış, bana eziyet ederken usulca gülüyor.
Kalçamın tam kıvrımına bir nokta daha bastırıyor ve ben
çaresiz bir kahkaha atarak onun elinde çırpınıyorum.

Ve sonra parmakları durdu.

Ağzını yanağıma dayamadan önce nefesimi toparlamak
için ancak zamanım oluyor.

Vücudum kaskatı kesildi. Yumuşak bir öpücüktü bu;
dudaklarının tenime değen en ufak fırçası.

Sonra bir tane daha, daha aşağıda, çenemin
kıvrımında. Aramızdaki hava değişiyor. Oyunbazlık
yok oldu. Keskin bir nefes alıyorum, nefesim
boğazımda düğümleniyor.

Dudakları daha aşağıya kayıyor, boynumun kenarına bastırıyor.
Nefesi sıcak, vücudu inanılmaz yakın ve midem kıvrılıyor.

"Oh, Ava, Ava." Sesinde her yerimi ateşlendiren bir çaresizlik
var. "Bunun için can atıyordum, ölüyordum." İri bir el
göğsümden aşağı kayıyor ve göğüslerimi avuçluyor. "Sana
tapmama izin ver."

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür
atıyor. "Tamam." İnliyor. "Oh, lanet olsun."

Bir anda mayom aşağı doğru çekildi ve göğüslerim ortaya
çıktı. Birden utanç kapladı içimi. Ben büyük memeli bir kızım ve
göğüslerimin neredeyse göbeğime kadar sarkmasından hep
nefret etmişimdir. "Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Hayır."

Donup kalıyor. Sonra derin sesi kulağıma çarpıyor. "Ne kadar
masumsun, küçük bebek?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Sorun o değil. Göğüslerimi sevmiyorum."

Keskin bir nefes aldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Sesi inançsızlıkla doluydu. Pek çok erkeğin büyük göğüslerden hoşlandığını biliyorum ve Damian da muhtemelen farklı değil. Ama sarkık olanları sevemezdi.

Değil mi?

"Bunlar hayatımda gördüğüm en güzel şeyler," diyor ve karnım küçük bir takla atıyor.

"Ben tombulum." Yüzüm alev alev yanıyor. "Bundan utanmıyorum. Vücudumu seviyorum ama... bilirsin... hala güvensiz olduğum şeyler var. Sarkan göğüsler. Büyük bir karın."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Bir eli boynumdan aşağı kayıyor, köprücük kemiğime, daha aşağıya. Meme ucumu parmaklarının arasına aldığı anda nefesim kesiliyor. "Bana mükemmel hissettiriyor."

Dokunuşu daha da cesaretleniyor, başparmakları daireler çiziyor. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, sanki değerli ve nadir bir şeymişim gibi.

Eli aşağı inip karnımda gezindiğinde. Gerginleştikimde karnımı sıkıyor. "Bu göbeği seviyorum," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Ona dokunmayı hayal ediyordum."

Damarlarımda sıcaklık dolaşsa bile, homurdanmaktan kendimi alamıyorum. "Sadece bunu söylüyorsun."

"Ah, benim masum kızım. Öğrenmen gereken çok şey var." Yanağımdan öpüyor. "Sana öğretmeme izin ver."

Parmakları bacaklarımdan arasından klitorisimin üzerine kayıyor ve başım geriye düşüyor, boğazımdan tanımadığım bir ses çıkıyor.

"Oh, çok tatlısın." Sesi düzensiz.

Parmaklarını oynatmaya başlıyor, daha önce kendime dokunduğumda bile bilmediğim bir hazzı çekip çıkarıyor içimden.

"Eminim oranın da tadı çok güzeldir, benim küçük bebeğim."

Bir inilti çıkarıyorum ve parmaklarının hareketi daha hızlı, daha odaklı hale geliyor. Tam da ısı alçaktan sarılmaya başladığında

karnımda, durdu. Beni

bıraktı. Nefesim

kesildi. "Ne-

"Yapamam." Sesi çığlıncaydı. "Bu çok fazla. Kontrolü kaybedersem çok gergin olurum."

Arkamı döndüğümde onu görmek beni şok ediyor. Harap olmuş gibi görünüyor; göğsü kabarmış, elmacık kemiklerine bir kızarıklık yayılmış.

Sonra bir anda o tanıdık sırtış beliriyor.

"Henüz değil." Nefes alış veriş hâlâ düzensiz. "Sen hazır olduğunda başladığım işi bitireceğim."

"Hazırım," diyorum, cesaretimle kendimi şaşırtarak.

Yüzündeki ifade acıya dönüşüyor. "Hayır, hazır değilsin. Ama olacaksın." Öne doğru yüzüyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ve olduğunda, bana gel, tamam mı?"

Hayal kırıklığı göğsümü sarıyor ama başımı sallıyorum.

Rahatlamış olmalıyım. Hatta minnettar olmalıyım. Bana kontrol veriyor. Seçme şansı. Özlemini çektiğim her şey.

Vücudum titriyor olabilir, daha fazlası için ağrıyor olabilir, ama bu çok doğal.

Göstermek istemese de onunla aramdaki engeli aştım. Elbette, şu an sakın dış görünüşüne geri döndü. Ama ben onun rezervindeki kırılmayı gördüm.

Ve bu benim için iyi. Gücüm var demek.

20

A^{va}

Bir ses beni karanlıktan çekip çıkardı. Yüksek bir ses. Uykulu beynimin bunun bir kapı çalma sesi olduğunu anlaması uzun zaman aldı.

Bir an sonra kapı açılır. Kane içeri adım atar, ifadesi okunamazdır. "Dışarıda seni bekleyen bir araba var."

Doğrulduğumda kaşlarımı çattım. "Ne?" Sesim uykudan kısılmıştı. "Damian seni havaalanına götürmemi söyledi. Hemen."

Zihnim onun sözleri üzerinde tökezliyor. Havaalanı mı? Havuzdan çıktıktan sonra Damian beni odama götürürken, sabah onunla kahvaltı edeceğimi söyledi. Sabah dersimden önce, tam yedide. Neler oluyor?

Ayağa kalktım. "Neden?"

Kane'in çenesi titriyor. "Baban hastanede. Kız kardeşin Violet'ten bir telefon aldık."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Komodine uzanıyorum, ellerim telefonumu bulmak için tökezliyor. Ama orada değildi.

Tabii ki yoktu. Haftalardır telefonum yok. Damian'da.

Violet'ten bu şekilde telefon aldı.

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku akıyor. "Ne oldu?" Sesim çok yüksek, çok gergin çıkıyor. "Babam iyi mi?"

"Henüz bir şey bilmiyoruz. Sadece seni havaalanına götürmemiz gerekiyor."

"Evet." Yataktan sendeleyerek çıkarken başımı sallıyorum ve büyük gömme dolabıma doğru bakıyorum. Ne yapacağım? Toplan tabii ki. Beynim o kadar bulanık ki bedenime istediğim gibi hükmedemiyorum.

"Yanına bir şey almak konusunda endişelenme. Seni eve götürmemiz gerek. Yakında."

Yakında. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki zor nefes alıyorum. Bunu söylüyor çünkü durumun ciddi olduğunu biliyor.

Ya babam ölüyorsa?

Hayır, bu şekilde düşünemem. Henüz hiçbir şey bilmiyorum. Sadece gitmem gerekiyor.

"Cüzdanım," diyorum. "Kimliğime ihtiyacım var." Kane soru sorar gibi kaşlarını çattı.

"Havaalanı için. Kimliğim olmadan uçamam."

"Oh." Başını sallayarak belli belirsiz gülümsüyor. "Buna ihtiyacın olmayacak. Özel bir uçakta olacaksın."

Özel bir uçak. Tabii ya.

Bu iyi bir şey. Özel bir uçak beni oraya çok daha çabuk götürecek. Havaalanı güvenliğinden geçmek zorunda kalmayacağım.

"Hadi gidelim," diyor Kane. "Pijamalarını değiştirmeyi dert etme. Bu çok acil."

Başımı sallıyorum ve odadan çıkarken onu takip ediyorum. Hızlı hareket ediyor. Benim çılgın zihnim için çok hızlı. Tanımadığım dar bir koridorda onu takip ediyorum, yol başımı döndüren bir şekilde kıvrılıyor.

"Kız kardeşimi aramam lazım," diyorum. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" Kane başını sallıyor. "Arabada."

Rahatlamam kısa sürüyor, yerini kaşınan bir endişeye bırakıyor. Violet'i aradığımda öğreneceğim. Ne kadar ciddi olduğunu anlayacağım.

Birkaç dakika içinde dünyam sonsuza dek değişebilir.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onlarla savaşmak için derin bir nefes alıyorum. Henüz neler olduğunu bilmezken umutsuzluğa kapılmak mantıksız.

Sonunda koridorun sonuna geldiğimizde, Kane metal bir kapıyı çekerek açıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

O kadar karanlık ki arabayı zar zor görebiliyorum. İçine tırmanıp emniyet kemerimi takıyorum, beni bekleyen şeyin dehşeti karşısında çığlık atmak istiyorum.

Şu an hastanede olmak istiyorum. Ama yine de istemiyorum. Hiçbir zaman. Babamın yaralanmasını ya da daha kötüsünü istemiyorum.

Kane ilk başta yavaş sürüyor. Tam daha hızlı gitmesi için onu teşvik edecektim ki ayağı aniden gaza basıyor.

Kalbim boğazıma kaçtı. Farları neden kapalı? Önümdeki yolu zar zor görebiliyorum ve o...

Oh Tanrım. Bir sorun var.

Arabanın hızı beni koltuğuma geri itiyor. Motor gecenin sessizliğine karşı kükrüyor.

Nabzım boğazımda düğümleniyor. "Kane-"

"Sus," diye bağılıyor.

Dağda keskin bir dönüş yaptığında mide bulantısı aniden üzerime çöküyor. Virajı döndüğünde önümüzde bir aydınlık yolu aydınlatıyor. Arkadan başka bir motor gürlüyor. Biri bizi mi takip ediyor?

Bu doğru değil.

O kadar insan varken neden Kane beni havaalanına götürüyor? Şatoya taşındığımdan beri bana neredeyse tek kelime etmedi. Yine de beni izlediğini gördüm.

Aman Tanrım.

Sanırım kandırıldım.

"Siktir," diye mırıldanıyor Kane ve bir an sonra gaza basıp arabayı akıl almaz bir hıza çıkarıyor.

Öleceğim. Tanrım, yardım et, öleceğim.

Takip ediliyoruz. Ve arkamızdaki arabada kimin olduğunu biliyorum. Bakamıyorum. Bir santim bile hareket edemiyorum ama biliyorum.

Damian.

Başımı Kane'e doğru çeviriyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

Cevap vermiyor. Dişlerini sıkıyor ve direksiyonu daha sıkı kavırıyor, arabayı viraja daha sert sokarken damarları derisinde patlıyor.

Bu havaalanına gitmek için bir yolculuk değil. Bu bir kovalamaca. "Kane, arabayı durdur!" Direksiyona uzanarak bağıriyorum.

Kolu fırlayıp beni geriye savurdu. "İkimizi de öldürteceksin, seni aptal amcık."

Kapıya bastırırken ellerim titriyor. Artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece bitmesini beklemek zorundayım. Nasıl biterse bitsin.

Gürültülü bir patlama oldu ve kafam cama çarptı. Bir an sonra ürkütücü bir çığlık koptu ve havada asılı kaldım.

Aman Tanrım, ölüyorum.

Tanrım, şimdi benimle ol.

Duruyoruz ve omzum kapıya çarpıyor. Bir saniyeliğine hiçbir şey hareket etmiyor.

Beynim uğulduyor ama bir şekilde mantığım devreye giriyor. Ölmemiş. Yolun kenarındayız.

Sürücü tarafındaki kapı tüm arabayı sarsan bir güçle açıldı. Sanki bir rüyadaymışız gibi, bir yüz beliriyor. Şimdiye kadar çok iyi tanıdığım bir yüz ama değişmiş. Parlıyordu. Ateşin aksine Damian'ın öfkesi yakmıyor, canlı bir şey gibi etrafını sarıyor.

Beni derinden sarsan onun gözleri. Gölgeden simsiyah olmuşlar, korkunç bir şeyle yanıyorlar.

Kane'i yakasından kavırıyor ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi arabadan çekiyor.

Kane alay ediyor. "Bu çok hızlı oldu. Odasının dışında bir şey gibi pusuya yatmış olmalısın-"

Damian, Kane'in kaburgalarına bir yumruk indirir. Mide bulandırıcı bir çatırtı havayı yarıyor.

Kane'in nefesi kesiliyor ama Damian durmuyor.

Bir çatlak daha. Sonra bir tane daha.
Hareketleri metodik. Vahşı değil. Pervasız değil. Kesin.
Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Kane hırıltılı ve
titreyerek kaputun ü z e r i n e yığılır.

Damian uzun bir süre onu izler. Kane'in hırıltılı nefesleri
dışında gece sessizdir.

Damian geri adım attı. Bagaja uzanır, çekip açar ve sonra-
Kane'i içeri itiyor.

Tanrım, bu bir kabus. Bu cehennem. Tüyler
ürpertici bir çığlık sessizliği bozuyor.

"Sessiz ol," diye bağılıyor Damian ve ancak o zaman çığlığın
bana ait olduğunu fark ediyorum.

Sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarpıyor. Öfkesi kendi şekli
ve ağırlığı olan fiziksel bir şey gibi.

"İhtiyacımız var-" Sesim çatlıyor. "Onu hastaneye
götürmeliyiz."

Damian gülüyor ve bu kollarımdaki tüyleri diken diken eden
bir kıkırdama sesi.

"Demek onu iyi tanıyorsun. Ne zaman-" Gözleri bir an için
büyüyor ve sonra çenesi sıkılıyor. "Seninle tanışmadan önce onu
tanıyordun. Sen onun bitkisisin."

Başım o kadar ağırlaşıyor ki öne doğru sallanıyorum. "Ne?"
Sesim nefes nefese. "Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Bu
gece odama geldi ve babamın hastanede olduğunu söyledi."

Başını sallıyor. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Onunla
mı yoksa babasıyla mı çalışıyorsun?"

Başım dönüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona bagajda katılmak istemiyorsan bu numaradan hemen
vazgeç Ava."

Başımı salladım. "Ortada bir oyun yok. Yani, benimle ilgili
bir şey değil."

"Yalan söylemeyi kes! Kane'e olan sadakatin benim için
hiçbir şey ifade etmiyor. Sen benimsin ve seni elimde tutmaya
niyetliyim. Bana gerçeği söyle. Şimdi."

Bir inilti çıkardım. "Sana zaten söyledim."

"Fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun? Ölmek mi istiyorsun Ava?"

İçimde bir şeyler çatırđıyor ve parçalanıyor. Yumruğumu gösterge paneline vuruyorum. Damian sıçrıyor, gözleri açılıyor.

"Beni hemen öldür!" Bağırıyorum. "Bitir şu işi. Geldiğini biliyorum. Her zaman geliyordu."

Gerçek bana çarptı. Bir şimşek gibi değil. Yavaş yavaş. Sessizce. Güneşin batması ve karanlığın kalbimi doldurması gibi.

"Ben zaten ölüyüm," diye fısıldıyorum. "Beni her zaman öldürecektin. Yemin ettiğimde kaderim mühürlenmişti."

Hayır, ondan önce mühürlenmişti. Rhett beni o gece partiye götürdüğünde. Damian onunla konuştuğunda "kurban" kelimesini kullanmıştı.

Buna hiç inanmamıştım. O zamanlar anlamak için çok fazlaydı, çok fantastikti.

Artık değil.

Araba durduğunda şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. "Sakin ol, değerli kızım." Damian'ın sesi nazikti. "Öyle demek istemedim."

"Neyi kastetmedin?"

Elinin alnıma dokunuşu beni yolcu camına doğru sarsıyor. "Yaralısın."

"Hayır."

"Başını çarptın."

Bulanık bir anı bilincime giriyor. Bir çatlama sesi. Başımın içindeki patlayıcı acı. Her şey o kadar uzak ki... Sanki başka birinin başına gelmiş gibi.

"Evet," diyorum. "Sanırım yaptım."

O karanlık gözler yüzümü tarıyor. Öfkeli bakışı artık uzak bir anı. Yüz ifadesi şimdi endişeli görünüyor.

"Hangi yıldayız, Ava?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hangi yıldayız? Sence beyin sarsıntısı mı geçiriyorum?"

Hafifçe gülümsüyor ama kaşları çatılmış. "Sadece cevap ver, küçük bebek."

Ondan uzaklaşıyorum. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiren sensin. Hayatımla tehdit edildikten sonra şoke olabileceğim aklınıza gelmedi mi? Arkadaşın olması gereken birini dövmeni izledikten sonra..." Kalbim boğazıma kaçtı. "Damian, lütfen. Gitmemiz gerek. Kane'i hastaneye götürmeliyiz."

Ona döndüğümde sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Elini uzatıp alnımdaki saçları okşuyor. "Şimdi hastaneye gitmene gerek yok. Bir doktor çağıracağım. Sadece emin olmak için."

Geri çekiliyor ve kontağı çeviriyor. Kaşlarımı çatıyorum, beynim hala uğulduyor. "Sadece emin olmak için mi? Damian, doktoru bekleyemeyiz. Ölüyor olabilir. Hemen hastaneye gitmeliyiz. Ve senin de-" Elimi koluna koyuyorum ve geriliyor. "Onu dışarı çıkaralım ve arka koltuğa koyalım."

"Hayır, tatlım." Yola çıkarken öyle dedi. "Doktor Kane için gelmeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kane ölü bir adam. Ya da yakında ölecek."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Ama doktor?"

"Doktor senin için geliyor, değerli kızım."

21

Damian

Hunter kollarını kavuşturur. "Kane bana hiçbir şey söylemedi. Ama planın Ava'yı malikaneden çıkarmak olduğunu sanmıyorum."

Hayır. Tabii ki değildi.

Fazla uzaklaşamayacağını biliyordu. Arazide devriye gezen çok fazla insan var. şans eseri araziden çıkmayı başarsa bile, buradan Santa Barbara'ya giden 101 numaralı yolu tek bir telefonla kapatabilirdim.

Ava'nın onunla ya da babasıyla çalışıyor olması daha da ihtimal dışı.

Geriye dönüp bakınca neredeyse gülünç geliyor ama o zaman?

Gerçek gibiydi.

Öfke böyledir. Zayıflıktan beslenir, mantığı bozar, zihni tanınmaz hale getirir. Onunla birlikte ayrıldığını gördüm, tereddüt etmeden Kane'in arabasına adım attığını gördüm ve içimde bir şey kırıldı.

Yanıyordum.

Ve her şeyi yok edebilirdim. Onun dışında her şeyi. O asla.

Gerçekten delirdim.

Ve bunu kanıtladım, çünkü çok hızlı hareket ettim. Çalışanlarımdan biri beni arayıp araziden hızla uzaklaşan bir araba gördüklerini söyleseydi daha iyi olurdu. Plan yapmam gerekirdi ve Hunter mantıklı düşünmeme yardım ederdi.

Ama Kane'in alay ettiği gibi odasına yaklaşmıştım. Bir dakika önce beni kapısının önünde, aşık bir çocuk gibi oyalanırken görebilirdi. Anlardı.

Ama o zaten biliyor. Çünkü onu gördüğüm andan itibaren pervasızca davrandım.

"Peki plan neydi?" diye sordum.

Hunter nefes veriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve masanın kenarına yaslanıyor. "Seni tedirgin etmek. Tepki vermeni sağlamak. Ve sen de verdin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet."

"Bence tüm bunlar seni Kutsal Işık'a karşı zayıf göstermek içindi. Seni naiplikten alıp yerine Kane'i seçmesi için hâlâ zaman var."

Sandalyemden sıçradım ve odayı adımladım. "Yapacak bir şey yok. Onu öldüreceğim. Hemen şimdi."

Hunter inliyor. "Bunun için bir savaş başlatmayacağız."

"Kane Thornecroft'u istiyor. Muhtemelen babası da istiyordur.

daha da fazla. Başka ne yapabiliriz ki?"

Hunter gözlerini devirir. "Bu konuyu kapatalım. Teknik olarak, bu gece sadece erkek erkeğe bir geceydi. Bir kız için kavga ettiler. Kutsal Işık bunu affedecektir, tabii -" gözleri sertleşiyor "- bir daha çuvallamazsan."

"Etmeyeceğim."

Başını sallıyor. "Başka bir kız seçmelisin. Mesetme törenine kadar gizli tutabileceğimiz birini."

Başımı sallıyorum. "Artık Ava olmalı. Hem Kane hem de Gabriel benim olanı asla alamayacaklarını öğrenmeli."

Hunter uzun bir süre bana bakıyor. "Gündönümünden sonra onu bırakmaya razı olacak mısın?"

Bir şey kaşınıyor derin altında benim Deri. Huzursuz ve sürünen bir şey. "Bunu sabah bitiririz."

Hunter iç çeker. "Damian-"

Dönüp dışarı çıkıyorum, ayaklarım sanki kendi iradeleri varmış gibi beni taşıyor. Kapısına vardığım anda uyanık olduğunu anladım. Bunu hissediyorum.

Kapıyı açtığımda hareket etmiyor ama gözleri açık, tavana sabitlenmiş.

Odayı üç adımda geçip yanındaki yatağa oturuyorum.

"Neden uyumuyorsun?"

Yutkunuyor. "Kane nasıl?" Sesi boğuk.

Eğer bu kadar tedirgin olmasaydım, muhtemelen gülümserdim. Bu iki kelime birkaç saat önce beni katil yapardı. Şimdi onları tatlı buluyorum.

"O yaşıyor," diyorum. "Hapsedildi. Sana zarar veremez." Kaşlarını çattı. "Hapiste mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Hayır. Thornecroft zindanlarında."

Bakışları benimkilere kayd, dehşetle doldu. Kıymetli kızım bu gece olanlardan sonra nasıl şaşırabilir ki? Benim o tarafımı gördükten sonra?

Daha önce kimse görmemişti. Ben bile.

Gülümsemeye zorluyorum. "Thornecroft'ta tarihi cosplaylerimizi çok ciddiye alırız."

Dudaklarını birbirine bastırarak başka tarafa bakıyor. Aramızda uzun, ağır bir sessizlik uzanıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bu benim kızım değil. Ateş nerede? Haklı öfke nerede?

"Doktor beyin sarsıntısı belirtisi göstermediğini söyledi," diyorum. "Başını nasıl hissediyorsun?"

O döner Yavaşça, onu yüz Gölgelemiş, okunamaz. "Damian, beni ne zaman öldüreceksin?"

Bu kelimeler grev Ben gibi a meteor. I bakış at Anlamsız bir şekilde.

"Bu gece beni öldürmedin. Sana ihanet ettiğimi düşündüğün zaman bile." Yutkunuyor ama hareketleri zorlanıyor,

sanki ağzı kurumuş gibi. "Bana bir tarikat ayini için ihtiyacın var. Beni öldürmeyi de içeriyor mu?"

Bir an nefes alamadım.

Duymuş olmalı. Haftalar önce Rhett'le yaptığım konuşmayı duymuş. Dikkatli değildim. Duyup duymaması umurumda değildi. Onun kolay bir fetih olacağını, beni ve ona sunabileceklerimi biraz tatmasının ahlak kurallarına sırtını dönmesi için yeterli olacağını düşünmüştüm.

Ama dönmedi. Ve şimdi, dehşete düştü.

Yüzünü buruşturuyor. "Olacak mı..." Sesi fısıltının biraz üzerinde. "Çabuk olacak mı? Başka birine mi zarar vereceksin yoksa sadece bana mı?"

Acı veren ağrı bir anda azalıyor ve ben damarlarımda yanan hesaplanamaz bir öfkeyle doluyorum. Üzerimde çok fazla gücü var ve bunun farkında bile değil.

Ve dünyada çok fazla gücüm var. Babam sayesinde ve kendi başıma. Benim aracılığımla yapabileceği çok şey var. Ve ne isterse yapmasına izin veririm. Yeter ki beni *kullansın*.

Ama o çok saf. İlk etapta herhangi bir güce sahip olduğunu bile göremiyor.

Saflıktan nefret ediyorum. Hor görürüm.

Seni pervasız yapar. Ölümüne sebep olur.

Ama ondan nefret etmiyorum. Bunu açıklayamam, ama neredeyse...

Neredeyse huşu içindeyim.

Onun yerinde olsaydım gücümü hemen fark ederdim, çünkü benim ilk düşüncem her zaman plan yapmak, kontrol etmektir. İstedikimi elde etmek.

Onun ilk düşüncesi bu değil. Öleceğini düşünüyor ama yine de zarar verebileceğim diğer insanları düşünüyor. Kıymetlisi Rhett'i. Muhtemelen babasını, kız kardeşini ve Sienna'yı da.

Boğazımı temizliyorum. "Senin bir hain olduğunu düşündüğümde bile seni öldürmeyecektim."

"Ama-"

"Size daha önce de söyledim... Tarikat diye bir şey yok. Bunun senin kavrayışının ötesinde olduğunu söylediğimde ciddiye alırdın. Karanlıkta küçük ve insani bir şeye ulaşmaya çalışıyorsun. Hayal etmen gereken şey ilk yazılı kelimedenden daha eski, piramitlerden daha kadim." Eğildim, bakışlarım onunkilerde sabitlendi. "Ve o zaman bile gerçeği kavrayamazsın."

Gözleri kocaman oldu. Kızım korkmuş haliyle bile bana soru yağmuruna tutacak. Bunu yapmayacak kadar doğuştan meraklı.

Ama bu gece yapamam. Çok yorgunum. Kendi davranışına çok şaşırdım.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Tereddüt ettim ve ona döndüm. "Seni öldürmeyeceğim. Güvendesin."

Sözlerimin doğruluğu karnıma bir yumruk gibi çarptı. O güvende. Hayatının geri kalanında güvende olacak.

Muhtemelen en başından beri bildiğim bir kesinlik göğsümü sıkıyor. O yuvarlak, gri bebek gözlerine baktığım andan beri.

Onu koruyacağım.

Bu, Dört Yüz'ün kendi içinde bir savaşı ateşlemek anlamına gelse bile.

A^{va}

Profesör Lin hâlâ konuşuyor, sesi her zamanki ölçülü temposuyla odanın içinde geziniyor.

Ne anlatıyor ki? Bir buçuk saattir konuşuyor ve ben dersin konusunu bile hatırlamıyorum.

Not defterim neredeyse boş. Kağıdın üstüne tek bir satır karalamışım: *modus ponens*. Ve sonra hiçbir şey.

Umurumda bile değil.

Çantamın fermuarını yavaşça çekiyorum, diğer öğrencilerin gitmek için toparlanırken çıkardıkları uğultu etrafımda yükseliyor. Sandalyeler beton zemine sürtünüyor.

Hiçbirinin önemi yok.

Mantığın değil. Notların değil.

Sınavların değil. Ben öleceğim.

Damian güvende olduğumu söyledi ama insan kurbanını itaatkâr tutmak isteseydin ona tam olarak bunu söylemez miydin?

Amfinin ağır kapısını iterek açtıktan sonra güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştıyorum ve işte orada.

Damian sanki beni bekleyen bir arkadaşmış gibi parmaklıklara yaslanıyor. Beni hapiste tutan gardiyanım değil.

Neredeyse kaçırıldığım geceden beri gözetim altındayım. Artık asla yalnız değilim. Her zaman biri beni izliyor. Genellikle, bu o oluyor.

Beni görünce doğruldu. "Derste hiç su içtin mi?"

Başımı sallıyorum, yalan söyleyemeyecek kadar yorgunum. Su içmem konusunda bir ordu generali gibi üzerime geliyor. Belki de tarikat el kitabında kurbanların iyi su içmesi gerektiğine dair bir şart vardır.

Muhtemelen bir hafta önce ona da aynı şeyi söyledim ve bu bana komik gelirdi. Çünkü milyon yıl geçse de bunun doğru olabileceğini düşünmezdim. Sadece benim için bir oda tasarlayan ve havuzda bana şefkatle dokunan adam bana asla ciddi bir zarar vermezdi.

Ben bir aptaldım.

Yanıma gelirken ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "O zaman biz yemek yerken sen de içersin. Sana öğle yemeği getirdim."

Zeytin ağacının altındaki banka ulaştığımızda oturmam için eliyle işaret ediyor. Deri çantasından çelik bir kap çıkarıyor ve biraz fazla zorlayarak yanıma koyuyor. Sonra her seferinde bir parça olmak üzere paketini açmaya başlıyor.

Keten bir peçete. Bir şişe köpüklü su. Cam bir kapta bir çeşit roka salatası. Ve sonra sandviç - neredeyse her gün öğle yemeğinde istediğim sandviç. Prosciutto, incir reçeli ve brie'nin etrafına sıkıştırılmış kalın kesilmiş ciabatta.

Sanki bir savaş ilanımı gibi yere koydu.

"Şef bunu sadece senin için yaptı." Sesi kırılmış. "Bu senin favorin."

İç çekiyorum. "Artık favorilerim yok."

Çenesi titriyor. Yavaşça ve titreyerek nefes alıyor, sanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi. "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyorum. "Ne yediğimi umursamıyorum demek. Sadece bana söyleneni yapıyorum."

Bir duraklama. Sonra eli aramızdaki banka çarparak beni zıplatıyor.

Öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Huysuzluğundan kurtulacaksın Ava, yoksa -" sesi hırıltıya dönüşüyor "-sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Rüzgâr hızlanıyor, yaprakları hışırdatıyor. Tepemdeki zeytin ağacına bakıyorum. Eskiden onları çok güzel bulurdum.

"Ava." Damian'ın keskin sesi dikkatimi yüzüne çekiyor. O kadar kızgın ki neredeyse titriyor. "Bu yemeğin her lokmasını yiyeceksin, beni duyuyor musun? Protesto için kendini aç bırakmana izin vermeyeceğim."

"Bu bir protesto değil. Sadece umurumda değil."

Bir an için Damian'ın gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor... Korkuya benzeyen bir şey. Sonra eli çenemde, beni o kadar hızlı ileri çekiyor ki nefesim kesiliyor.

"Eğer yemezsen," diye homurdanıyor, "seni kendim besleyeceğim. Isıra ısıra ağzına sokacağım. İstedğin bu mu?"

İçimde bir titreşim var, karanlıkta çakılmış bir kibrit gibi. Sanırım bu öfkenin başlangıcı olabilir.

Panini'yi aldıktan sonra bir parça koparıyorum ve robotik bir hassasiyetle çiğniyorum. Güzel -tatlı ve tuzlu- ama aynı zamanda bir şekilde uzak. Sanki bir rüyada yiyormuşum gibi.

Birkaç lokmayı yuttuktan sonra maden suyumdan büyük bir yudum alıyorum. "Coraline brie yememem gerektiğini söylüyor. Kokusundan nefret ettiğini ve nefesime sinmesinden hoşlanmayacağını söylüyor."

Gözleri kısılıyor. "Sana nasıl davranıyor?"

Omuz silkiyorum. "Genelde onu gönderirim. Birinin beni giydirmesine ya da saçıma şekil vermesine ihtiyacım yok. O da bunu yapmaktan hoşlanmıyor."

"Hoşuna gidip gitmemesi önemli değil. Bu onun işi."

"Muhtemelen tüm bunların anlamsızlığını görüyordur. Eminim eninde sonunda öldürüleceğimi biliyordur."

"Ava." Burun delikleri parlıyor. "Sana defalarca öldürülmeyeceğini söyledim."

Suyumdan bir yudum daha alıyorum. "Bütün planlarını ne bozar biliyor musun? Eğer sen öldürmeden önce kendimi öldürürsem.

Beni kurban et."

Tüm yüzünün rengi soluyor. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra gözlerinde öfke alevleniyor, keskin elmacık kemiklerini karartıyor.

Ayağa fırlıyor ve bankın önünde volta atıyor, ellerini yumruk yapıyor. Sonunda bana döndüğünde sesi son derece sakindi. "O küçük şaka mı? Az önce kendine bir ceza kazandın. Kütüphanedeki o olay için sana zaten bir tane borçluyum, bu yüzden bunu senin için ekstra... özel yapacağım."

Göz kırpıyorum.

"Thornecroft'a döndüğümüzde," diyor, "beni yıkayacaksın."

Bunu fark etmem bir saniye sürüyor. Sonra boynuma bir sıcaklık hücum ediyor. Bana karşı hâlâ bu taktikleri kullanmaya nasıl cüret eder? Zaten ev hapsindeyim, neden beni bir yere kapatıp kurban etmeye hazır olana kadar yalnız bırakmıyor?

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve sonra yavaşça gülümsemesi fırtına gibi geliyor. "Oh evet, yapacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Sana banyo yaptırmayacağım. Ve bence tarikatınız bir avuç Anglofil ucubeyle dolu. Sana önceki lord diyorlar. İnsanları yıkamak. Kan yemini. Hepsi çok aptalca ve yapmacık. Hepiniz utanmalısınız!"

Damian'ın parlayan mavi gözleri muzaffer. "İşte orada."

Oh. İsteddiği buydu. Benden bir tepki almak için. En kötüsü de yeniden hissetmeye başlamam ve
Bunu istemiyorum.

Korkmak istemiyorum. Umut etmek istemiyorum.

Ve en çirkini de, beni esir alan kişiden tekrar hoşlanmaya başlamak istemiyorum.

Damian

Bu sabah Kane Thornecroft'tan alındı ve yaralarının iyileşmesi ve kendisine "bilgelik" verilmesi için Kutsal Işık yerleşkesine götürüldü.

En azından, Kutsal Işık'ın personeli gün doğumundan hemen önce Thornecroft'a vardığında kısa bir notta bana söylenen buydu. Notta ayrıca bir ay içinde Kutsal Işık'la bir toplantım olduğu da yazıyordu.

Bu konuda endişelenmeliyim. Meshetme töreninden önce bir toplantı alışılmadık bir şey.

Yine de Ava'dan başka bir şey düşünemiyor gibiyim. Zar zor yiyip içiyor. Duyguları düz. Bu beni deli ediyor.

Ona zarar vermeyeceğimi defalarca söyledim ama bir fark yaratmıyor gibi görünüyor. Sürekli insan kurban etmekten bahsediyor. En kötüsü de.

Korkmuş gibi bile görünmüyor. Planlarımı engellemek için kendini öldürmesi gerektiğini söylediğinde, neredeyse derimden fırlayacaktım. Bunu sadece beni sinirlendirmek için söylediğini biliyorum ama kendi canına kıymayı hafife almak onun yapacağı bir şey değil. Annesi intihar ettikten sonra babasının yaşadıklarını anlattıktan sonra olmaz.

Diğer insanların ölüm korkusundan nefret ediyorum. Babamın beni yenemediği tek şey bu. İçimi kemiren ölüm değil. Ölüm sadece boşluğa bir geri dönüştür. Bir göz kırpma. Hiçbir şey. Ama önceki an, gözleri fal taşı gibi açılmış, ilkel dehşet? Bunu başka birinin gözlerinde görmek ıstırap verici.

Ama nedense Ava'nın sessiz kabullenışı çok daha kötü.

Neyse ki, banyo tehdidimi yaptığımda ondan bir kıvılcım aldım ve sadece ateşi körükleyebileceğimi umabilirim.

Odamın kapısı gıcırdayarak açılıp Ava içeri girdiğinde nabzım hızlanıyor. Önce kapıyı çalmadığı için onu azarlamak için ağzımı açıyorum - onu kızdıracak herhangi bir şey - o sırada dilim donuyor.

Daisy Duck pijamalarını giyiyor.

Bu iyiye işaret. Belki de eski püskü kıyafetlerini bir meydan okuma olarak giyiyordur. Son bir aydır ona yaşattığım onca şeye rağmen hâlâ kendisi olduğunu göstermek için.

Onun kendisi olmasını istiyorum. Şu anda bunu dünyadaki her şeyden daha çok istediğimi hissediyorum.

"Neden -" diye duraksıyorum "- günün ortasında pijamalarınla duruyorsun?"

"Daha önce hiç kimseye banyo yaptırmadım." Sesi ilkel. "Ve güzel kıyafetlerime senin kirini bulaştırmak istemiyorum."

Kalbim yerinden

fırladı. Evet.

Evet, benim küçük Ava'm.

Bana meydan oku. Bana karşı gel. Ben hala bornozumdayken beni bu lanet küvete it.

Sadece bana geri dön.

Kollarını kavuşturuyor. "Pekala, ne yapmam gerekiyor?"

Sırtıyorum, kalbimi çekiştiren neşeyi gizlemeye çalışıyorum. "Küveti doldur. Haşlayacak kadar sıcak olsun."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten kaynar mı demek istiyorsun?"

Başımı sallayıp tezgâha yaslanıyorum. "Acıyı seviyorum."

Küvete doğru yürüyor ve sıcak suyu sonuna kadar açıyor.

Küvet doldukça buhar havaya karışıyor. Ava musluğun yanında duruyor, sırtı bana dönük, ben de bornozumun

kaymasına izin veriyorum.

omuzlarımdan. Ağır kumaş yere düşüyor.

Ava aynı anda dönüyor ve donup kalıyor.

Nefesi sesli bir şekilde kesiliyor, vücudu kaskatı kesiliyor. Ama gözleri... Gözleri ona ihanet ediyor. O daha durduramadan aşağı doğru fırlıyorlar.

Ve sonra genişlerler.

Boğazında bir kızarıklık belirliyor, sertçe yutkunurken yanaklarında çiçek açıyor. Gözlerini kırpmıyor. Hareket bile etmiyor.

Evet.

Bu iyi bir şey.

Şok oldu ve tahrik oldu. Son birkaç gündür Thornecroft'taki saçma ritüeller hakkındaki atıp tutmaları dışında gördüğüm en duygusal şey bu.

Ben de kaya gibi sertim. Son zamanlardaki davranışlarından duyduğum hayal kırıklığına rağmen, o yakınımdayken aletim tepki vermekten kendini alamıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Muhtemelen daha önce hiç çıplak bir erkek görmediğini unutmuşum."

Omurgası dikleşti. "Evet, gördüm."

"Akraban olmayan birini mi?"

Bakışları düşüyor ve kalbim sıkışıyor. Bu benim tatlı Ava'm. Aynı anda hem gururlu hem de utangaç.

Banyoya giriyorum, sıcak su bacaklarımı yalarken tıslıyorum. Sıcaklık kaslarımın derinliklerine işliyor, Kane'in onu kaçırdığı geceden beri vücudumda düğümlenmiş olan gerginliği çözüyor. Kendimi tamamen alçaltarak suyun beni göğsüme kadar yutmasına izin veriyorum.

Başımı kenara yaslıyorum. "Kendi saçımı kendim yıkarım. Gözlerime köpük bulaştırmayacağın konusunda sana güvenmiyorum. Ama vücudumu yıkayacaksın. Hepsini. Çıplak ellerinle."

"Bu çok verimsiz," diyor. "Sabunu elimde tutmam mümkün değil. Bir el bezi daha iyi olur."

"Belki." Parmaklarımı suyun içinde gezdiriyorum. "Ama beni ellerinle yıkayacaksın."

Burnundan sertçe nefes veriyor ve sonra vücut yıkama şişesine uzanıyor. Arkamdan dolaşıyor ve sikim seğiriyor. Küçük nefesi beni gülümsetiyor.

Elleri yumuşak, omuzlarımı ve kollarımı yumuşatıyor. Biraz daha bastırdığı anda göğsümden bir inilti yükseliyor.

Yüce Tanrım.

Bunların hepsi onun içindi ama yine de içimde çılgınca, kaşınan bir ihtiyaç oluşuyor. O gece havuzda ona dokunmaktan kendimi alıkoymama neden olan aynı ihtiyaç.

Eğer kontrol altında tutamazsam, gündönümünden önce onu becerebilirim.

Bu ihtiyacı yatıştırmak için başka birini becermeliyim ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte. Onunla tanıştığımдан beri, başka birini becermeyi düşünemedim bile.

Gözlerimi açtığımda işine odaklanmış, sabunu koluma sürmeye çalışıyordu. "İşin bittiğinde odanda seni bekleyen bir yemek olacak. Her lokmasını yiyeceksin."

Görevine dönmeden önce bir an duraksıyor, bu sefer biraz daha sert. "İyi."

"Hayır, iyi değil. Bana 'Evet, Lord Prior' diye cevap vereceksin." Dişlerini gıcırdatıyor. "Teknik olarak naip sizsiniz." "Ama bana Prior diye hitap edeceksin."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor, ama sonra yüzü dikkatle boşlaşıyor. "Evet, Lord Prior."

Gülümseme isteğimle savaşıyorum. Kendisinin içi boş versiyonu olmaya çalışıyor - kaçırıldıktan sonra geride kalan sessiz, itaatkâr gölgesi. Ama gözlerinin ardındaki kızgınlık kıvılcımını görüyorum.

Hayata geri dönüyor.

"Bu biraz alaycı oldu," diyorum. "Eğer bir velet gibi davranacaksan, git şu köşede bana sırtını dönerek bekle. Ben işimi bitiririm."

Ağzı açık kalıyor, yanakları pembenin parlak bir tonuna bürünüyor ve zafer ıgıllıkları atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bir süre sonra kendini yukarı itiyor ve köşeye doğru yürüyor. Yolda bakışları bir şeye takılıyor ve durup ona bakıyor. Balkonun yanındaki masanın üzerinde unutulmuş bir kadeh şarap. Onu kapıyor.

"Ava," diyorum. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlıyor. Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ve bu içimde öyle keskin bir heyecan yaratıyor ki neredeyse başım dönecek.

Sadece meydan okumakla kalmıyor, şakacı da davranıyor. Ve lanet olsun, bu çok tatlı. Bunu çok özlemişim. Bazen onun yanında kendimi çocuk gibi hissediyorum. Ne zaman böyle hissettim ki? Neredeyse hiç. Çocukken bile.

"Seni uyarıyorum," diyorum. "Cezalandırılacaksın eğer-"

Küvetin kenarında durana kadar yürümeye devam ediyor. Tek kelime etmeden kadehi kafama dikeyiyor.

Şarap yüzümden aşağı sıçrarken soğuk, göğsümden aşağı damlıyor ve etrafımdaki buharlı suda birikiyor.

Gözleri kocaman oluyor, sanki kendi safrasına bile inanamıyor.

Ayağa fırlıyorum, su etrafımda çılgınca akıyor. Nefes nefese kaldı ve fırladı ama çok yavaştı. Onu belinden yakaladım.

Bir çığlık atarak bana çarpıyor ve ikimiz de yere düşüyoruz, Ava tam üstüme düşüyor, sırlıklam, nefessiz ve çıplak göğsüme yapışmış halde.

23

(Lanet
olsun.

İnanılmaz derecede sert bir vücudun üstünde yatıyorum. Damian Çok büyük, birden fazla şekilde. Onun... şeyini bana karşı hissediyorum ve karnımda sıcaklık birikiyor.

Bana bakışları vahşi, sanki beni yemeye hazırmış gibi ve kaçmaya çalışsam da beni yakın tutuyor.

"Oh, Ava." Yüzümü öpüyor. "Başın belada. Başın çok büyük belada."

Her kelime gönderir canlı titriyor
aracılığıyla Beni. Kalçalarını karnıma
bastırıyor ve dudagımı ısırıyorum.

O şey kocaman. Ve
sert.

"Bunu hissediyor musun?" diye mırıldanıyor. "Hiç bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmamıştım. Sonunda seni becerebildiğimde, yatağımdan çıkmama izin vermeyeceğim."

Vücudum geriliyor ve dudaklarımı yalıyorum.

Parmaklarıyla yanağımı okşuyor. "Bunu sen de istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bunun için kendimden nefret ediyorum. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamalıydım.

Ama bedenim yaşıyor ve günlerce hiçbir şey hissetmedikten sonra, bana hala var olduğumu hatırlatan her şeyi kabul edeceğim.

Beni tekrar öpüyor ve başparmağı meme ucumun dış hatlarında geziniyor. Bir inilti çıkarıyorum. Bu ses hoşuna gitmiş olmalı çünkü iniliyor ve bu onun tüm vücudunu titretiyor. "O şarabı başımdan aşağı dökerken yaramaz bir kızdın. Bu benim için olacak, senin için değil."

Etrafımıza su sıçrarken Damian dönerek beni altına sıkıştırıyor. Koyu şarap hâlâ yüzünden aşağı damlıyor. Umursuyor gibi görünmüyor. Elini sıılsıklam ıslak pijama pantolonumun içine sokuyor ve tüm vücudum jöleye dönüyor.

"Başladığım işi bitirme zamanı."

Parmak uçları klitorisimin üzerinde kayarak vücuduma kıvılcımlar gönderiyor. Sırtımı kamburlaştırıp kendimi onun eline doğru itiyorum. Kalbi göğsüme çarpıyor.

"Daha önce bir erkek sana böyle dokundu mu? Benim dışımda yani."

Başımı sallıyorum.

Hırlarken göz kapakları ağırlaşıyor, "Ve bir daha kimse dokunmayacak. Sadece ben. Böyle mi seviyorsun?"

Başımı sallıyorum ve hareketleri daha da hızlanıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Bunu kendine yapıyorsun. Geceleri. Senden başka kimse bilmediğinde. Değil mi güzel kız?"

Tekrar başımı sallıyorum, yetenekli parmaklarının dokunuşuyla içime yayılan elektriklerle sersemliyorum.

"Bu doğru," diye fısıldıyor, sesi kalın. "Beni düşünerek kendine dokunuyorsun."

Tüm vücudum karıncalanıyor.

Öyle mi? Evet.

İlk başta değil. Hayır, ilk başta, her zamanki fantezilerimin rotasyonundan geçiyorum. Yüzü olmayan bir adam beni duvara yapııştırıyor, elbisemi yukarı çekiyor. Kocaman bir vücut tarafından yatağa sıkıştırılmak. Uysal fanteziler.

Ama uyarılmam arttıkça Damian'ın yüzü beliriyor. Derin sesi bedenimde gürlüyor, sanki gerçekmiş gibi.

Orada karanlıkta benimle birlikte.

"Evet." Sesi artık törpülenmiş. "Sana ne yaptığımı söyle."

Başımı sallıyorum ve o gülüyor. Odanın içinde titreşen derin, gırtlaktan gelen bir ses. Eli hareketsizleşiyor ve ben inliyorum, kalçalarımı kaldırıp eline sürtünüyorum.

"Hayır, bebeğim." Sesinde bir gülümseme var. "Bana sana ne yaptığımı söyle, ben de seni ödüllendireyim.

İnliyorum. "Konuşuyorsun... Bir şeyler söylüyorsun. İğrenç şeyler."

Sertçe nefes alıyor. Muhtemelen bunu gerçekten söyleyeceğimi düşünmemiştir.

Ben de düşünmedim.

Parmakları hızlanmaya devam ediyor ve karnımda patlamaya hazır, keyifli bir basınç oluşuyor.

"Seni gördüğüm andan beri amını öpmek istediğimi söyleyebilir miyim? Tadının senin kadar tatlı olacağını bildiğimi?"

Kalçalarım kendi iradeleriyle onun eline karşı sarsılıyor. Hayır, bunu hiç söylemedi. Bu çok özel.

Çok lezzetli.

"Sana o güzel bebek yüzünü becermek istediğimi söyleyeyim mi? Aletimi gırtlığına sokarken o büyük gri gözlerinin yaşlarla dolmasını istediğimi?"

Sözleri içimde bir elektrik şoku yaratıyor ve haykırıyorum.

"Bırak beni, Ava'm." Sesi kulağımda. "Seni öpebilir miyim?"

Sözleri sadece uzaktan algılanıyor ve başımı sallıyorum. Bir an sonra belimden tutulup kaldırılıyorum ve küvetin kenarına oturtuluyorum. Damian ıslak pijama pantolonumu aşağı çekiyor. Aşağı inerken bacaklarıma yapışıyor, bu da onu sinirlendiriyor gibi görünüyor.

Sesi sakın ve emredici olabilir ama onun da en az benim kadar tahrik olduğunu hissediyorum.

Pantolonumu nihayet çıkardığında, ellerini kalçalarımaya koyuyor ve onları birbirinden ayırıyor. Derin derin nefes alıp mırıldanırken bakışları ağırlaşıyor.

İçgüdüsel olarak kalçalarımı kapatmaya çalışıyorum ama Damian'ın elleri sağlam. Başını bacaklarımın arasına indiriyor ve...

Aman Tanrım.

Beni öpmek istediğinde kastettiği şey buydu.

Sıcak nefesi klitorisimi gıdıklıyor ve bir an sonra dilini çıkarıyor. Yukarı aşağı sürtünürken çok lezzetli bir şekilde sıcak ve yumuşak. Sanki vücudumu çoktan tanıyormuş gibi hızla bir ritim buluyor ve artan basınç patlıyor. İçimde dalga dalga zevk dalgaları yükselirken çığlık atıyorum.

Bedenim gevşerken beni göğsüne doğru çekiyor. "Teşekkür ederim meleğim. Sana hasret kalmıştım."

Öforik sersemliğim azalmaya başladığında, bulanıklığın içinden Damian'ın yüzü beliriyor. Gözleri vahşi ve muzaffer bir şeyle parlıyor. Dudaklarımı sert bir öpücükle yakalamak için eğiliyor. Dili benimkine sürtünüyor, sanki kendimi tatmamı istiyormuş gibi.

"İşte benim kızım." Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Onu geri getirdim."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Yine benimle oynuyor. Az önce hayatımın en iyi orgazmını yaşadım -neredeyse ruhani bir deneyim- ve bunların hepsi onun için sadece bir oyundu.

Kendimi ondan uzaklaştırıp küvetten çıkıyorum ve üzerimi örtmek için tezgahdan bir havlu alıyorum. "Neden bana dokunmana ve beni öpmene izin vermeyeyim diye düşündüm. Artık hiçbir şeyin önemi yok."

Yüzünü görmesem bile odadaki havanın değiştiğini hissediyorum.

"Kes şunu," diye homurdanıyor. "Bir velet gibi davranıyorsun."

Ona döndüğümde çenesi sıkılmıştı. Havluyu vücuduma doluyorum. "Belki de kendimi balkonlardan birinden aşağı atmalıyım. Muhtemelen benim için planladığın şeyden daha az acı verici olur."

Gözleri ürpertici bir bakışa dönüşmeden önce hafifçe açılıyor.
"Bana çok benziyorsun."

Başımı geriye attım. "Ne?"

Küvetten çıktı ve bana doğru yürümeye başladı. Küçük bir nefes verdim. Çıplaklığıyla o kadar güzel ki, o kadar durgun ve zarif ki. Benden bir adım ötede durdu. "*Hiçbir şeyin önemi yok.* Bir nihilist gibi konuşuyorsun. Sana zarar vermeyeceğimi defalarca söyledim ve şimdi iki kez kendini öldürmekle tehdit ettin. Peki ya ailen?" Başını öne eğdi. "Peki ya baban?"

Göğsüm dayanılmaz bir şekilde daralıyor. Adam haklı. Kesinlikle haklı. Kaçırıldığım gece, bir şekilde kendimle bağlantımı kaybettim. En sevdiğim insanları düşünmeye bile tenezzül etmedim. Büyük bir acıma partisi verdim.

Bu iğrenç bir şey.

Gözlerim buğulanıyor. Eğer kendimi kaybettiysem, bu Damian'ın suçu. Beynimi yıkadı. Beni travmatize etti. Kim olduğumu ve neye inandığımı unutturdu.

Ona değer vermemi sağladı. Şu anda bile onun adına kalbimde bir sızı var. Söylediklerim yüzünden üzgün ve bu hoşuma gitmiyor.

Bu adil değil. Bunların hiçbiri adil değil.

Çenem titriyor. "Mutlu olmalısın. Ruhumu ezmek istedin. Başardın. Artık hiçbir şey umurumda değil."

Çenemi o kadar sıkı tutuyor ki irkiliyorum. Beni ona bakmaya zorluyor. "Görünüşe göre seni daha da yakından izlemem gerekecek. Bundan sonra tüm balkonlar gözetim altında olacak. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Kendimi ondan uzaklaştırdım. Dönüp odadan çıkarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Damian

Her dönüşü bir öncekinden daha keskin olan salonun uzunluğunu yüzüncü kez adımlıyorum. "İmkânsız davranıyor."

Lucy gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi dudaklarını büzüyor, bu da adımlarımı hızlandırmama neden oluyor. Asher kaşlarını kaldırıyor. "O imkânsız biri değil. Sen sadece ona kafayı takmışsın."

Duruyorum ve ona dik dik bakıyorum, ona onun gücümü kutsayacağım araç olduğunu hatırlatmak istiyorum. Ama misafir odasında bu konuda bir şey söyleyemem. Ve kesinlikle Lucy'nin önünde değil. Four Hundred hakkında çok az şey biliyor. Aşırı zenginler için bir tür kulüp olduğunu sanıyor. Bir şekilde Birleşik Devletler'in en prestijli üniversitelerinden birine sahip olan bir kulüp.

İnkâr ediyor olmalı.

"Aranızda ne oldu?" Lucy soruyor. "Ava son zamanlarda biraz mesafeli."

Mesafeli.

Bin yılın en hafif deyiimi. Ava'nın boşalmasını sağladıktan sonra bu kadar çabuk eski halsizliğine geri döndüğüne inanamıyorum.

Onun ruhunu gerçekten ezdim mi?

Hayır. Sadece inatçı davranıyor. Bugün bunu gözlerinde gördüm. Varoluşsal umutsuzluğuna geri dönmeyi seçti. Bu beni rahatlatmalı.

Ama rahatlatmıyor.

Eğer bunu gerçekten yapacaksam - eğer Kutsal Işık'ı kendi tarafıma çekmek için planlar yapacaksam, Dört Yüz doktrininin kurallarını esnetmesini sağlayacaksam, hatta belki bunu yapması için tehditler savuracaksam - onu kazanmam gerek. Onunla sonsuza dek savaşamam.

Ama sonra ne olacak?

İmkansızı başarsam ve ona sahip olmak için izin alsam bile, bu neye benzeyecek? Sonsuza dek benim olduktan sonra ondan ne isteyebilirim ki?

Şimdi bunları düşünemem. Onu bu bunalımdan kurtarmalıyım. Ama nasıl?

Lucy'ye dönüyorum. "Bana kızgın. Onun gözüne tekrar girmem lazım. Sence ne yapmalıyım?"

Lucy gözlerini kırptırdı, belli ki bu soru karşısında irkilmişti. Ondan kadınlar hakkında hiç tavsiye istemedim. Hiç kimseyi soracak kadar önemsemedim. Bu düşünce beni endişelendirmeli ama umursamayacak kadar çaresizim.

Asher bir kahkaha attı. "Tanrım, acınacak haldesin. Ölmek isteseydim, şu anda senin bir fotoğrafını çekerdim."

Bakışlarım Lucy'de sabit kalıyor. Kanepede kayıyor. "Onu sana tavsiye verecek kadar iyi tanımıyorum. Belki arkadaşlarından biriyle konuşabilirsin."

Fikir yerine oturur, keskin ve ani.

Rhett olmaz. Şu anda ona karşı kendime güvenemeyecek kadar acemiyim. Ava konusunda ondan yardım istemek, onun Ava için hâlâ benden daha önemli olduğunu kabul etmek olur. Hâlâ nefes alıyor ve bu bile tek başına kısıtlama gibi geliyor. Ama Sienna...

Evet. Tam olarak ne yapacağımı biliyorum.

24

A^{va}

Üç gün boyunca Damian'dan uzak durduktan sonra bir şey çok netleşti: Telefonumu geri istiyorum.

Bu izolasyonda kendimi kaybediyorum ve her geçen gün daha da kötüleşiyor. Elbette geceleri mesaj gönderebiliyorum ama hep Hunter izliyor. Sienna'yı birkaç kez gördüm ama sadece kampüse yaptığım gözetimli yürüyüşlerde.

Damian'ın banyosunda olanlardan sonra neredeyse hiç uyumadım. Gözlerimi her kapattığımda ellerini tekrar üzerimde hissediyorum ve daha da kötüsü onları orada istiyorum. Korktuğum birini nasıl hâlâ isteyebilirim?

Yine de bir şeyler değişti. Belki şokun etkisi geçiyor, belki de Stockholm Sendromu - her iki durumda da kendimden tamamen utanıyorum. Korkunç bir şey gördüğüm için kendime acıyıp duruyordum. Ama neden her şeyi kendime bağlamak zorundaydım ki? İncinen Kane'di. Ve her şeye rağmen, Damian bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inanmaya başladım. Daha önce de önümde bıçak tuttu ve tenime en ufak bir çizik bile atmadı. Rhett'e gerçekten zarar verip vermeyeceğini bile merak etmeye başladım.

O zaman neden hâlâ buradasın Ava? Neden o kalenin kapısından çıkıp bir daha geri dönmeyeyim?

Bu soru her geçen gün daha çok aklıma takılıyor.
Şimdi cevap ver.

Damian'ın ofisine girdiğimde kendimi duyurmuyorum. Bunun yerine, duvarın yarısını gizlediği kapı çerçevesinin yanında duruyorum.

Odanın diğer ucunda, Damian masasının arkasında oturuyor. Karşıdaki adam gelen onu eğilir ileri.

"Benim Baba yazdı Stanton'ın durgunluk dönemindeki konuşmaları. Sıradan insanları umursuyormuş gibi görünmesini sağlayan konuşmalar."

Damian başını sallıyor. "Etkileyici konuşuyorsanız bu tür mesajlar asla başarısız olmaz."

"Evet. Dil yeterince ilkeliyse, altında ne olduğu önemli değildir."

"Çoğu insan üslubu gerçeğe karıştırır."

Bir ürperti enseme tırmalıyor. Bu da ne demek oluyor?

İki üniversite öğrencisi arasında geçen bir konuşma olmadığı kesin. Kulağa... gerçekten yozlaşmış gibi geliyor. Sanki insanları büyük ölçekte manipüle etmeye çalışıyorlar.

Damian, Thornecroft'un bir adam toplama merkezi olduğunu söyledi. Şu anda yaptığı şey de bu mu - bir tür siyasi entrikayı kışkırtmak için birilerini işe almak mı?

Damian'ın bakışları üzerimde. Yüzündeki soğukkanlı ve ölçülü ifade kayboluyor. Bir kalp atışı için, memnun görünüyor.

İçim ısındı. Sanırım geçen hafta benim için gerçekten endişelenmişti.

Boğazını temizliyor ve maske geri geliyor. "Hepsi bu kadar." Cümlesinin ortasında adamın sözünü kesti.

Adam tereddüt ediyor, sonra eşyalarını topluyor ve başka bir yorum yapmadan, çıkarken yanımdan geçip gidiyor.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Özür dilerim. Bölmek istemezdim."

Damian ayağa kalkıyor ve yavaş adımlarla masanın etrafında dönüyor. "Önemli değil."

Beni tepeden tırnağa tarıyor, gözleri sanki beni içine çekiyormuş gibi oyalanıyor. İç i m e bir sıcaklık şimşegi gönderiyor.

Kendime yalan söylemeyi bırakmanın zamanı geldi. Ondan hoşlanıyorum.

Belki de sonunda bunu kendime itiraf etmek için kendimi kaybetmem gerekti. Bu çılgınca, yanlış ve çarpık. Objektif olarak bunu biliyorum. Ama son birkaç haftada bir şeyler değişti. Zihnim bildiklerimle hissettiklerimi bağdaştıramıyor.

Utanç nerede? Midemde göğsüme doğru tırmanan soğuk bir hastalık olması gerekirdi. Ama her nasılsa, beni esir alan kişiye karşı duyduğum korku ve nefret farklı bir şeye dönüştü.

Sanırım bu merhamet olabilir.

Damian bu dünyayı *seçmedi*. Bu dünyada büyüdüğüne neredeyse eminim. Eğitildi. Şartlandırılmış. Ve bu onu şu anda kesinlikle masum yapmasa da, onu... başka bir şey yapıyor. Tam olarak kötü değil.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi yumuşak. Hatta belki biraz şefkatli.

Ağırlığımı ayaklarımın üzerinde kaydırıyorum. Konuşmak için ağzımı açmadan hemen önce gözlerim köşedeki koyu renkli taş heykele takılıyor. Aslan başlı bir kadın bedeni.

"Bu Mısırlılara mı ait?" Dikkatimi dağıttığı için şükrederek soruyorum. Damian omzunun üzerinden bakıyor. "Evet."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve koyu renkli taş sabah güneşinin soluk ışığını yakalıyor. "Bu gerçek mi?"

"Tabii ki gerçek."

Zamanla aşınmış gibi görünen bozuk yüzeyiyle kesinlikle gerçek görünüyor. "Binlerce yıllık olmalı," diye mırıldanıyorum. "Onu nasıl aldınız? Biri mi çaldı?"

Damian gülüyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Çal onu." Başını sallıyor. "Benim hakkımda gerçekten kötü düşünüyorsun, değil mi?" Daha alçak bir sesle, "Yine de sanırım seni suçlayamam." diye ekliyor.

Damian Cross'tan bir suçluluk itirafı mıydı bu? O günü görece kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ama hayır," diyor. "Büyük büyükbabam bu evi tasarlarken açık artırmadan almış. Muhtemelen yüz yıldan fazla bir süre önce. Sanat koleksiyonu için Vahşi Batı. Böyle parçaları -" dudakları seğiriyor "- çalmadan da alabilirsin."

Başımı salladım. "Bu mantıklı. O zamanlar muhtemelen sanat eserlerini koruma yasaları yoktu."

Gülümsemesi büyüyor. "Açıklamamın onayınızı almasına sevindim." Gözleri benimkilere dikiliyor. "Ne istiyorsun Ava?"

Ya şimdi ya hiç. "Telefonumu geri istiyorum."

Uzun bir süre yüzümü inceliyor. Reddedecek mi?

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu sürdürülebilir değil Damian. Beni izole edemezsin. Arkadaşlarımla ve ailemle daha fazla konuşmaya başlamalıyım. Sienna'ya sadece adaylık süreciyle meşgul olduğumu düşündürmek için çok uğraştım ama buna inandığını sanmıyorum. Ve ailem... Şükran Günü'nde eve gelmezsem babam aklını kaçıracak." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Muhtemelen buraya uçacak ve seninle konuşmak isteyecek."

Dudakları seğirdi. "Korkumu kontrol altına almaya çalışacağım." Titrek bir nefes alıyorum. "Yani bu bir hayır mı?"

Başını sallıyor. "Aslında sana katılıyorum. Telefonunu geri alabilirsin. Sienna'yla da konuştum zaten. İsteğim üzerine bu sabah kaleye geldi. Sen ve ben bu akşam onunla ve Rhett'le vakit geçirmek için yurt partisine gideceğiz."

Kafam bulanıklaştı. Bir kavgaya hazırdım. Cezaya bile yol açabilecek bir şeye. Ve neredeyse bunu isteyen yanımdan nefret ediyorum. Ama bu mu? Gerçekten Rhett ve Sienna'yla vakit geçirmeme izin mi veriyor?

Ağzı kıvrılıyor - tam bir gülümseme değil, ama kendini beğenmiş ve bilmiş bir şey.

"Saat tam sekizde hazır ol." Bana sahte bir sertlikle bakıyor.
"Beni bekletme."

Saat sekiz olduğunda Damian'la birlikte yatakhane gittik. Eski yatakhane. Eski katımın koridoruna geldiğimizde Damian durup süpürgeliklerden birinin üzerindeki siyah bir çizgiyi inceliyor.

Yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."

Gülümsememek için dudaklarımı büzüyorum. "Burası ucuz yatakhane. Benim gibi fakir çocuklar için."

Babam hiçbir şekilde fakir değil ama zenginlik görecelidir. Damian Cross'a göre benim rahat orta sınıf hayatım muhtemelen zorluk gibi görünüyor.

Başını sallıyor. "Bu yaşanmaz bir şey. Babanın buna izin verdiğine inanamıyorum. Sana bakmak artık *benim* işim olduğu için şanslısın."

Ona bağırma dürtüsüyle savaştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Babama hakaret etmeye nasıl cüret eder?

O daha iyisini bilmiyor, Ava. Onun zengin bir pislik olduğunu hep biliyordun.

Her geçen gün seni daha da sinirlendiren biri.

"Burası normal bir bina Damian. Bir yılı aşkın süredir burada ölmeden yaşıyorum."

Soyulmuş bir ilan panosunun yanında durur. "Peki ya Sienna? O da fakir mi?"

Bir gülümsemeyi ısııyorum. Ne tuhaf bir konuşma. Sadece Damian Cross'la.

"Hayır. Birbirimize yakın olmak istedik. Oda arkadaşı talebimizi kabul etmediler ama en azından aynı binada kalacağız."

Şaşkın ifadesi bir şekilde beni etkiliyor. Damian'ın bana bahsedilen dostluğu bildiğini sanmıyorum. Thornecroft'ta çok fazla hiyerarşi var,

Ve sanırım, hangi büyük tarikat benzeri organizasyonun parçasıysa. Hunter'a o kadar yakın bile görünmüyor ama neredeyse birbirlerinden ayrılmıyorlar.

Boğuk müzik ve kahkahaların yükseldiği ortak odanın kapısına ulaşıyoruz. Elimi kapı koluna koyduğumda ona bakıyorum. "Ayrı ayrı girebilir miyiz?"

Bu bir tepki aldı. Ağzı seğiriyor. "Neden?"

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Çünkü dikkat çekeceksin." "Ve sen dikkat çekmeyi sevmezsin."

Başımı bir kez sallıyorum. "O türden değil."

Bir elini kaldırıyor ve parmağını yanağımda gezdiriyor. "Sadece insanlar senin odadaki en zeki kişi olduğunu düşündüklerinde aldığın türden."

"Aynen öyle."

Şimdi ciddi ciddi gülümsüyor. "Pekâlâ. Sen git. Birazdan geleceğim." Sesi alçalıyor. "Ama sonrasında ne olacağı konusunda söz veremem."

Mideme bir sıcaklık yayılıyor. Hızla dönüyorum ve sorgulamaya vakit bulamadan içeri süzülüyorum.

Ortak salon, genellikle kaçındığım partiler gibi tıka basa dolu. Ama şimdi garip bir rahatlık var - Thornecroft'tan önce olduğum kişinin bir yankısı. Damian Cross'tan önce.

Tanıdık bir çığlık odada yankılanıyor. "Ava!" Sienna kalabalığın arasından hızla geçip beni kucaklıyor. "Ava'm! Efendin nerede? O-"

Dudaklarını kapatıyor, gözleri omzumun üzerinden geçiyor. Ne gördüğünü zaten biliyorum.

Sert bir el sırtımın alt kısmında yerini buluyor. Oda sessizleşiyor, insanlar arkamdaki figüre bakarken tüm konuşmalar kesiliyor.

"Selam Sienna," diyor Damian. "Benim adım aslında Damian. Belki de bu sabah kendimi tanıtırken yanlış söyledim."

Yüzünde gülümseme yok. En ufak bir eğlence belirtisi bile yok.

Ve ben buna bayılıyorum. Onun şakacılığı daha önce tanıştığım hiç kimseye *benzemiyor* ve bu *şakacılık*. Onu iyi tanımadan önce düşündüğüm gibi gözdağı değil.

"Size biraz orman suyu ikram edebilir miyim, Derebeyi?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. Sienna'nın Damian'ın yanında rahat olması şaşırtıcı olmamalı. Cazibesini zırh olarak kullanmayı öğrenmiş. Tek bir patavatsız yorumun tüm dünyayı ekseninden kaydırabileceği, değişken bir adamın etrafında büyüdüğü için bunu yapmak zorundaydı.

Ama onu herkesten daha iyi tanıyorum ve Damian'a Derebeyi derken sesinde gerçek bir sıcaklık vardı.

Bu sabah ona ne söyledi? Onu nasıl kandırdı?

Damian'ın burnu kırıştı. "Orman suyu nedir?"

Sienna'ya, "Onun için yeterince entelektüel değil," diyorum. "Titanik'ten arta kalan şarabınız var mı?"

Damian popoma hafif bir tokat atıyor. "Dur. Ben orman suyu alacağım. Kültürünüzü öğrenmek istiyorum."

Homurdanıyorum. "Halkın arasına karışarak mı, kralım?"

Yaklaşıp sesini alçaltıyor. "Dikkatli ol Ava. Yoksa seni gerçekten tokatlarım."

İçime bir ateş oku saplanıyor. Dikkatimi dağıtmak için Sienna'ya dönüyorum. "Rhett nerede?"

Damian y a n ı m d a kaskatı kesiliyor ki bu hiç mantıklı değil. Rhett'i görmeme izin vermek onun planıydı, benim değil.

Sienna odaya göz gezdiriyor. "Bira almaya gitmiş olabilir."

"Sienna," diyor Damian. "Şu konuştuğumuz şeyi getirdim. Özel bir yere gidebilir miyiz?"

Sienna gülümseyerek başını sallıyor ve onun Damian'a karşı rahatlığı karşısındaki şaşkınlığım daha da artıyor.

Damian dönüp odayı tarıyor. Bakışları koltuklardan birinde oturan bir adama takılıyor. "Sen." Damian'ın sesi odanın içinde gürlüyor. "Deftones tişörtü. Buraya gel."

Adam bir süre iri gözlerle Damian'a bakar. Sonra ayağa kalkıp başı eğik bir şekilde kalabalığın arasından geçmeye başladı, sanki kovulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Gülümsememi bastırıyorum. Bakışlarım Sienna'ya kayınca, "*Deftones tişörtü.*" diyor. Başımı sallıyorum ama gözümü kaçırmak zorundayım yoksa kahkahalara boğulacağım.

Adam bize yaklaştığında Damian onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ayık görünüyorsun. Ava'ya iki dakika göz kulak olacağına güvenebilir miyim?"

Adam bana bakıyor ve şimdi daha yakın olduğu için onu etrafta gördüğümü fark ediyorum - sanırım alt kattaki adamlardan biri.

"Evet," diyor, sesi gergin. "Elbette."

Damian'ın kim olduğunu biliyor olmalı. Çoğu insan bilir.

Bir an sonra Sienna ve Damian kalabalığın arasından sıyrılıp beni Deftones tişörtüyle baş başa bırakıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Damian

Sienna'yı koridora kadar takip ediyorum ve kapı arkamızdan kapandığında partinin gürültüsü azalıyor. "Sana Ava'nın hediyesini göstermem gerek."

Gözleri açılıyor. "Önemli olan arkadaşlarıyla vakit geçirmesine izin vermektir. Hediye çoğunlukla sonradan düşünülmüş bir şeydi. Ve aslında -" kaşlarını çatıyor, sesini alçaltıyor "- bunu daha çok düşündüm ve eğer sana kızgınsa, bir hediyeği onu affettirmeye çalışmak olarak görebilir."

Mizahsızca gülüyorum. *Onun affını satın almak.* Yaptığım diğer şeylere kıyasla küçük bir günah. En yakın arkadaşlarından birinin hayatını tehdit etmek. Hayatını tehdit ederek. Onu esarete zorlamak-

Ne oluyor lan?

Bu şeyler için kendimi suçlu hissetmiyorum. Hissetmiyorum. Yaşadığım dünyada suçluluk duygusuna yer yok. Yapılması gerekeni yapıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ona bir hediye aldım ve vermeden önce senin fikrine ihtiyacım var." Elimci ceketimin cebine atıp küçük bir kutu çıkarıyorum. Kutuyu açtığımda Sienna'nın nefesi kesiliyor.

Kolyeye bakarken gözleri kocaman olmuştu. Hiç etkilenmemişti. Hayır, telaşlandığından eminim.

Midem sıkışıyor. "Ne?"

"Sana antika mücevherlerden hoşlandığını söylemiştim."

Söyledi. Ava'nın sevdiği şeylerin kapsamlı bir listesini istediğimde, ona zaten almadığım tek şey mücevherlerdi.

"Bu bir antika."

" demek istedim, gibi, bir kalıntısı. geçmiş olan bir şey .

İlginç ama gösterişli olmayan bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Gösterişli mi? Bu taşlar o kadar büyük bile değil. Ve bu bir kalıntı. Büyük büyükbabam bunu en sevdiği metresi için almıştı. Ta ki o başka biriyle yatana kadar. Sonra geri aldı."

Sienna gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyor. "Damian, bu çok güzel. Gerçekten öyle ama Ava'nın zevkine göre değil. Onu hiç böyle bir şey giyerken görmemiştim-"

Kutuyu kapattığımda geri çekiliyor. "Allah kahretsin." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "O zaman ona vermeyeceğim, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Öyle olduğunu hissediyorum." "Ne demek istiyorsun?"

Bir süre sessiz kalıyor, sonra bana yarım bir gülümseme atıyor. "Ava konu sana geldiğinde bana karşı ketum davranırsa da, senin çok kötü bir şey yaptığını hissediyorum. Eğer seni gerçekten affetmesini istiyorsan, onun için yapacağın her şey suça uygun olmalı."

Suç. Göğsümde bir sızı hissediyorum ama omzumun üzerinden metal kapının dar penceresinden baktığımda bir anda hafifliyor. Ava tüm yüzüyle gülümsüyor.

Rhett'de.

Ava

"Bu çeyrekte çok fazla parti yaptım," diyor Rhett. "Sabah yedideki dersime bir saatten fazla gelemedim."

birkaç kez. Sanırım gerçekten başarısız olabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Rhett, bu hiç iyi değil. Bu senin geleceğin. Hafife alınacak bir şey değil. Şimdi başını öne eğip çalışırsan, mali müşavir olduğunda gönlünce eğlenebilirsin."

Gülümsemesi şefkatli. "Azarlamalarını özledim."

Elimi omzuna koyup sıkıyorum. "Ben de seni özledim."

Göğsüm sıkışıyor. Buna ihtiyacım vardı. Rhett ve Sienna'yla geçirdiğim bu kısa zaman bile kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlıyor.

Rhett yakından eğilmeden önce odaya göz gezdiriyor. "Damian sana nasıl davranıyor?"

Omuz silkiyorum. "O kadar da kötü değil." "Bu pek de rahatlatıcı değil."

Ağır bir iç geçirdim. Rhett'e Damian'a karşı hissettiklerimin yavaş yavaş değiştiğini açıklamaya çalışmak anlamsız olurdu. Bunu kendim de tam olarak anlamıyorum ve muhtemelen Damian geri dönmeden önce fazla zamanımız yok.

Rhett'in çenesi sıkıştı. "Seni dışarı çıkarmaya çalıştım. İşe yaramadı. Ama pes etmeyeceğim."

Damarlarımdan buz akıyor. Kane'le birlikte planın içinde olduğunu mu söylüyor? Geçen haftanın çılgınlığı, Rhett'in bir şeyler planladığını ima ettiğini neredeyse unutturdu bana.

Göğsüm sıkışıyor. "Yapma, Rhett. Sana ihtiyacım yok-"

Rhett başını bir kez sallıyor, bakışları Damian ve Sienna'nın az önce girdiği ortak salonun kapısına kayıyor.

"Ava." Damian'ın sesi odanın içinde gürleyerek herkesin sessizleşmesine neden oluyor. "Senin için bir şeyim var."

Sienna'nın bakışları ona yöneliyor, kaşları çatılıyor.

Damian bana doğru adım atıyor ve etrafındaki insanlar Kızıldeniz'i yarıyormuş gibi hızla yoldan çekiliyorlar. yaklaştığında elini kaldırıyor. Elinde süslü bir tutuyor.

inciler ve elmaslarla kaplı dev lavanta taşlarıyla süslü bir kolye.

"Ava'yı tebrik etmek istiyorum," diyor odadakilere. "Son bir aydır Thornecroft'a koşturuyor. Fiziksel, duygusal ve psikolojik olarak yorucu bir süreç." Rhett'e bakıyor. "*Kızım*la gurur duyuyorum."

Odanın birkaç köşesinden kibarca alkışlar yükseliyor, belirsiz ve garip. Nasıl davranacaklarını bilemedikleri için insanları suçlayamam. Damian göz korkutucu ve yaptığı bu küçük konuşma... tuhaf.

"Onun başarısının bir simgesi olarak..." Damian kolyeyi daha yukarı kaldırıyor. Tepedeki ışık lavanta taşlarına vurarak onları parlatıyor. "Ona özel bir şey vermek istedim. Bu kolye büyük büyükbabamın metresine aitti. Ondan çok para kopardı. Ona hep hayranlık duymuşumdur." Kaşları çatıldı. "Büyük büyükbabam aptalın tekiydi. Dolandırılmayı hak etmişti."

Kalabalık dağınık, rahatsız edici birkaç kahkaha atıyor ve ben donup kalıyorum.

"Benim kızım lavanta içinde çok güzel görünüyor." Bana bir adım daha yaklaştı. "Onu gördüğüm anda bu kolyeyi güzel boğazına dolamam gerektiğini anladım. Ne düşünüyorsun Ava?"

Ona bakıyorum ve sonra -çünkü başka ne yapabilirim ki? "Onu boğazıma sarmak... bunu söylemek için garip bir yoldu."

Bir sessizlik.

Sonra Damian başını arkaya atar ve güler. Ses beklenmedik derecede hafif, neredeyse çocuksu. Ağır kolyeyi boynuma takıp ensemden tuttururken kalabalık da ona katılıyor.

Rhett, "Devrilecekmiş gibi görünüyor," deyince Damian'ın soğuk dış görünüşü bir anda geri döndü. Elini

elini sıkıca belime koyuyor.

Sienna, Damian'a bilmiş bir bakış atarak, "Ben de ona öyle dedim," diyor.

"Bu senin fikrindi Sienna." Damian'ın sesi sert.

Sienna sırtıyor. "Sakın beni suçlamaya kalkma Derebeyi. Ava'nın antika mücevherlerden hoşlandığını sadece sen beni onun en sevdiği şeyler hakkında sorguya çektiğinde söyledim. Anlaşılan ona zaten bir kitap köşesi ve bir piyano almışsın." Başını sallıyor. "Delilik."

Aralarındaki yoldaşlık... Çok tuhaf. İçimi ısıtıyor ama aynı zamanda ensemın diken diken olmasına neden oluyor. Sienna'nın da mı beynini yıkamış? Onunla sadece iki kez karşılaştı ve onun en sert şüphecilerinden biriydi.

Değişiyor olması mümkün mü?

Hayır. Bu kolyeyi bana sadece sahiplenme eylemi olarak verdi.

Sienna bakışlarını odanın köşesinde müzik eşliğinde hareket etmeye başlayan bir grup insana çeviriyor. "Hadi," diyor Rhett'e, bileğini tutarak. "Hadi dans edelim."

Rhett başını sallıyor. "Hiç havamda değilim." Sienna dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Çok sıkıcasın."

Damian Rhett'e döner. "Git."

Rhett'in çenesi kasılıyor ama bir an sonra başını sallıyor.

Damian'a karşı meydan okuması nerede şimdi? Yüzüne karşı sınıyor ama arkasından dolaplar çeviriyor.

Adil davranıyor muyum? Damian bazen korkutucu olabiliyor.

Sienna ve Rhett uzaklaşınca Damian bana dönüyor. "Kolye için özür dilerim."

Başım geriye gitti. "Neden?"

"Bunu sana herkesin önünde vermek istememiştim.

Onu seçtiğimde, gerçekten beğeneceğini düşünmüştüm."

Yutkunuyorum. Kolye bir tarih parçası olarak ilginç ama benim için biraz gösterişli. Ama bunu ona söylersem incinebileceğini hissediyorum.

"Çok güzel," diyorum. "Neden bunu bana bütün partinin önünde verdin?"

Parmakları duvara vuruyor. "Rhett'e gülümsüyordun. Hoşuma gitmedi."

"Neden hoşuna gitmedi?"

Ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Bana hiç öyle gülümsemezsin."

Karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Gerçekten değişiyor olabileceğini düşünüyorum. Şu anda neredeyse savunmasız görünüyor.

"Rhett ve benim farklı bir dinamiğimiz var." Sesimi nazik tutuyorum. "Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Ailemden biri gibi. Onunla asla seninle yaptığım gibi derin sohbetler yapamam."

Başını bana doğru çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Rhett'le asla ahlaki belirsizlik ya da özgür irade hakkında konuşamam. Bunu ilginç bulmazdı."

Damian beni dikkatle izliyor. "Ama *ben* onun gibi sıkıcı değilim.

Onu önemsiyor olabilirsin ama benimle konuşmayı daha çok seviyorsun."

Kibrinde garip bir tatlılık var - sanki beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Bu göğsüme bir sızı gönderiyor.

"Evet. Seni... entelektüel açıdan çok teşvik edici buluyorum."

Damian sırtlıyor. "Birlikte bir kitap okumalıyız. Kütüphanede buluşup tartışalım."

Boğazım düğümleniyor. Beni memnun etmek için elinden geleni yapıyor.

"Ne okumak istersin?" diye soruyorum. "Bahse girerim *Savaş Sanatı*'nı ya da Marcus Aurelius'un *Meditasyonlar*'ını seçersin ve ben bu iki kitabı da midemin kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Marcus Aurelius," diye alay ediyor. "Stoacılık kısırlaştırılmışların felsefesidir. En sevdiğin kitabı okumak istiyorum." Kaşları çatıldı. "Neymiş o?"

"Oh hayır. Onu okumayacağız."

Gözleri kısıldı. "Neden?" "Benim hakkımda çok şey öğrenirsiniz."

Yüz ifadesi yumuşar. "Güzel. Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Boğazımdaki sıkışıklığı gidermek için öksürüyorum. "Bana biraz zaman ver. Bir şeyler bulacağım."

"Hızlı düşün. Birkaç gün içinde seni bir yere götüreceğim." Sertçe başımı kaldırdım. "Nereye?"

Sırıttırıyor. "Bu bir sürpriz."

Bir süre geçiyor ve sonra bir fikir oluşmaya başlıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer gitmemi istiyorsan, bana daha fazlasını anlatmalısın. Beni neden tuttuğunu. Bana gerçekten ne için ihtiyacın olduğunu."

Çenesi titriyor. O soğukkanlı kontrol maskesi kayıyor.

-Ama çatlağı yakalamama yetecek kadar.

"Ciddiyim." Sesim sabit. "Seninle gitmemin tek yolu bu."

Aramızda gergin bir sessizlik uzanıyor. Bir an için, bana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için zalimce bir şeyler havlayabileceğini düşünüyorum. Ama sonra arkasına yaslanıyor, ifadesi yumuşuyor. "Sana daha fazlasını anlatacağım," diyor. "Yolculuğumuzda."

Damian

"Ava, benimle gel," diyorum elimi atın böğründe gezdirirken.
"Önümde oturmanı tercih ederim."

Kollarını kavuşturuyor. "Oturmamayı tercih ederim."

Bir iç çekişi bastırıp tepelere doğru bakıyorum. Kulübe Thornecroft arazisinin gözlerden uzak bir yerinde, kayalıkların üzerine tünemiş, okyanusla aramızda vahşi araziden başka bir şey yok. Oraya giden bir yol yok, bir arabanın oraya ulaşması mümkün değil. Sadece nesiller önce araziye oyulmuş iki dolambaçlı patika var.

"Yeterince tecrübeli değilsin."

Sesim keskin ve emredici, katı bir baba gibi ama umurumda değil. Onu tutmaya karar verdiğimden beri, istifini koruyan bir ejderhaya dönüştüm. Bu dünyada sayısız tehlike var, onun kavrayamayacağı tehditler. At binmek gibi önemsiz bir şey yüzünden pervasız bir gururun onun narin boynunu riske atmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ava çenesini kaldırıyor. "Daha önce ata bindim."

"Öyle mi? Peki neredeydi? Doğum günü partisinde midilliye mi bindin?"

Gözleri parlıyor. "Hayır. Ben bundan çok daha tecrübeliyim." Adımlarını yanımdan geçirdi ve kendini benim

At. Nefesim kesildi.

Oturuşu mükemmel. Duruşu kolay, doğal, sanki eyer üzerinde büyümüş gibi.

Öne doğru eğilip bir elini atın boynunda gezdiriyor. "Siyah olanı eyerleyin. Huzursuz görünüyor."

Sonra başka bir şey söylemeden topuklarını yere vuruyor ve dörtnala uzaklaşıyor.

Uzun bir süre orada öylece durup onun patıkada kayboluşunu, toynak seslerinin rüzgârda kayboluşunu izliyorum.

Benim değerli kızım ata binebiliyor.

Arkamı dönüp ahıra doğru ilerliyorum. Birkaç dakika içinde eyer sabitlendi, dizgin yerine oturdu ve atı ileri doğru mahmuzluyorum. Patıkada onun peşinden dörtnala giderken rüzgâr yüzüme çarpıyor.

"Ata binmeyi nerede öğrendin?" Yanına vardığımda soruyorum.

Gülümsemesi yaramazca. "Tatilde."

"Uzun bir tatil olmalı. Hayatın boyunca ata binmiş gibi görünüyorsun."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Küçük bir çocukken Karayipler'deki bu adada kalırdım. Orada atlar ve bir binicilik eğitmeni vardı."

Dizginler parmaklarımın arasından

kayıp gidiyor. Ada.

Soğuk bir damla omurgamdan aşağı kayıyor, midemin derinliklerinde birikiyor.

Bu hiçbir şey.

Hiçbir şey olmak zorunda.

Kutsal Işık'ın yerleşkesi Karayipler'de olamaz. Çok fazla turist çeken bir yer.

Ama ne garip bir tesadüf.

"Sınıfçı olduğum için beni bağışlayın," diyorum, "ama papazların böyle tatillere paralarının yettiğini bilmiyordum. Ben karavan ve Büyük Kanyon gibi bir şey hayal ederdim."

Bana arsız bir gülümseme fırlatıyor ve bu gülümseme tam göğsüme çarpıyor. Onunla büyük bir ilerleme kaydetmiştim.

Ama sonuçta ne istiyorum? Onun sevgisini değil. Her şey bir oyunken sadece onun da beni sevmesini istedim. Çocukluğumdan beri aşka ihtiyacım ya da arzum olmadı. Ama istiyorum ki.

Ondan bir şey daha. Keşke ne olduğunu bilseydim.

"Orta sınıfı gerçekten böyle mi hayal ediyorsun?" Ava soruyor.

"Seninle tanışana kadar bunu hiç düşünmemiştim."

Giderek büyüyen gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor ve bu uzun bir kıştan sonra güneş ışığını tenimde hissetmek gibi. "Filmlerden. Komik olan da bu. Benim gibi insanlara bu kadar yabancı olman." Kaşlarını çattı. "Cehaletin yüzünden kendini gülünç mü hissediyorsun? Hissetmelisin."

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

Gülüyor. "Oh, Damian."

Adımı dudaklarında kullanması bir lütuf gibi.

Boğazımı temizliyorum, bu konuşmayı mümkün olduğunca uzun tutmak istiyorum. "Peki baban böyle bir tatili nasıl karşıladı?"

O arsız gülümseme geri döndü. "Mükemmel bir papaz olmanın çok büyük faydaları var. Herkes kiliseye gider, zenginler bile. Babamın bir arkadaşı vardı..." Dudağını ısıırıyor, gözleri parlıyor. "Tahmin etmeni istiyorum. Ne kadar zengin olduğunu tahmin et."

Soru o kadar çocuksu ki kendimi uzanıp parmaklarımın tersiyle yanağını okşarken buluyorum. Yutkunuyor. "Tahmin et, Damian."

Atımı ileri doğru mahmuzluyorum. "Bölgesel bir kamyon şirketi vardır belki. Net değeri... diyelim ki seksen milyon."

"Seksen milyon mu?" Sesi inanılır gibi değil. "Hayır, kastettiğim bu değildi. Net değerini bilmiyorum." Alay ediyor. "Ne zengin çocuk cevabı ama. Ben de sana tüm adanın onun olduğunu söyleyecektim."

Kalbim durdu.

Bütün ada.

Hayır, bu sadece bir tesadüf. Hepsi bu kadar.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Karayipler'de olduğunu mu söylemiştin?" Sesim gergin.

"Evet." Sırıttıyor. "Atlantis'e giden bir tekneye bile bindik. Violet ve ben bütün günü su parkında geçirdik. Her yıl."

Tuttuğum nefes bir anda serbest kaldı. Atlantis. Bu her şeyi açıklıyor. Kutsal Işık'ın yerleşkesinin, dünyanın en popüler ada tatil yerlerinden birine sadece bir tekne yolculuğu mesafesinde olmasına kesinlikle imkân yok.

Ava adadaki küçük kız değil.

Yüksek riskli, tehlikeli bir ortamda yaşadığınızda zihninizin size oyunlar oynadığını duymuştum. Olmayan kalıplar ortaya çıkar. Evrenin sizinle konuştuğuna inanmaya başlarsınız. Kader her hareketinizin etrafında görünmez bir ağ örüyor.

Ama o sadece bir kız. Önemli olması gereken herhangi bir şekilde dikkat çekici değil.

Ve yine de-

İçime dokunmuş bir şey gibi hissediyorum, çok sıkı çekilmiş bir iplik gibi, onu kemiklerime bağlıyor.

Ava

İçeri giriyorum, yüksek tavanlara, yüksek taş şömineye ve yaldızlı aydınlatma armatürlerine bakıyorum.

Burası bir malikane.

Damian'a dönüyorum. "Burası bir kulübe değil." "Ne demek istiyorsun?"

A gülümseme yükselir için benim

Dudaklar. O gerçekten anlamıyor.

Beni izliyor, kaşları çatık. "Beğeneceğini düşünmüştüm. Tuhaf bir yer."

Tanrım, bana yardım et. Bazen çok saçma olabiliyor. O kadar saçma ki, kendine asla acımasa da aptallığı yüzünden ona acıyorum.

Gözlerini kısıyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "Zenginliğe alıştım sanırım. Burası bir baraka."

Gözleri büyüdü. "Baraka mı?" Şöminenin üzerindeki tabloya bakıyor. "Biraz... eski moda ama hoşuna gideceğini düşündüm. Sana Jane Austen'ı hatırlatır diye düşündüm."

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. Buraya yazlık demek saçma ve tuhaf bir şekilde mükemmel. Damian Cross'un hayatındaki diğer her şey gibi gösterişli olsa da, kendime buna izin vermememi söylesem de kalbimi sızlatacak kadar da romantik.

Çünkü bunu sadece benim için seçti. İlgi alanlarımı düşündü ve kaçış yerimiz olarak burayı seçti.

"Sadece şaka yapıyordum," diyorum. "Jane Austen bir papazın kızıydı. Bu -" üstümüzdeki avizeyi gösteriyorum "- daha çok Maria Rushworth'un ziyaret edeceği bir şey gibi."

Damian kaşlarını çattı. "Maria Rushworth da kim?"

Sırıtiyorum. "Belli ki hiç Jane Austen okumamışsın."

Gözleri yüzümde kısılıyor. "Maria Rushworth en sevdiğin kitaptan mı?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

Gözleri uzun bir süre boş bakıyor, sanki dalmış gibi. Sonra yüz ifadesi netleşiyor. "Burada personel yok. Bir şeye ihtiyacımız olursa, kendimiz halletmemiz gerekecek."

Gülümsememi geri alıyorum. Bunun bir tür ceza olduğunu düşünmesi çok sevimli.

Beni dikkatle izliyor. "Her şeyin senin için yapılmasına ne kadar alıştığına şaşıracaksın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İdare ederim."

Ve bana yardım edecek personel olmadan kendi başımın çaresine bakmaktan çok daha fazlasını yapacağım. Damian'ın bu yeni yumuşak versiyonu merakımı sonsuza dek giderecek. Bana lanet tarikatından ve beni gerçekten ne için istediğinden bahsedecek.

Damian

Az önce terasta hafif bir akşam yemeği yedik. Ava'nın her zamanki aşçısına onun için sevdiği yiyeceklerden hazırlattım; dilimlenmiş jambon, yıllanmış peynir dilimleri ve küçük bir tabak bal. Yemekte bir huzur vardı - sanki bu daha önce yaptığımız bir şeymiş gibi Ava ve benim aramda garip, sessiz bir anlayış yerleşti.

Kasım sonu havası gevrek ama soğuk değil. Tuz ve selvi kokusuyla karışık. Yılın bu zamanı genellikle sert olan rüzgâr neredeyse hiç kıpırdamıyor. Sanki hava bile dinlenmeye karar vermiş gibi.

"Kendine çok güveniyorsun," diyor, parmağındaki bir damla balı yalayarak midemin sıkışmasına neden oluyor. "Burada oturup şarabını içerken bile dünyanın sahibi gibi görünüyorsun."

Bana iltifat ettiğinde her zaman olduğu gibi bedenim ısınıyor. Bir yudum almadan önce şarabımı kadehimde çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum..." Kaşları çatılıyor. "Yine de bir şeyde ustalaşmışsın. Kendinizi taşıma şekliniz zahmetsiz. Herkes seni izliyor, sadece

Yetki sende. Bundan daha fazlası var. Özgüveniniz manyetik."

Mırıldanıyorum. "Kendimi hiç özgüven açısından düşünmedim. Hiç aklımdan geçmedi."

Ava homurdanıyor. "İşte böyle. O kadar doğuştan geliyor ki düşünmene gerek kalmıyor. Başta beni rahatsız etti." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Şimdi biraz kıskandığımı itiraf edebilirim. İnsanlar seni dinliyor. Çok iyi şeyler yapabilirsin."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. "Neden benim aracılığım ile iyilik yapmayı denemiyorsun?"

İfadesi temkinli bir hal alıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum. O tür bir güce sahip olduğumu sanmıyorum."

Aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum. "Neden test etmiyorsun? Yapacak başka bir şeyin yok. Benimle sıkışıp kaldın."

"Nereden başlayabilirim ki?"

"Benden ne istediğini söyle. Bakalım sana verebilecek miyim?" "Tamam." Bir süre sessiz kalır. "Güvende *olduğumu* söyledin, ben de

Sanırım sonunda sana inandım. Benim için bunu garanti edebilir misin?

aile ve arkadaşlar? Peki ya Rhett?"

İçimde sıcak ve karanlık bir şeyler alevleniyor. Eğer onun adını bir kez daha onun ağzından duyarsam...

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Güvende olduklarından emin olursan güvende olurlar."

"Eğer bir gücüm varsa bile bunun uzun vadeli olduğunu sanmıyorum. İnsanların benim senin evcil hayvanın olduğumu söylediklerini duydum. Bunların hiçbirinin uzun süreceğini sanmıyorum."

Öne doğru eğildim. "Son olsun."

"Hatta Eğer I vardı ve en ufak ipucu nasıl için yap Bu, fark etmezdi. Sen dengesizsin."

Başımı sallıyorum. "Ben tutarlı biriyim. Farklı kuralları olan bir dünyada olduğunuzu kabul edebilseydiniz bunu görürdünüz."

Çenesini kaldırıyor. "Ve bana o kuralları anlatacaksın. En azından beni ne için istediğini söylemeyi kabul ettin."

"Söyledim." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Yalan söyledim."

Gözleri parlıyor. "Beni bir kez daha kandırmaya nasıl cüret edersin?" Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor.

"Kurallar farklı Ava. Ben tek bir konuda tutarlıyım."

"Neymiş o?"

"Sen."

Gözlerini yüzüme dikeyor. "Gizemli davranıyorsun."

"Hayır. Şimdi söyleyeceğim. Ailen. Arkadaşların. Onlar güvende. Sen benimle olduğun sürece güvende olacaklar. Sana ne için ihtiyacım olduğunu söylemeye gelince... Şu anda yapamam, küçük bebek. Doğru zaman değil."

"Ne zaman doğru zaman olacak?"

"Sana söyleyemem."

İnliyor. "Bu berbat, Damian. Nefret ediyorum. Keşke yapabilseydim..." Yüz ifadesi dalgınlaşıyor.

Yutkunuyorum. "Keşke ne yapabilseydin?"

Gözleri görmez oluyor. "Sana saygı duyabilseydim hoşuma giderdi. En azından birazcık."

Sözleri boğazıma bir bıçak gibi saplanıyor. Saygı.

Saygı sevgiye yakın bir şey, değil mi? İnsanların isteyerek, zorlamadan verdikleri şeydir. Ve Tanrım, bunun için yalvarmak istemiyorum. Ondandır değil. Hiç kimseden. Ama bu öyle değil mi? Göğsümdeki bu sıkışma? Özlem?

Adadaki küçük kız, ister gerçek ister hayali olsun, yıllar içinde bunu sembolize eder hale geldi. Kabul görmeye, neşeye, özgürce verilen sevgiye duyulan özlem haline geldi. Başkalarının bu ihtiyacını öldürmeyi başardım. Onu kesip atmak, yarayı dağlamak, asla iltihaplanmasına izin vermemek. Ama bir şekilde, hala onu düşünüyorum.

Ve şimdi de Ava'yı düşünüyorum.

Sesimi sabit tutmaya zorlarken nabzım boğazımda atıyor. "Peki bana saygı duymak için ne gerekiyor?"

"Sanırım..." Dudağını ısıırıyor. "Başka seçeneğin olmadığı için böyle olduğunu bilseydim. Çünkü biri -bir şey- seni tehdit ediyor." Başını sallıyor, onun

bakışlar temizleniyor. "Evet. Çok zor koşullar altında elinden gelenin en iyisini yaptığını bilseydim sana saygı duyabilirdim."

İçimde bir şeyler bükülüyor. Tabii ki sanki hiçbir şey yokmuş gibi ruhumu ona açmamı isteyecekti.

Bu onun merakı. İçine çekildiği dünyanın gizemini çözme ihtiyacı. Farkında olsun ya da olmasın, beni manipüle ediyor.

Bunun farkında olamaz. Bu düşünce onu dehşete düşürür.

Ve işe yarıyor olmasından nefret ediyorum. Çocukluğum hakkında konuşma düşüncesi derime saplanan bıçaklar gibi.

Burnumdan nefes veriyorum. "İçinde yaşadığım dünya karmaşık. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Örgütünüzün bir tarikat olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" "Değil."

"Emin misiniz?"

Başımı sallıyorum. "Tüm dünyayı etkiliyorsa bu bir tarikat olamaz. Hristiyanlığa asla bir tarikat diyemezsiniz, çünkü tarikatlar uç noktalardadır. Küçük, dar görüşlü ve paranoyaktırlar. Benim parçası olduğum şey -şu anda sizin parçası olduğunuz şey- hükümetleri, ekonomileri, savaşları şekillendirir. Öbür dünyada ödül vaat eden bir grup keyfi kural değil. Sonuçlar teorik değildir. Farkında olsalar da olmasalar da herkesin uyduğu kurallardır."

Ava durgunlaşıyor. Dudakları hafifçe aralanıyor ve bir an için yüz ifadesinde bir huşu belirliyor, sanki açık olduğunu fark etmediği bir kapının ardında devasa bir şey görüyormuş gibi.

Sonra kaşları çatılıyor ve gözlerindeki parıltı kayboluyor. "Bu kulağa gerçek olamayacak kadar fantastik geliyor."

"O zaman sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman Ben Cartwright'a ne olduğunu anlat bana."

Parmaklarım şarap kadehimi sıkıca kavradı. "Bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun. Bildiğin çok açık."

Bunu bir tehdit gibi söylüyor. Sanki hâlâ burada gücün kendisinde olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Eğer bana somut bir şey söylemezsen," diyor. "Kaçıp gideceğim. Thornecroft'tan. Ve senden."

Bir süre ona bakakaldım.

Sonra güldüm.

Nazikçe değil. İçinde hiç sıcaklık yok. Boynunda bir kızarıklık belirliyor ve duruşu sertleşiyor. Sandalyemden yavaşça kalkıp ona doğru yürüyorum, gözlerindeki gerginlik titreşiminin tadını çıkarıyorum. Geri çekilmiyor. Cesur küçük şey.

Önünde diz çöktüğümde nefesi kesiliyor. Başparmağımı çenesinin altına hafifçe bastırıyorum ve nabızı tenime çarpıyor.

"Ava," diye mırıldanıyorum, "eğer gidersen, seni bulacağım." Sesimi yükseltmiyorum. Yükseltmeme gerek yok.

"Bunun benim için ne kadar kolay olacağını tahmin bile edemezsiniz. Sizi koruduğunu düşündüğünüz gözetleme altyapısı mı? Resmi olarak var olmayan kısımlara erişimim var. Uçuş manifestoları, telefon üçgenlemesi, işlem kayıtları - dünyada benim organizasyonumun ulaşamayacağı hiçbir yer yok."

Başparmağımı boğazında gezdiriyorum. Hafifçe geri çekiliyor ama onu bırakmıyorum. Henüz bırakmadım.

"Sen bana aitsin Ava," diye fısıldıyorum. "Bunu kabul et. Kucakla."

Ve hâlâ - hâlâ - gözlerinin ardındaki o inatçı ateşle bana bakıyor. Bu sefer gitmesine izin veriyorum.

Hızla ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. Durakladığında eli kapı kolundaydı. Döndü. "Asla kimseye sahip olamazsın."

Çok *idealist*, dürüst. Kulağa naif, neredeyse acınası geliyor.

Ama durgun suya düşen bir taş gibi çarpıyor.

Cevap vermeme beklemiyor. O uzaklaşıyor ve ben bir aptal gibi halının üzerinde diz çökmeye devam ediyorum.

Damian

Gece oldu ve terastaki akşam yemeğinden beri onu görmedim. İçeri girdiğimde ders çalışmak için odasına gideceğini söyledi. O zamandan beri saatler uzadı, her biri göğsümü daha da daralttı. Dikkatimi dağıtmaya çalıştım -okumak, içmek, mesajlarımı kontrol etmek- ama hiçbirisi işe yaramadı. Bu yerdeki sessizlik dayanılmaz.

Sonunda sabırlı olma numarasından vazgeçtim. Bedenim kendi kendine hareket ediyor, beni koridordan aşağıya, doğruca onunkine taşıyor.

Kapıyı açtığımda Ava yatakta doğrulup yastıklara yaslanmış, elinde bir defterle oturuyor. İçeri girdiğimde irkildi. Sonra defterini yere bırakıyor ve sessizce beni izliyor.

Odayı geçip yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum. Boğazım düğümlenerek yutkunuyorum. "Ben Cartwright çabucak öldü. Hiç acı hissetmedi."

Ava'nın yüz ifadesi değişmiyor. Sessiz, gözleri araştırıyor.

"Ne olduğunu bile bilmiyordu."

"Nasıl öldüğünü nereden biliyorsun?" Sesi yumuşak, dikkatli. Suçlamaktan ziyade meraklı.

Tekrar nefes alıyorum, ses tonumu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Her zaman hızlı yaparım. Ölüm korkusu en kötü kısmı. Sonrası sadece boşluk, sanırım." Mizahsızca gülüyorum. "Bunların hepsi aptalca. Çok fazla kontrole sahip olduğumuzu düşünüyoruz." Başımı sallıyorum. "Bizler sadece hayvanız."

Şimdi saçmalıyorum. Ama lanet olsun, bunu ona söylemek çok zor.

Bundan utanmıyorum.

Utanmıyorum.

Ama bana sonsuza dek ışıklarını kapatmasını istemiyorum.

Gülümsemesini ve sıcaklığını esirgemesini. Bu beni öldürebilir. Sessizlik uzanır arasında Biz, ve benim kalp Ben onun cevabını beklerken kaburgalarım çarpıyor.

İğrenmesini, kınamasını, reddetmesini bekliyorum.

Ava başını eğiyor. Gözlerinde yargılama yok. Sadece yumuşak, araştıran bir merak. "Bana başka bir şey söyleyebilir misin?" Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Örgütüm... Henüz gerçek bir üye bile değilim. Çok az insan öyle. Ben hala çok genç."

Bakışları sabit kalıyor ve içimde bir şeyler kayıyor, gevşiyor.

Ava'nın gözleri sessiz bir yoğunlukla titriyor. "Sana yaptırdıkları şeyleri yapma konusunda herhangi bir seçeneğin var mı?"

Babam bana Ben'i öldürttü - ki bu Dört Yüz'de teknik olarak yasadışı olsa da her zaman yapıyor - ama bunu ona söyleyemem. Bu onu cevaplamaya hazır olmadığım sorularla dolu bir yola sürükler. "Elbette bir seçeneğim var."

Kaşlarını çatıyor. "Ama sana söyleneni yapmamayı seçersen bunun sonuçları olur mu?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Eğer sana insanları öldürtüyorlarsa, benim tahminim evet olur. Ve bu seni ahlaki bir ikileme sokar. Empati kurabileceğim bir şey."

Ahlak hakkında çok konuşuyor. Onunla tanışmadan önce bu konu aklıma bile gelmezdi. İnsanlar canavardır ve son derece uyumludurlar. Bizi yeni bir ortama koyun, nasıl ustalaşacağımızı buluruz. Gerçekte her şey bundan ibarettir. Öldürdüğüm için kendimi, taşı oyduğu için bir nehri suçladığımdan daha fazla suçlamıyorum.

Ama bu doğru değil. Ölüm korkusu... Bunu çok fazla düşünemem yoksa aklımı kaybederim. Kurbanlarımın bunu asla bilmemesini sağlarım.

Ama ya yine de hissederlerse? Boşluktan önce bir bilme titreşimi. Sessizlikten önce bir dehşet fısıltısı.

Parmaklarım yanağını buluyor ve nazikçe narin kıvrımını izliyor. Teni sıcak, inanılmaz yumuşak ve ona dokunmak göğsümün derinliklerinde bir şeylerin sızlamasına neden oluyor. "Ava, bakire kurbanım olarak sana ihtiyacım var."

Nefes nefese kalıyor ve yüzüne bir gölge düşüyor.

"Hayır." Başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum. "Düşündüğün gibi değil. Zarar görmeyeceksin ama..." Yutkunuyorum. "Yataktan sonra seni tutmamam gerekiyor. İş bittikten sonra gitmen gerekiyor. Bunun olmayacağından emin olacağım. Bana neye mal olursa olsun seni elimde tutmaya niyetliyim."

Başını yavaşça sallıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Eğer bana zarar gelmeyecekse buna neden bakire kurbanı deniyor?"

Parmaklarımı boynundan aşağıya, omzuna doğru kaydırıyorum. Onu sıkıyorum. "Eskiden onları kurban ederlerdi. Uzun yıllar önce. Benim örgütüm çok eski. Ama yaklaşık iki yüz yıl önce, birisi geleneğin tek başına grubumuzun hayatta kalmasını sağlamayacağını anlayacak kadar akıllıydı."

Ne kadar vereceğimi ölçmek için ona bakıyorum. "Böylece bir pozisyon yarattılar. Bir koruma. Tek görevi doktrini yorumlamak, evrimine rehberlik etmek, değişen dünyaya uygulamak olan üç kişilik bir grup."

Kaşları çatıldı.

"Onlara Kutsal Işık deniyor. Teknik olarak yabancılar. Adamlar kim seçilmiş için onların bilgelik ve ayrılık.

Başkalarının yaptığı gibi gücü ellerinde tutmazlar, onu şekillendirirler. Onların kararları işlerin düzgün yürümesini sağlar. Kaosa düşmemizi engellerler."

Gözleri büyüyor ve sersemliyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor ve cevap vermesini beklerken nabzım hızla atıyor. "Korkuyorum."

Kelimeler beni delip geçiyor. Yatağa sürünerek giriyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Vücudu küçük ve yumuşak kıvrımları benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor. "Korkman için hiçbir neden yok. Hayal edebileceğinden çok daha fazla güce sahibim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ava başını göğsüme doğru sallıyor. "Sandığın kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Bence boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Ya onlar... sana bir şey yaparlarsa?"

Göğsümdeki ağrı o kadar artıyor ki neredeyse nefes almakta zorlanıyorum. *Benim* için endişeleniyor. Ayıp bulduğu davranışları haklı çıkarıyor çünkü başka seçeneğim olmadığını düşünüyor.

Eğer gerçekten isteseydim bu hayattan kurtulabilirdim. Bunu yapabilecek kadar zekiyim.

Ama istemiyorum.

Ama onun istediğimi düşünmesini seviyorum. Sis içinde bir hayalet görüyor olsa bile, içimdeki iyiliği bulmasını seviyorum.

Onun yanlış anlamasını açgözlülükle kabul edeceğim. Hak etmediği sevgiyi ondan alacağım.

Evet.

Onun sevgisini istiyorum.

Bu yüzden bir saat önce söylediklerinden nefret ettim, asla kimseye sahip olamazsın.

Onun kalbine sahip olmak istiyorum.

Ve I olacak, tarafından Tanrım. Ben yaparım.

yanmak aşağı ve bütün Onu kazanmak için dört yüz gerekiyorsa.

"Damian," diye fısıldıyor.

"Evet, değerli kızım?"

"Bekaretimi yatakta kaybetmek istemiyorum. Bekaretimin bir kurban olmasını istemiyorum."

Ne ima ettiğini anlıyorum ve tüm vücudum davul gibi geriliyor. Lanet olsun, onu çok istiyorum. Damarlarıma pompalanan arzu, bedenimi acı eşiğinin hemen altında bir şeyle uğuldatıyor.

Ona şimdi sahip olamam. En akıllıca ilk hamle, Kutsal Işık'la görüşmem sırasında onun için pazarlık yapmak, yani o zamana kadar her şeyin kurallara uygun olması gerekiyor.

"Yapamam, değerli kızım." Sesim boğuk çıkıyor. "Bakire olduğundan emin olmak için yatağa girmeden önce bir doktor tarafından muayene edileceksin."

Homurdanıyor. "Örgütünüzün kadın düşmanı olduğuna dair sezgilerim vardı, ama bu en iyisi. Anladığım kadarıyla hiç erkek bakire kurban edilmiyor?"

"Hayır, yok." Yumuşak yanağından öpüyorum. "Örgütümün kadın düşmanı olduğunu biliyorum ama yasaları ben yazmıyorum."

"Sadece kadın düşmanı değil. Ne yazık ki eğitim konusunda da eksikler."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Birinin bakire olduğunu kanıtlayamazsın Damian. Bu imkânsız. Bu doktor -ya da her kim için çalışıyorsa- bir şarlatan."

Sözleri içimde çınlıyor. Bir an için nefes almayı unutuyorum. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Doktorun aradığı şey kızlık zarım. Kırılgan küçük bir doku parçası. O kadar ata bindikten sonra hâlâ bir tane kalacağını düşünüyor musun gerçekten?"

Başım ağırlaştı. Tanrım, aptallık ettim. Dört Yüz'ün pek çok saçma ritüeli var, çoğu da büyülü. Yüce Efendi'nin otuz dört bin yaşında olduğu söyleniyor, Tanrı aşkına.

Büyüdükçe bunların hepsini sorgulamaya başladım ve nihayetinde çoğunu saçma buldum. Ama nedense bunu değil. Temel insan anatomisi hakkında araştırma yapmak aklıma bile gelmemiştir.

Onu sırt üstü çevirip vücudumla ezdim. Nefesim kesik kesik geliyordu. Onu çenesinden tuttum ama korkmuş gibi görünmüyordu. Sadece ürkmüştü.

"Ava," diye mırıldandım, "eğer bunu yapacaksak dikkatli olmalıyız. Thornecroft'a döndüğümüzde... Çok dikkatli olmamız gerekecek. Sana sahip olduğumda, seni her zaman isteyeceğim. Günün her saati. Ama yapamayacağım..." Yutkunuyorum. "İhtiyacımız olacak..."

Elini yanağıma koyuyor ve ben de onun lezzetli sıcaklığına doğru eğiliyorum. "Biliyorum," diyor. "Ama bana bunu vermek zorundasın. Bekâretimi kendi şartlarımla kaybetmek istiyorum. Aksi takdirde, yatağa *girme* zamanı geldiğinde itaatkâr bir *bakire* kurbanınız olmayacak."

Göğsümdeki ağrı neredeyse dayanılmaz. Tanrım, bu kadın mükemmel. Gözlerimin içine bakmaktan ve sessiz, tereddütsüz bir kesinlikle bir çizgi çizmekten korkmuyor. Kim olduğunu biliyor ve onunla orada buluşmak için yükselmemi bekliyor.

O benim hükmedemeyeceğim, sadece kazanabileceğim bir güç. Ve kazanacağım. Tanrım, kazanacağım.

Derin, kararsız bir nefes alıyorum. Şimdi ona karşı nazik olmak tüm gücümü alacak ama yapacağım. Güvenine layık olduğumu ona göstermeliyim.

Titreyen ellerimle tişörtünü yavaşça yukarı kaldırıyorum. Karnının üzerine geldiğinde eğilip yuvarlak karnını öpüyorum. "Bunu yavaştan almalıyız, değerli kızım. Ben biraz..." *Açgözlü*. "Senin için aç. O yüzden uslu bir kız ol ve sessizliğini koru. Sadece ilk başta."

Gülümsüyor. "Evet, kralım."

Sikimde bir nabız atıyor ve bir inilti çıkarıyorum. "Hayır, Ava. Bu şekilde konuşamazsın. Ben tamamen içine girene kadar olmaz."

"Tamam, Damian."

Dudaklarındaki ismim beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Gömleğini başından sonuna kadar çekip bakışlarımı onun büyük, güzel memelerinden uzaklaştırıyorum.

Sonra bakarım. Onlara daha sonra bakacağım.

Pijamasının pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken, amının tatlı, topraksı kokusu burnuma çarpıyor ve midem düğümlemeye başlıyor.

"Siktir, sen çok fazlasın." Vücudumu onunkinin üzerine yerleştiriyorum ve kendimi yavaşça aşağı indiriyorum. Kıvrımları yumuşak ve sıcak. Tenime karşı nefis. "Çok güzel. Çok mükemmel."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Bana açık gözlerle bakıyor. Lanet olsun. Ciddiydi.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Burnu kırışıyor. "Güzel olduğumu biliyorum ama senin eşlerin kadar güzel değilim. Eski eşlerin."

Başımı eğiyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Senin yüzünü dünyadaki diğer yüzlere tercih ederim."

Tatlı bir iç geçiriyor ve ben de uzanıp sikimi tutuyorum. Girişine yerleştirdiğimde ıslaklığı ucuma sürtünüyor. Tıslıyorum.

Yavaş Damian. Onu incitme.

Onu asla incitme.

"Tamam. Bunu güzelce ve yavaşça yapacağız."

Kendimi onun içine itmeye başladım. O kadar sıkı ve sıcak ki, ani elektrik patlamalarıyla içimde kıvılcımlar çakıyor. Yüzümden terler boşanıyor.

Yarısına kadar girdiğimde irkildi. Tüm vücudum hareketsizleşiyor. "Acıyor mu, değerli kızım?"

Başını sallıyor. "Sadece biraz... rahatsız edici."

Sarsılarak başımı sallıyorum. "Böyle kalalım, sana alışman için zaman vereceğim."

"Titriyorsun."

"Evet." Nefes nefese gülüyorum ve hemen pişman oluyorum. Göğsümdeki gümbürtü beni onun içinde daha da ileriye götürdü.

Ve onu yağmalamak istiyorum. Tekrar tekrar içine girip değerli meleğimi kirleteceğim. Onu boğazından yakalamak

ve ona sikimi sevse iyi edeceğini söyle, çünkü hayatının geri kalanında onu sikeceğim.

Yapamam.

Kısıtlama işkence ama yapacağım. Onun için her şeyi yaparım.

Bir elimle yüzünü kavıyorum, başparmağım yanağını okşuyor, ben de santim santim içeri giriyorum. Nefesim kısa, hızlı patlamalar halinde geliyor.

Son bir itmeyle tamamen içine girdim ve bir hırıltı çıkardım. "Şu haline bak, bütün sikimi içine alıyorsun." Onu yanağından öpüyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Ona bakmak için dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda, sertçe gülümsüyordu. Acı çekiyor ve lanet olsun, keşke hepsini öpebilsem.

"Ben de seninle gurur duyuyorum," diyor, "beni... aldığın için." Nefesim kesildi.

Ve sonra göğsümden kahkahalar yükseliyor. Kahretsin, o harika.

Ve o benim. Sadece benim.

"Ava St. Clair, nereden geldin?" "Ash Hollow, Nebraska."

Şefkat göğsümü sıkıyor. İçinde yavaşça hareket etmeye başlıyorum, her nazik itişte beni kavrayan enfes gerginliğin tadını çıkarıyorum. Vücudu sanki bu amaç için yaratılmış gibi benimkini sarıyor.

"Sen hissetmek gibi cennet," I üfürüm karşı onu boynuna, narin kıvrım boyunca öpücükler bıraktı. "Benim için çok mükemmel." Parmakları saçlarımın a r a s ı n d a n geçiyor ve dudaklarını tekrar yakalayıp yumuşak iç çekişlerini içime çekiyorum. Her dikkatli Hareket ettikçe vücudu boyun eğiyor, beni daha çok kabul ediyor.

"Benim tatlı Ava'm," diye fısıldıyorum öpücüklerimin arasında. "Benim değerli kızım."

Ben ölçülü adımlarımı sürdürürken o altımda kavisler çiziyor, vücudu titriyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, güven dolu ve sıcak, içime bir sahiplenme dalgası daha gönderiyor.

Ona sahip olmak için duyduğum ilkel ihtiyaç beni boğmakla tehdit ediyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, nazık ritmi korumak için mücadele ederken hareketlerim sarsılıyor.

"Damian," diyor usulca, elleri yüzümü kavırıyor. "Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve bakışlarını sabit bir şekilde benimkilerin üzerinde buluyorum. "Bırak beni," diye fısıldıyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Seni incitmek istemiyorum."

Gülümsüyor, gözlerinde sevdiğim o meydan okumanın bir ipucu titreyiyor. "Düşündüğünden daha güçlüyüm. Buna dayanabilirim."

İçimde bir şeyler kopuyor ve kalçalarımı artan bir güçle ileri doğru iterek bir amaç uğruna hareket etmeye başlıyorum. Nefes alışlarının sesi odayı dolduruyor, ben ona vurdukça beni teşvik ediyor.

"Benim," diye homurdanıyorum, bir elim kalçasını kavrarken diğeri başının yanında duruyor. "Hepsi benim."

"Evet," diye fısıldıyor, İngilizce'deki en tatlı kelime.

Basınç hızla artıyor, omurgamın tabanında kıvrılıyor. Bu çok iyi, devam edemeyecek kadar yoğun. Bir inilti ile ondan çekiliyorum ve sikimi tutuyorum. Bir pompalamadan sonra, yumuşak karnının her yerine sıcak darbeler halinde boşalıyor.

Yanına yığılıyorum, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken onu kendime çekiyorum, vücudum hala zevkin artçı şoklarıyla titriyor. "Özür dilerim," diye soluyorum. "Bir dahaki sefere senin için daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Bu mükemmeldi," diyor.

Yüzümü saçlarına gömüyorum. Kalbim yavaşlamıyor. Aklımdan geçen düşünceler de yavaşlamıyor.

Tanrı onu benden almaya çalışan herkese yardım etsin.

29

A^{va}

Etrafım sıcaklıkla çevrili. İnsanın iliklerine işleyen türden bir sıcaklık. Temiz keten ve daha koyu bir şeyin kokusu - hafif baharat ve ten - yanağımın altındaki yastığa yapışıyor. Sabahın geç saatlerinde güneş ışığı tül perdelerin arasından süzülüyor ve ben büyüyü bozmamaya çalışarak yavaşça göz kırpıyorum. A r k a m d a bir ağırlık var -onun ağırlığı- güçlü bir kol orta yerime sarılmış, beni sabitliyor.

yok oluyor. Derin ve sabit nefes alıyor.

Güvenlik. Kalbimi kaplayan his bu. Tanrım, haftalardır kendimi güvende hissetmemiştim.

Ya da belki de hayatımda hissettiğim en güvenli an bu. Damian'ın dün gece bana söylediklerine bakılırsa bu çılgınca.

En azından artık kesin olarak biliyorum ki ölmeyeceğim ama götürüleceğim, dedi. Bunu durdurmaya niyetli.

Damian. Birisi kim değil Hatta a üye .
Hayatını yöneten gizli topluluk. Dünyayı yönettiğini iddia ediyor.

Ben korkmuyorum. Beni tutmaya niyetli olduğunu söylüyor ve ben de ona inanıyorum.

I gerekir olmak alarma geçti tarafından ve
Beklenti . olmak tutuldu. Damian değil ve
nazik . adam kim uzlaşmalar. Eğer o

beni elinde tutmak istiyorsa, bu bir seçim olmayacak. Hayatımın geri kalanı boyunca esaret altında olacağım.

Ama her nasılsa, bu düşünce beni dehşete düşürmüyor. Hatta şaşırmadım bile.

Kendini kaybetmek böyle bir şey mi? Bir zamanlar inandığın her şeyi unutmak? Her zaman değerlerime ihanet ettiğim anı fark edeceğimi düşünürdüm. Alarm zillerinin çalacağını, suçluluk duygusunun beni anında ezeceğini. Ama hiç de öyle değil.

Daha sessiz. Daha sıcak. Daha çok sıcak bir banyoya girmek gibi. Belki de bu Stockholm Sendromu'dur. Ya da belki Damian'ı ilk kez net bir şekilde görüyorum - bir canavar olarak değil, canavarca bir dünya tarafından şekillendirilmiş bir adam olarak.

Ve dün gece. Tanrım, dün gece. Güneş doğmaya başlayıp mor ışık odaya girene kadar seviştik. Her santimime taptı, adım bir yemin gibi fısıldadı ve beni dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi öptü.

Damian'ın kirpikleri titriyor, sonra gözleri açılıyor - keskin ve anında farkında. Uykunun yumuşaklığı bir anda buharlaşıyor. "Solgun görünüyorsun." Sesi hırıltılı.

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Ne?"

Doğrulup yüzümü tarıyor. Parmakları yanağımı okşuyor ve sonra alnıma doğru kayıyor.

"Sıcaklamışsın."

Ateşim olduğunu düşünüyor olmalı. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Kafam çok bulanık.

"İyiyim," diyorum bir süre sonra. Damian kaşlarını çatıyor.

"Hayır."

"Burası sadece sıcak."

"Hayır."

Kıkırdıyorum. "En sevdiğin kelime."

Bakışları kararıyor. "Ata binecek durumda değilsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bahse girerim ateşim yüz bile değildir."

Çenesi geriliyor. "Göreceğiz bakalım. Eğer en ufak bir baş dönmesi yaşarsan, benim atıma binersin."

Bu düşünce içimde sessiz bir heyecan yaratıyor.

Bir süre sonra, birlikte at sürüyoruz. Serin hava yanaklarımı ısıtıyor. Ama soğğun altında, gözlerimin arkasında donuk bir zonklama ve uzuvlarımda görmezden gelemediğim bir ağırlık var.

Toplanıp kulübeden ayrıldıktan sonra küçük ahıra vardığımızda Damian yine alnıma dokundu. Yüz ifadesi gergindi ama hiçbir şey söylemedi. Ata binerken onun niyetli bakışlarını hissettim. O zamandan beri her iki dakikada bir sağlığımın durumunu kontrol ediyor. Onun bu telaşından rahatsız olmuş gibi davrandım ama gerçek şu ki... hoşuma gitti. İlgilenilmek güzel bir şey.

"Çok sessizsin," diyor Damian.

"Ashford'a geldiğimden beri hiç ata binmedim.

Keyif alıyorum."

"Terliyorsun. Hava ancak altmış derece."

"İyiyim," diyorum, başımı döndüren sersemliğe karşı gözlerimi kırpıştırarak.

İçinde.

Damian atını benimkinin yanına sürdü ve ben daha Tepki verince eli tekrar alnıma geldi. "Öncekinden daha kötüsün."

Başımı sallıyorum ve bu hareket sallanmama neden oluyor. "Hayır, ben-"

"Lanet olsun," diye homurdandı Damian. "Bittin sen!"

İri eller belimi kavıyor ve beni havaya kaldırıyor. Bir an sonra onun atının üzerindeydim. Sert bir kol karnımı sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

At hareket etmeye başladığında onun sıcaklığı, nefes alışının sabit ritmi içime işliyor.

"Atım," diye mırıldanıyorum.

"Takip edecek, Ava. Sana inanamıyorum- Hayır, bu benim hatam." Sesi sert. "İyi olduğunu söyledin, ben de sana özgürlüğünü vermek istedim. Umarım hoşuna gitmiştir. Bir dahaki sefere içgüdülerime güveneceğim."

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım. "Kendim için tek bir seçim yapmama izin verdin. Çok yüce gönüllüsün."

"Hasta olduğun için şanslısın." Sesinde bir gülümseme var. "Yoksa alaycılığın yüzünden seni cezalandırırdım."

Atın sabit ritmi ve Damian'ın sıcak vücudu beni sersemletiyor.

Sonra bir bakıyorum, attan inmişiz ve Damian ben hâlâ kollarındayken kalenin merdivenlerini çıkıyor. Uyuyakalmış olmalıyım. Bir görevli belirdi, tuzlu ve biberli saçları olan yaşlı bir adam.

"Bir doktor çağırın." Damian'ın sesi keskindi. "Hemen."

Beni camdan yapılmışım gibi taşıyarak ağır ahşap kapılardan geçerken gözümü kırıştıyorum. Taş koridorların olağan soğuğu bana zar zor dokunuyor, onun sıcaklığında olduğum gibi kozalandım.

"Damian," diye mırıldanıyorum. "Bunu bir olay haline getirmek zorunda değilsin." Sesi alçalıyor. "Bırak seninle ben ilgileneyim, Ava."

Doktor az önce gitti. Damian onu mahkemedeymiş gibi sorgulamaya başlamadan önce beni zar zor muayene etti. Adam ona iki kez iyi olduğumu söyledi. Sadece düşük dereceli bir ateş.

Şimdi Damian balkondaki bakır küveti doldururken ben yatağımda yayılmış yatıyorum. Havada buhar kıvrılıyor. Suyun sesi hipnotize edici.

"Kestirmek istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Banyo yok."

Damian omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sonra uyuyabilirsin. Ilık su ateşini düşürecektir."

Burnum kırışıyor. "Ilık. Kulağa korkunç geliyor."

"Doktor böyle emretti."

Homurdanıyorum. "Bence bunu o uydurdu. Tylenol, dinlenme ve su içmek sana yetmeyince bir şeyler vermek zorunda kaldı. Onu tersliyordun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.
"Terslemiyordum.

Ben böyle konuşurum."

Göğsümden bir kıkırdama fışkırıyor. "Haklısın. Sen böyle konuşuyorsun."

Damian'ın yüz ifadesi sertleşiyor. Yatağa doğru adım atıyor ve yaklaştığında elini alnıma koyuyor. "Kendin gibi davranmıyorsun."

Ses tonu endişeli ve bu içimi ısıtıyor. Damian Cross'un bu kadar özenli bir bakıcı olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Evet, çünkü hastayım. Ama ölüyormuşum gibi davranıyorsun. Sadece biraz uyukum var."

Uzanıp gömleğimi tutuyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Sütyenimi çözüp çıkardıktan sonra öne doğru eğilip bir meme ucumu ağzına alıyor ve dilini etrafında dolaştırıyor. Dilinin lezzetli sıcaklığıyla kıvranıyorum.

"Şimdi uykun geldi mi?" diye soruyor sırtarak.

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Kesinlikle hayır."

Kapı çalınıyor ve bir dakika sonra Coraline içeri giriyor. Bakışları çıplak göğsüme takılıyor. "Ah." Boğazını temizliyor ve ben de battaniyeleri üzerime örtmek için yukarı çekiyorum. "Ava'nın ateşi olduğu söylendi. İhtiyaçlarını karşılamak için geldim."

Damian ona doğru bakmıyor. "Gerek yok. Onunla ben ilgileneneğim."

Coraline'in çenesi hafifçe sertleşiyor.

Damian, "Git," diye emrediyor.

Tereddüt ediyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Elbette." Kapı arkasından usulca kapanıyor.

Bir süre ona bakıyorum ve sonra Damian'a bakıyorum. "Diğer eşlerine ne oldu? Onları kovduktan sonra yani?"

Omuz silkiyor. "Onlar artık sıradan kardeşlik üyeleri."

"Seni özlüyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Ya da umursamıyorlar."

Yorganın kenarında bir parmağımı gezdiriyorum. "Sen onları özölüyor musun?"

Bakışları üzerimde geziniyor ve gözlerinde bir kıvılcım çıkıyor. "Hayır."

Karnımda bir sıcaklık filizleniyor. Daha önce Damian'ın eşlerini hiç kıskanmamıştım. Geçtiğimiz hafta sonundan önce seks neredeyse teorik bir kavramdı.

Şimdi, her nasılsa, sadece ve sadece benimmiş gibi hissediyor.

Beni yorganın altından kaldırıp kollarına aldığında nefesim kesiliyor. Beni yataktan kaldırıyor ve odanın diğer ucuna taşıyor.

"Hayır," diye inliyorum. "Banyo için çok yorgunum." "Hiçbir şey yapmana gerek yok.

Ben seni yıkarım."

Beni yavaşça suyun içine indirirken karnım dönüyor. Ilık su şaşırtıcı derecede rahatlatıcı ve bir iç çekiyorum.

Bir sürahiyi suya daldırıp saçlarımın üzerine nazikçe dökerken başımı kavisli kenara yaslıyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Bir şişenin sıkılma sesinin ardından parmakları başımda, çiçekli bir şampuanı kafa derime masaj yaparak uyguluyor. Yavaş daireler çizerek omuriliğime karıncalanmalar gönderiyor ve ben bir mırıltı çıkarıyorum. "Beni şımartıyorsun. Bu beni çekilmez yapacak."

Ofluyor. "Sen şımarık değilsin. Benim sana verdiklerim senin bana verdiklerinin karşılığı."

"Neymiş o?"

Musluğu açıp sürahiyi taze suyla doldururken sessiz. "Bilmiyorum," diyor sonunda. "Ama sanırım mutluluk olabilir."

Kalbim göğsümde tekliyor. Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

Boğazımı temizliyorum. "Çocukken hastalandığında annenle baban başının etini yer miydi?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

Damian'ın kaşları kalktı. "Başında mı?"

Küvetin kıvrımına doğru kayarak başımı sallıyorum. "Evet. Sürekli seni kontrol etmek gibi. Sana çorba yapıyorum. Yüksek sesle kitap okumak.

Babam bunları yapardı ve bu yüzden hastalanmak neredeyse hoşuma giderdi."

Damian alay ediyor. "Ailem hasta olduğumu asla bilmezdi. Çocuk bakıcısıyla birlikteydim. Ya da ev çalışanlarından biriyle."

Göğsümde bir şeyler düğümleniyor. Ailesinin onu ihmal ettiğini söylemek istiyorum ama bu onun hoşuna gitmeyecektir. Bunun yerine parmaklarımın suyun yüzeyinde hafifçe gezinmesine izin veriyorum.

"Çocukken birlikte vakit geçirdiğim bir adam vardı," diyor bir süre sonra. "Bizim organizasyondan biri. Bir keresinde hasta olduğumda benimle ilgilenmişti. Senin anlattığın şekilde yani." Boğazı düğümleniyor. "Bana kitap okudu. Sanırım... O zaman da hasta olmak hoşuma gitmişti. Kitap okurken sesini seviyordum."

Doğruluyorum, göğsüm sıkışıyor. Bunu bana anlatmasının bir nedeni var.

"Onu severdim." Elini suya daldırıyor ve parmaklarını kolumda gezdirip bileğimde duraklıyor. "Ama onun beni sevdiğini sanmıyorum. Öyle olduğunu sanıyordum. Şimdi..."

Yutkunuyorum. "Şimdi mi?"

Çenesi geriliyor. "Sanırım büyüdüğümde beni kullanabilmek için onu sevmemi istedi."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarptı. Daha dik oturuyorum, yanlarımda su şıpırdıyor. Göğsümde yavaş bir yanma yükseliyor. "Damian, bu iğrenç." Kelimelerin çıkmasını engelleyemiyorum. "Bu insanlar korkunç."

Ayağa kalkıyor ve tezgâha doğru ilerliyor. Bir bardak aldıktan sonra musluğu açıyor ve suyla dolduruyor. "Ben de onlardan biriyim, Ava."

Küvete geri dönüp tekrar diz çöküyor ve soğuk bardağı elime tutuşturuyor. "İç. Hepsini iç."

Küstahlığına gözlerimi deviriyorum ve sonra uzun bir yudum alıyorum. "Daha önce bir mesaj almışsın. Doktor buradayken."

Bakışları keskinleşiyor.

"Seni rahatsız etti," diyorum.

Cevap vermeyince gözlerimi yüzüne dikiyorum. "Ne yazdığını bilmek istiyorum."

"Hayır. Sen hastayken olmaz."

"Eğer planlarına uymamı istiyorsan, bana seçenekler sunmalısın. Beni üzse bile bilmeyi seçiyorum."

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor.

Reddedecek, lanet olsun ona.

Ama sonra burnundan sertçe nefes veriyor. "Babam bizi çiftliğimize davet etti. Jackson Hole, Wyoming'de. Ne yazık ki Şükran Günü'nden sonraki gün olacak, bu da eve gidemeyeceğin anlamına geliyor."

Midem bulanıyor. Babam ve Violet mutlu olmayacaklar, özellikle de babam. Son zamanlarda ne kadar mesafeli olduğum konusunda zaten endişeli.

Ama Damian'a bunların hiçbirini söyleyemem. Endişeli olduğu çok açık.

"Aileme bir mazeret verebilirim," diyorum. "Bu... yolculuk ne hakkında?"

"Akşam yemeği yiyor." Sesi alçak. "Gabriel Wolfe ile."

Yutkunuyorum ve nabzım hızlanıyor. "Kane'in babası mı?"

Başını sallıyor. "Buna *dostluk* yemeği dedi. Hiç şüphe yok ki Gabriel, Kane'in kaçırma planının bir parçası olmadığını kanıtlamak için bir şeyler yapmıştır."

Kalbim tekliyor. "Buna inanıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır."

"Peki tam olarak ne için endişeleniyorsun?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Senin ve Gabriel'in aynı çatı altında olmanız fikrinden hoşlanmıyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim ve Gabriel'in babam oradayken bir şey deneyeceğini sanmıyorum, ama yine de..." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bundan hoşlanmadım."

Elini uzatıyor ve parmakları nemli saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor. "Onların dünyasına ait değilsin,

Ava. Sen benim evime aitsin ve ben de seni güvende tutmak için geri kalanını yakacağım."

30

Damian

Jet motoru güröl güröl çalışırken Ava başını kucağından kaldırıp bana gülümsüyor. Sıcak ve korumasız. Ciddi gibi.

Ateşi çıktığından beri böyle, yumuşak ve *açık*. Ben de vahada ölmek üzere olan bir adam gibi onu içime çekiyordum.

Ama onu bir daha beceremedim. Kutsal Işık'ın her yerde fısıldayıcıları var. Büyük ihtimalle Thornecroft evinin çalışanlarından bazılarını işe almıştır. Bu almak istemediğim bir risk.

Ona duyduğum açlık o kadar yoğun ki beni parçalamakla tehdit ediyor.

Jetin hızlanması beni koltuğuma doğru bastırıyor. Sonra tekerlekler yerden ayrılırken bir an ağırlıksız kalıyorum.

Bakışlarım Ava'nın pencereden dışarı bakarken göğsünün sürekli inip kalkmasına takılıyor. Babam özellikle onun gelmesini emretmişti, muhtemelen Gabriel'e duyduğu güvenin bir göstergesi olarak. Gabriel'in Kane'le aynı pervasız hareketi yapacağını bir an bile düşünmediğini göstermek için.

Gündönümü töreni iki hafta sonra. Bakire kurbanımı şimdi çalmak işleri çok daha zorlaştıracaktır. İmkânsız değil ama zor.

Özellikle de tüm bunların büyüüne gerçekten inanan biri için. Hunter'a göre Gabriel, bakire kurbanın onunla yatan erkeğe bir tür mistik güç verdiğini düşünecek kadar hayalperest. Tek yapması gerekenin bu süreci sabote etmek olduğunu ve Kutsal Işık'ın başka birini öncelikli olarak seçeceğini düşünüyor.

Bu adamlar aptal, bu da onları tehlikeli yapıyor.

Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor. Ava'yı elimde tutmak için pazarlık yaptıktan ve tüm bu süreç bittikten sonra, onu bir daha asla bu adamların yanına yaklaştırmayacağım.

Ava'nın gözleri çantasına düşmeden önce kısa bir süre bana doğru kayıyor. Bir kitap çıkardı.

Mansfield Park.

Tanrım, bu kadın ne kadar sevimli? Arkadaki yatak odasında televizyonumuz ve video oyun konsolumuz varken o kadar kitabın arasından o kitabı getirmiş.

"Hangi bölümdesin?" Kendini beğenmişliği sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

Bana sorgulayan bir kaş çatıyor. "Henry'nin Portsmouth'ta Fanny'yi ziyaret ettiği bölümdeyim. Neden?"

Başımı sallıyorum. "Zavallı adam her şeyi berbat etmek üzere. Keşke bekleyebilseydi..."

Kitap kucağına düşer. "Damian Cross, okudun mu?"

Deri koltuğa yaslandım. "Okudum."

Ava gözlerini kısıyor, başını sallamadan önce dudakları hafifçe aralanıyor. "Bana Jane Austen okumadığını söylemiştin."

"O zamandan beri okuyorum. En sevdiğin kitap olduğunu anladım. Tek yapmam gereken Maria Rushworth'u aramaktı ve buldum."

Onu dikkatle izliyorum, geleceğini bildiğim tepkiyi bekliyorum. İfadesi değişiyor, yüz hatları yumuşuyor.

Bu görünüşü sevmedim. En sevdiği kitabı okuduğum için onda uyandırmayı umduğum hayranlık bu değil. Sanki içime bakıyor, sanki onu şaşırtmış olmanın verdiği kendini beğenmişliğimin ardında bir şeyler görüyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

"Hayır." Cevap ağzımdan çok hızlı çıkıyor.

Ava kahkahayı basıyor. "Bu beni hiç şaşırtmadı."

"Sonunda Henry ile birlikte olsaydı daha iyi olurdu. Edmund zayıf biri. Donuk. Onu sevmiyor. Sonu da karışık."

Ava kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırıyor. "Henry Crawford'dan hoşlanman beni hiç şaşırtmadı."

Alay ediyorum, pencereden dışarı, altımızda sonsuza dek uzanan bulutlara bakıyorum. "Ben de ondan hoşlanmıyorum. O da zayıf. Düşüncesiz. Ama Fanny onu gerçekten seven birini hak ediyordu." Dudaklarım yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Fanny bana seni hatırlatıyor."

Öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve ben de başımı ona doğru sallıyorum. "Bu karşılaştırma hoşuna gitmedi mi?"

Uzun bir iç geçiriyor. "Onun karakterini seviyorum ama bu konuda yalnızım. Bu çoğu insan için favori bir Jane Austen kitabı değil."

"Nedenini anlayabiliyorum. Biraz yorucuydu."

Elini uzatıp omzuma vurdu. "Damian Cross, en sevdiğim kitabın içine sıçmayı bırak."

Sırıtiyorum, çünkü en sevdiği kitabın içine sıçmamdan gerçekten hoşlandığını biliyorum. Bu kız boş dalkavukluk istemiyor. Güçlü karakterli birini istiyor. Kararlı, sarsılmaz birini. Ve muhtemelen farkında olmasa da, aynı zamanda sevilme ve hayranlık duyulmak istiyor - başkalarının çok ilkel veya katı bulabileceği yönlerine rağmen değil, onlar yüzünden.

Bakışlarımı onun küçük bebek yüzüne sabitliyorum. "Ben de o adamlardan biri olsaydım, Fanny Price'a bayılırdım."

Ava gözlerini devirmek ister gibi bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Ona doğru eğildim. "Ama teklifimi geri çevirseydi hayır cevabını kabul etmezdim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu benim tanıdığım Damian'a benziyor. Onu tehdit eder miydin?"

"Evet." Uzanıyorum ve parmaklarımın arkasını yavaşça çenesi boyunca, boğazının kıvrımına kadar takip ediyorum. Nefesi kesiliyor. Başparmağım çenesinin altındaki narin derinin üzerinde gezinerek bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor. "Ama ona o kadar iyi bir koca olurdum ki pişman olmazdı."

Elini yüzüme koyduğunda irkiliyorum. "Damian, senin için endişeleniyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Başını kaldırıp sertçe baktı. "Kane'i dövdün. Onu bir sandığa attın. Babası buna nasıl göz yumabilir?"

Bir kahkaha attım. "Babasının ilgilenmesi gereken çok daha önemli şeyler var."

Yavaşça başını sallıyor ama sözlerimin güven verici olmadığını hissediyorum. Belki daha da rahatsız edici.

"Bilmeni isterim ki..." Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Annen ve babanla bir şey paylaşmam konusunda endişelenmene gerek yok. Ya da Kane'in babasıyla."

"Değerli kızım." Dilimin kelimeleri okşamasına izin veriyorum, tadını çıkarıyorum. "Endişelenmene gerek yok."

"Ama bana örgütün hakkında bazı şeyler anlattın. Bana Ben'i öldürdüğünü söyledin."

"Biliyorum, ama..." Boğazım düğümleniyor. Temizlemek için öksürüyorum. "Anlamalısın... Senin öldürüleceğini düşünüyorlar. Şey... babam değil ama Gabriel muhtemelen öyle düşünüyor. Bakirelerin artık kurban edilmediğini herkes bilmiyor. Ailem lanet bir DNA testi sayesinde öğrendi. Ama babam bile yataktan sonra Kutsal Işık tarafından götürüleceğini düşünüyor. İkisi de seni herhangi bir şekilde tehdit olarak görmüyor."

Yavaşça başını sallıyor. Garip bir şekilde, endişeli görünmüyor ve bu kalbimin hafiflemesine ve havalanmasına neden oluyor.

Bana güvendiği için mi? Kimsenin onu benden almasına
izin vermeyeceğimi bildiği için mi?

"Dinlen," diyorum. "A l  a l m a y a başladığımızda, yemek
sırasında bizi nelerin beklediğini açıklayacağım."

31

A^{va}

Jet kapısı açılıyor ve buz gibi soğuk Wyoming havası içeri doluyor. Damian'ın arkasından merdivenlere adım atıyorum, karanlığa doğru inerken botlarım metale çarpıyor. Pist, yakınlarda rölantide çalışan siyah bir SUV dışında boş, farları geceyi kesiyor. Onun ötesinde arazi geniş ve evcilleşmemiş bir şekilde uzanıyor; karla kaplı tarlalar ve uzakta yükselen gölgeli dağlar.

Damian bana dönüp bakıyor ve son adımda tereddüt ediyorum. "Bu gece dolaşmak yok. Benim yanımdan ayrılmayacaksın."

Çenemi kaldırıyorum. "Öyle bir planım yok. Katillerin yanında rahat değilim."

Dudakları seğirdi. "Şu anda biriyle birliktesin." Göz kırpyorum. Tanrım, o haklı.

Her gün bir katille birlikteyim. Bir katille kitaplar hakkında konuşuyorum. Bir katille öpüşüp oynuyorum.

Ama bu kadar basit olmadığını öğrendim. Evet, Damian yaptığı şey yüzünden ahlaki olarak yozlaşmış durumda. Ama aynı zamanda koşulların da kurbanı ve ben doğru ile yanlış arasındaki kesin çizgilere bu kadar alışmışken bu iki gerçeği uzlaştırmak zor.

Şoför çoktan cipten inmiş, bizim için kapıyı açıyor. Damian henüz binmek için hareket etmiyor. Gözleri benimkileri buluyor. Loş ışıktaki gözleri okunmuyor. "Babam ve Gabriel Wolfe örgüt hakkında açıkça konuşacaklar. Seni önemli görmedikleri için kendilerini sansürlemeyecekler."

Midem sıkışıyor. Bunu daha önce de söylemişti. Ya öleceğimi ya da götürüleceğimi düşünüyorlar.

"Seni hizada tutmam için bana güveniyorlar," diye devam ediyor, "o yüzden söyledikleri hiçbir şeyin seni etkilemesine izin verme. Başını aşağıda tut. İtaatkâr görün. Uysal."

Kollarımı kavuşturuyorum, nabzım yükseliyor. "Sadece bir gece, Ava." Sesi yumuşak.

Çenemi yukarı kaldırdığında donup kalıyorum, nefesim kesiliyor. Başparmakları çeneme hafifçe bastırarak beni sabit tutuyor. Ve sonra -çekilip çekilmeyeceğime ya da onu itip itmeyeceğime karar vermeden- dudakları dudaklarımda.

Yavaş, kasıtlı, az önce körüklediği ateşi yatıştırmak için. Dudaklarıma karşı konuşacak kadar geri çekildi. "Uslu dur."

Bırakıyor, dönüyor ve cipin içine doğru kayıyor. Bir an öylece duruyorum, nefesim düzensiz.

Bir katile aşık olmak ne anlama geliyordu?

Eski ben bunun beni onun yaptıklarından sorumlu tutacağını düşünürdü ve belki de bu doğrudur.

Peki ya Damian'ın dediği gibi onun üzerinde gerçekten gücüm varsa? Faydacı bir bakış açısı bu gücü iyilik için kullanmam gerektiğini söyleyecektir.

Ya da belki de çoktan düştüğüm için kendimi kandırıyorumdur.

"Damian," diyor Lucas Cross yemek masasının karşısından, "Rob'un son zamanlarda siyasete atılması hakkında ne düşünüyorsun?"

Ses tonu sıradan ama altında sarmal bir şeyler var. Son bir saattir Damian'ın babasında gördüğüm kadarıyla her soru bir tür sınav gibi. Çok sonrasına kadar başarısız olduğunuzu fark etmediğiniz bir sınav.

"Elinden geleni yapıyor." Damian şarabından bir yudum alıyor. "Elindekilerle."

Kendi kadehimi daha sıkı tutuyorum. Kendimi kıpırdanmaktan, gecenin ağırlığı altında sandalyemde kaymaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şey bu.

Bu eve adım attığımdan beri görmezden geliniyorum. Kabalıkla değil, sadece arka plandaki bir nesne gibi görmezden gelindim. Bu adamlar beni görmüyor. Önemsizim, tam da Damian'ın dediği gibi.

Bu daha güvenli hissettirmeli. Ama hissettirmiyor.

Çılgınca olan şey Damian'ın annesine daha iyi davranılmıyor gibi görünmesi. Yemek masasının karşısında mükemmel bir duruşla oturuyor. Sessiz kadınların sıkça yaptığı gibi bana karşı nazik davranıyor; şuraya sıcak bir bakış, buraya küçük bir baş sallama. Ama fazla konuşmadı. İşime karışmıyor.

"Evet," diyor Gabriel. "En iyisi. Kendini rezil ediyor. Eğer yükselirse yapmamız gereken temizliği bir düşünün. Ashford'da geçirdiği süre boyunca tam bir solucandı." Bu dikkatimi çekti.

Rob adında bir Ashford mezunu mu?

Şimdi politikaya mı atılıyor?

"Robert Leland Vaughn'dan mı bahsediyorsun?" diye sordum. "Dünyanın en zengin adamlarından biri mi?"

Damian bana sert bir bakış fırlatıyor. Sandalyemin üzerinde sahiplenici bir şekilde duran el enseme doğru hareket ediyor.

Yutkunuyorum. "Özür dilerim."

Lucas gülümsüyor. "Özür dileme Ava. Yemek masasında politika konuşarak kabalık ediyoruz."

Tanrım, şu anda Damian'a o kadar benziyor ki, Damian parlak mavi gözleri ve keskin elmacık kemikleriyle güzel annesini tercih etse de. Ama Lucas gülümsediğinde hesapçı ve acımasız görünüyor.

"Evet," diyor Damian sertçe. "Öylesin."

Lucas bakışlarını üzerimde sabit tutuyor. "Soruların var. Bunu görebiliyorum. Sormaktan çekinme."

Damian'a bakıyorum. Yüzünde sert bir ifade var ama devam etmem için başını sallıyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Yani Robert Leland Vaughn... sizden biri değil."

Gabriel ve Lucas gülüyor ve ben de tuttuğum nefesi bırakıyorum. Bu yüzden organizasyondan bahsetmemi sorun etmiyorlar. Gece boyunca bu konuya yeterince atıfta bulundular. -Damian'ın bana söylediği gibi ama yine de emin değildim.

"Bu seni şaşırttı mı?" Gabriel sordu.

Başımı salladım. "Damian bana kulübünüz hakkında pek bir şey anlatmadı." Gabriel gülümsüyor, muhtemelen kelime seçimimden dolayı. "Ama dünyanın en zengin insanların içerdiğini tahmin etmiştim."

Lucas başını sallıyor. "Tam olarak değil. Zengin insanlar hâlâ aptal olabilir. Büyükbabam bunun bir örneğiydi."

Başımı sallıyorum. "Thornecroft'u inşa eden adam."

Ayrıca Damian'ın metresinin parasını dolandırdığını söylediği adam. Damian ona hayran olduğunu söyledi.

Bu insanlar tuhaf. Aileye sadakatleri yok gibi görünüyor. Lucas Damian'a bakıyor ve onunla konuşuyor... sanki kendi oğlu değil de bir iş ortağıymış gibi.

"Evet." Lucas şarabından yavaşça bir yudum alır. "Dünyadaki değerini o gösterişli anıt mezarı inşa ederek kanıtlamaya çalıştığını düşünsene."

Lucas ve Gabriel'in kahkahaları tenimi gıcırdatıyor. Kibirle, kendinden eminlikle dolu -sanki dokunulmazlarmış, sanki dünya onlara aitmiş gibi.

Bardağımı yere bırakıyorum.

"Kötü şeyler yapan bir örgütün parçası olarak bir insan olarak değerinizi kanıtlamaya çalıştığınızı düşünün."

Kahkahalar kesildi.

Damian bana öldürücü bir bakış fırlatıyor ama ben öfkemi bastıramıyorum. Damian'ı şu anki haline getiren adamlarla birlikteyim.

Çünkü Damian babasını açıkça suçlamamış olsa da ben olayı çözdüm. Lucas Cross onu sadece yetiştirmede, eğitti de. Gücün doğru ve yanlıştan daha önemli olduğuna inandırdı. Bir kere içine girdin mi çıkmanın yolu yok.

Hava ağırlaşıyor, yoğunlaşıyor. Kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor ama bakışlarımı düşürmüyorum. "Bu dünyada tek bir hayatın var." Sesim şaşırtıcı derecede istikrarlı. "Güçlü olmak iyi hissettirebilir, ama *o kadar* iyi hissettiriyor mu?" Başımı sallıyorum. "Dünyadaki kötülüklerin çoğu güçlü insanların öleceklerini kabul etmemelerinden kaynaklanıyor."

Kimse konuşmuyor.

Damian'ın annesi bana bakmıyor, ama parmaklarının hâlâ bardağına dayandığını görüyorum.

Sonra Lucas gülümsüyor. Yavaş, yırtıcı bir gülümseme. Bakışlarını Damian'a çevirir. "Gördüğüm kadarıyla onu alıştırmamışsın. Bir sorun haline gelmeden önce bunu düzeltmen gerekecek."

Damian masadan kalkıyor, bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. Elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı.

Görünüşe göre başım belada.

A^{va}

Damian benimle banyo kapısı arasında duruyor, duruşu durgun. "Nasıl cezalandırılmak istediğini seç."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bir şey yapmalıyım Ava." Yaklaşıyor, sesini alçaltıyor. "Kendi güvenliğin için, seni hizaya soktuğumdan emin olmaları gerekiyor."

Midem sıkışıyor. "Fiziksel bir cezadan mı bahsediyorsun?"

Yüz ifadesi değişmiyor. "Evet."

Göğsümde garip bir baskı oluşuyor; şok ve adını koymak istemediğim başka bir şey arasında gidip gelen bir şey. Ellerim yüzüme geliyor ve parmaklarımı yanaklarıma bastırıyorum. "Ne yapacaksın?"

"Sen seçeceksin." Bakışları tembelce vücudumda geziniyor, sonra popoma yerleşiyor. "Yapmak istediğim bir şey var."

Sıcak, istenmeyen bir farkındalıkla birlikte karnımın derinliklerinde ısı birikiyor. "Yani..." Yutkunuyorum. "Bana şaplak atmak ister misin?"

Dudakları kıvrılıyor. "Çok isterim."

Durumun gerçekliği boğucu bir dalgayla üzerime çökerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Damian'ın gözlerindeki soğuk kararlılıkla ilgili bir şey omurgamdan aşığı ürperti gönderiyor.

Hoş bir ürperti.

Tanrım, neden?

Neden bundan
hoşlanıyorum? Bu
aşığılayıcı.

"Acıyacak mı?" Sesim boğuk çıkıyor.

Damian'ın sırtışı yırtıcı bir sırtışa dönüşüyor. "Eğer istediğimi yaparsam, yemek odasında duyabilecekleri kadar yüksek s e s l e çığlık atacaksın."

Gözlerimi yüzüne dikiyorum. "Bundan zevk alacak mısınız?"

Bir adım daha yaklaşıp ağzını kulağıma yaklaştıyor. "Oh evet, Ava. Bundan çok keyif alacağım."

Elini yanağıma koyuyor, dokunuşu şaşırtıcı derecede yumuşak. "Bence sen de bundan hoşlanabilirsin, küçük bebek."

Midem çalkalanıyor. Tanrım, hayatım boyunca kendimden bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Her zaman bu tür şeylere - şaplak, kırbaç, zincir vs- ilgi duymanın sapkınlık olduğunu düşünürdüm. Sapkın. Ama meğer ben de o insanlardan biriymişim.

Ve Damian biliyor. İsteğim dışında tahrik olduğumu biliyor.

Büyük küvete doğru yürüdü. Her zamanki zarafetiyle mermer basamağa oturdu. Bir elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklatıyor. Hızla yürüyorum ve yanında duruyorum.

"Kucağıma uzan." Sesi sertti.

Kendimi dengelemek için derin bir nefes alıyorum. Yavaşça kucağına ç ö k ü y o r u m . Sert kalçaları karnıma baskı yapıyor.

Damian'ın eli popomu okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Kazak elbisemi yavaşça belime kadar kaldırıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Çok güzelsin."

"Lütfen şu işi bitir artık."

"Hayır."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum. Bunun benim güvenliğim için olmadığını. Bence sen kafadan hastasın."

Sıcak kahkahası kalçalarını titretiyor. Kahkahasının sesini her zaman sevmişimdir - tabii ki gerçek olduğunda.

İç çamaşırımı kalçalarıma kadar çekiştiriyor.

TOKAT!

Homurdanıyorum, karıncalanma acısı popomdan parmaklarımın ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yayılıyor. "Bu gerçekten acıttı."

"Acıması gerekiyordu. Bu senin iyiliğin için."

"Hayır!" Kıpırdanmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutuyor. "Bunu kendin için yapıyorsun. Seni hissediyorum-"

Gözlerimi kapatıyorum. Evet, karnıma bastıran sertliği hissediyorum ve Tanrım, aynı zamanda içimde toplanan nemi de hissediyorum-

Hayır, bunu düşünemem. Zaten utançtan ölüyorum. "Ava," diye mırıldanıyor, p o p o m d a k i deriyi nazikçe okşuyor.

"Burada bir el izi var. Benim el izim. Bunu yapıyorum çünkü sen benimsin. Korumak için benimsin. Tapmak için benimsin. Ve cezalandırmak için benimsin."

Midem sarsılıyor ve o gülüyor, piç kurusu. "Bu hoşuna gitti, değil mi, küçük bebek?"

"Bana küçük bebek deme. Nefret ediyorum." Tokat!

Ses odanın içinde yankılanıyor, acı tenimde küçük iğne batmaları gibi. Kıcıma tekrar tekrar tokat atmaya devam ediyor. Gözlerim yaşla doluyor ve çılgılık atıyorum.

Durdu. "Hayır, bu hiç eğlenceli değil. İnlemelerini seviyorum. İnlemelerini seviyorum. Ama bunu değil."

Beni kucağına oturtuyor ve göğsüne bastırarak sarılıyor. "Değerli kızım." Başımı öpüyor. "Bu gece çok cesurdun."

"Yine de beni cezalandırdın."

"Yapmak zorundaydım."

"Hayır, yapmadın."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Çok eminsin. Her zaman her şeyden çok eminsin. Ama bahse girerim ki

ceza henüz bitmedi bile."

Beni belimden yakaladı ve fayans zemine dizlerimin üzerine çöktürdü. Ayağa kalktıktan sonra kemerini çözüyor ve pantolonunu boksörleriyle birlikte aşağı çekiyor. Kocaman, sert siki dışarı fırlıyor, başımın üzerine yerleşmeden önce biraz zıplıyor.

"Ağzını aç, güzel kız."

Nefesim kesildi. "Damian, penisin... büyük. Gerçekten büyük."

Kıkırdıyor, uzanıp parmaklarıyla yanağımı okşuyor. "Ama bunu kaldırabilirsin. Ve sonrasında seninle çok gurur duyacağım."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Böyle konuşmasına bayılıyorum. Bir şekilde, küçümseyici hissettirmiyor.

Onu memnun etmek istememe neden oluyor.

Ağzımı açmadan önce dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir." Tıslayarak gözlerini kapatıyor. "O ağız... Seninle tanıştığım gecedен beri bunu düşünüyordum."

İki elini de yanaklarıma koydu. Başımı yukarı doğru eğiyor ve sikini ağzıma sokmaya başlıyor. Dokusu merakımı gıdıklıyor. Teni çok sıkı, çeliğin üzerine gerilmiş kadife gibi. Sakso çekmekten hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Çok fazla namuslu olduğumu düşünürdüm.

Ama Damian'la birlikte, bir zamanlar başkalarını yargıladığım şeyler için yanıyorum.

"Bana bak, güzelim." Sesi törpülenmiş gibiydi.

Gözlerimi yüzüne kaldırdığımda bir hırıltı çıkarıyor. "İşte hayalini kurduğum şey buydu. Ağzında sikim varken gri gözlerin üzerimde."

Sözleri karnıma bir sıcaklık hücumu gönderiyor ve hareket etmeye başlıyorum. Bir ileri bir geri. Bunun nasıl yapılması gerektiğini bilmiyorum, ama onun ağır nefesine bakılırsa, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım.

"İşte bu, güzelim," diye mırıldanıyor. "Oh, çok iyi gidiyorsun."

Daha hızlı hareket etmeye başladığımda beni boynumdan yakalıyor. "Boşaldığımda hepsini ağzına alacaksın."

İyi bir kız gibi yut onu."

Hızımı artırıyorum ve onun lezzetli iniltileri odayı dolduruyor. Küçük bir damla tuzlu sıvı ağzımı dolduruyor. "Siktir!" diye bağıyor. "Boşalacağım."

Onu bu şekilde gücüm altına almak... Hoşuma gidiyor.

Bir sıvı patlaması ağzıma ve boğazımdan aşağı akıyor. Bir inilti ile sızlanma arasında bir şey ç ı k a r ı r k e n parmakları boynumun arkasını kazıyor.

"Oh, Ava, benim kızım, bu daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı. Asla."

Damian

Bu gece uykuya dalar dalmaz Ava boğazımı kesecek.

Yemek odasına döndüğümüzde yaptığım ilk şey, bir görevliye ona acı için bir şey getirmesini ve bunu güçlü yapmasını söylemek oldu. Bana attığı bakış eti kemikten ayırmaya yetti. Ama az önce dizlerimin üzerine çökmemiş gibi davranmaya kararlı bir kadının tüm duruşuyla koltuğuna gömüldü.

Ve sonrasında o oral seks. Aman Tanrım.

Ona daha önce hiç bu kadar iyi olmadığını söylemiştim ve bunda ciddiydim. Onun nesi var? Neden bedenim onun için açlıktan ölüyormuş gibi acıyor, sanki bunca zamandır neyi kaçırdığını yeni fark etmiş gibi?

Şimdi de evin diğer tarafında annemle çay içiyor ve ben bundan nefret ediyorum. Gabriel Wolfe şu anda karşımda otururken bile ondan ayrı kalmaya dayanamıyorum.

Babamın sesi beni kafamın içinden çekip çıkarıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum." Bardağındaki viskiyi döndürüyor. "Ve neden onu seçtiğini anlayabiliyorum."

Kendi içkimi dudaklarıma götürürken tembelce gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Gabriel sırtıyor. "Davranışlarını düzeltmen gereken birine sahip olmak eğlenceli olmalı. Yine de onu eşin yapmalıydın." Arkasına yaslanıp bir kolunu sandalyenin üzerine atıyor. "Kurban olarak, bir ay içinde ölmüş olacak ve sen de başka bir kurban aramak zorunda kalacaksın."

Damarlarımda kutsal olmayan bir öfke kaynıyor, ama bakışlarımı bardağımdaki kehribar renkli sıvıya sabitliyorum, Gabriel'in aklımdan geçenlerin bir ipucunu bile almasını istemiyorum. Ava hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret eder? Sanki hayatının hiçbir anlamı yokmuş gibi. Sanki o sadece bir nesneymiş gibi.

değiştirildi. Kesinlik karnıma vuruyor.

Bir gün Gabriel Wolfe'u öldüreceğim ve bunu yapmaktan zevk alacağım. Diğer kurbanlarımdan esirgediğim ölüm korkusunu ona da yaşatacağım.

Gözlerime ulaşmasına izin vermeden ona gülümsüyorum. "Kadın aramama gerek kalmayacak. Önceden olduğumda, parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak."

O sertleşiyor ve benim gülümsemem derinleşiyor. Kane'den daha iyi değil, sadece daha yaşlı. Şimdiye kadar duygularını nasıl maskeleyeceğini öğrenmiş olması gerekirdi. Öncelikli olacağımı söylediğimde sesimdeki kesinlikten ne kadar az hoşlandığı açıktı.

Büyük ihtimalle bir şeyler planladığı için.

Gabriel boğazını temizler. "Umarım biliyorsundur, Damian, Kane'in küçük...talihsizliğiyle benim hiçbir ilgim yok."

"Bunu Damian'a söylemek zorunda değilsin," diyor babam, gözlerini Gabriel'e dikerek. "İkimiz de senin aptal olmadığını biliyoruz. Kane'in küçük numarası onu Kutsal Işık'a karşı pervasız bir aptal gibi göstermekten başka bir işe yaramadı."

Gabriel sarsakça başını sallıyor. Viskisini dudaklarına götürüyor ve bardağı sert bir tıkırtıyla önündeki masaya bırakmadan önce geri fırlatıyor. Babamın ağzında hayalet gibi bir gülümseme var ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Gabriel'i tam olarak istediği yerde tutuyor. Babam da en az benim kadar biliyor ki Gabriel aslında

ve babam bunu kendi lehine kullanmayı planlıyor.

Ama ne için?

"Kutsal Işık'ı etkilemek gibi bir kaygım yok," diyor Gabriel. "Uzun ömürlü olmasını beklemiyorum. O çok modern. Yasalarımızı yorumlaması gerekiyordu, onları yeniden yazması değil."

Babam başını sallıyor. "O bir reformcu. Bahse girerim Kutsal Işık olmadan önce sosyal adalet alanında çalışmıştır."

Gabriel alay ediyor. "Acınası."

"Evet." Babam gülümsüyor. "Ama bu iyi bir şey. Zayıf ve savunmasız olanlara karşı zaafı var." Bardağını yere bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Bu yüzden Damian küçükken onunla bu kadar çok vakit geçirmesine izin verdim. Çocukken biriyle ilgilenirseniz, genellikle bilinçsizce onun size asla zarar vermeyeceğini varsayarsınız."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Babam beni yazlarımı Kutsal Işık'la geçirmeye göndermesinin kesin nedenini bana hiç söylemedi. Büyüdükçe, bunun nedeninin Kutsal Işığın bir gün beni öncelikli kılacak kadar beni kayıracığını umması olduğunu düşündüm.

Ama bu başka bir şeye benziyor... Daha da büyük bir plana.

"Damian'la geçirdiğin onca zaman..." Babam parmaklarını sandalyesinin koluna vuruyor. "Muhtemelen ona kendini baba gibi hissettirmiştir."

İçimde yavaş, soğuk bir nabız atıyor ama sonra başka bir şeye dönüşüyor. Sıcak ve parlak bir şeye.

Şu anda bana verilen zekâ bu. Bunu kullanabilirim.

Gabriel başını sallıyor. "Damian bu bağlantıyı geliştirmeli. Ona yakınlaşın. Önceden olduğu zaman, bol bol fırsatı olacak."

Zorla esniyorum. "Tam olarak ne için fırsat?"

Babam ve Gabriel karşılıklı bakışıyorlar. Henüz bilmediğim sessiz bir konuşma.

Bu önemli bile değil. Ayrıntılara ihtiyacım yok. Birlikte bir şeyler planladıkları gerçeği ortada. Aptalca. Baş kanun koyucumuzu devirmeye çalışmak büyük olasılıkla idam edilmeleriyle sonuçlanacak.

Viskiden büyük bir yudum alıyorum, boğazımdan aşığı inerken yanmanın tadını çıkarıyorum. "Başka bir şekilde sorayım... Bundan benim çıkarım ne?"

Babamın gülümsemesi soğuk. "Senden bir arkadaşlığı beslemekten başka bir şey yapmanı istemedik. Ve-" çenesi titriyor "- duymak itaat etmektir."

Bir kez başımı salladım. Bu sözler eskiden tüylerimi diken diken ederdi. Ama bu gece, içime bir vahiy gibi yerleşiyorlar. Bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi - Kane Ava'ya elini sürdüğünden beri açlığını çektiğim şeyi.

Kaldıraç.

Kendi babamı ihbar edeceğim.

A^{va}

Jackson Hole'dan yarım saat önce ayrıldık. Dün gece Lucas bize ayrı yatak odalarında uyuyacağımızı söyledi, ses tonu otoriteyle keskindi. Damian irkilmedi bile. Babasının gözlerinin içine baktı ve "Hayır. Ava benim odamda kalacak. Yerde."

Bunun bakire kurbanı ile bir ilgisi olduğundan eminim - Gabriel'e güvenmediğini ima etmenin ince bir yolu. Belli ki babasını kızdırmış.

Beni en çok şaşırtan şey Damian'ın ikisine de bu kadar kolay meydan okuması oldu. Onlardan ne kadar az korkuyor gibi görünüyor.

Umarım pervasız davranmıyordur.

Bulutlar dar pencerenin önünden geçerken tereyağlı deri koltukta arkama yaslanıyorum. Damian bana bakıyor. Yine.

Hissedebiliyorum. Boynumun dibinde bir sıcaklık, omurgamdan aşağı inen bir vızıltı. Sonunda ona baktığımda, ağzı yavaş, karanlık bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Keyfin yerinde," diyorum.

Bir kral gibi arkasına yaslanıp kollarını yanındaki koltukların üzerine uzatıyor. "Çok iyi bir ruh halindeyim."

O sahiplenici bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor. "Bir daha babam ya da Gabriel hakkında endişelenmemize gerek kalmayacak.

Seni elimde tutacağım. Sonsuza kadar."

Fısıldayan sesindeki vahşilikten korkmam gerekirdi ama Damian'ın yoğunluğuna alışmıştım. Artık neredeyse hoşuma gidiyor. Hoşlanmaktan da öte.

Çok kusurlu biri. Emredici. Acımasız. Her içsel alarmı çalıştıracak şekilde sahiplenici. Ve yine de... Acısını nasıl taşıdığını gördüm. Asla tam olarak iyileşmeyen yaralarını maskelemek için kibirini nasıl kullandığını.

Bu adam, hayatında onu koruması gereken herkes tarafından başarısızlığa uğratıldı. Babası onu bir araç olarak kullandı. Sanırım annesi de görmezden gelmiş. Lucy onu seviyor ama onu gerçekten tanıdığını sanmıyorum. Ve Damian'ın sevdiğini iddia ettiği tek kişi - hastayken ona kitap okuyan gizemli adam - sadece daha sonra ondan bir şey almak için onunla ilgilendi.

Damian'ın sevmeye ihtiyacı vardır. Koşulsuz sevmeye. Buna tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacı var.

Bunu yapacak kişi ben olabilir miyim? Bilmiyorum. Onu sevmek işin zor kısmı değil. Kalbim zaten onun için yanıyor.

Ama korkunç şeyler yaptığında başka tarafa bakmak?
Bunu yapabilecek miyim bilmiyorum.

"Babanla Gabriel arasında ne oldu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Mühürlendiğinde sana anlatacağım. Kutsal Işık'la görüşmemden sonra."

İç çekiyorum. "Umarım tehlikeli bir şey denemeyeceksin."

Vahşi gülümsemesi beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. "Yemek masasında söylediklerine inanamadım Ava. Örgütümüzün öleceklerini kabullenemeyen zengin adamlarla dolu olduğu hakkında. Ben..." Nefes nefese gülüyor. "Sana hayran kaldım."

Kaşlarımı kaldırdım. "O kadar hayranlık duyuyordun ki bunun için beni tokatladın."

Bakışları kapüşonlu bir hal alıyor. "Bu kesinlikle daha eğlenceli hale getirdi, ama söylediklerin... Dört Yüz'ün ne hakkında olduğunun tam kalbine ulaştın."

Kaşlarımı çattım. "Dört Yüz... Sana böyle mi diyorlar? Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

Başını sallıyor. "Sana daha da fazlasını anlatacağım. Sana güveniyorum." Uzanıp elimi tutuyor ve sertçe sıkıyor.

Kalbim çırpınıyor. "Sanırım dört yüz kişisiniz?"

"Tam olarak üç yüz seksen iki, ama asla dört yüzü geçemeyiz. Bu da onu son derece seçkin bir grup yapıyor. Unutmayın, ben henüz üye bile değilim."

"Ama baban üye. Gabriel Wolfe da öyle mi?"

"Evet." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Neden üye olduklarını bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum.

Sırıttıyor. "Yemekte onlara karşı çıktığında tam on ikiden vurdun. Dört Yüz bir şeyi koruduklarına inanıyor. Çok gizli bir ölümsüzlük büyüü."

Sesimi zar zor çıkarabiliyorum. "Ne?"

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Evet. Bu çok aptalca. Anlaşılamayacak kadar aptalca ama yine de babam gibi insanlar için, dünyanın zaten sahibi olan insanlar için... Hâlâ daha fazlasını istiyorlar. İşte bu yüzden insanlar bunu öğrendiklerinde Dört Yüz'e yükselmek için yaygara koparıyorlar."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Nasıl olur da Dört Yüz'ün gerçekten ölümsüzlük büyüüne erişimi olduğunu düşünebilirler?"

Omuz silkiyor. "İnanç. Liderimiz -Yüce Efendi- sözde otuz dört bin yaşında."

"Bu delilik. O bir avcı toplayıcı olabilirdi."

"Bir zamanlar öyleydi, söylencelere göre. Bilinen tüm uygarlıklardan öncesine ait kalıntılar taşıdığını söylüyorlar. Tarih kitapları yazılmaya başlamadan çok önce insanların şehirler inşa ettiğinin ve diller yazdığının kanıtı."

"Bunu kim söylüyor?"

Damian gülümser. "Bilmiyorum bile. Dört Yüz böyle çalışır. Sırlar içindeki insanlardan bile saklanır. Yüce Efendi sadece bir kişiyle konuşur, onun da kimliği gizlidir. O kişi Kutsal Işık'la iletişim kurar ve üçü de bilgiyi diğer herkese aktarır."

"Bu çok karmaşık."

"Evet ama büyü de bu şekilde canlı tutuluyor. Kanıtı gizli tutarsanız, tahrif edilemez. Yüce Efendi'nin nadir bulunan bir ölümsüzlük iksiri içtiğini ve bunun onu bunca zamandır hayatta tuttuğunu söylüyorlar. Ve görünüşe göre, birkaç kişi daha içmiş, ama kimse kim olduğunu bilmiyor. Yüce Efendi bunu sadece bin yılda bir falan dağıtıyormuş."

Burnum kırılıyor. "Bu çok sık değil."

"Hayır. Ne kadar aptallar. Hayatlarını büyük ihtimalle var olmayan bir şey üzerine kuruyorlar, üstelik var olsa bile onu elde etme şansları yokken." Başını sallıyor. "Bu yüzden güçlü adamlar pokerde genellikle kötüdür. İstatistiklerin onlar için geçerli olmadığını düşünürler."

İçimden bir ürperti geçiyor. Ne kadar korkutucu. Güçlü adamlar ölümsüzlüğe erişebileceklerine inanıyorlarsa, kötülük potansiyelleri sonsuzdur. Yapamayacakları hiçbir şey yok.

Damian ayağa kalkıyor ve dar koridoru geçiyor. Yanımdaki koltuğa çöküyor, kollarını belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Sorun ne?" diye mırıldanıyor şakağıma doğru.

Onun sıcaklığına yaslanıyorum. Bu soruya nasıl cevap verebilirim? Ne hissettiğimi bile bilmiyorum ama bu bana küçük bir kızken ilk kez anaokuluna bırakıldığım zamanı hatırlatıyor. Her şey çok büyük, çok yabancı, çok fazla geliyordu.

Beni daha sıkı kavlıyor. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Seni güvende tutacaksa tüm Dört Yüz'ü yerle bir ederim."

Bu güven verici değil. Azıcık bile değil.

"Babamı özlüyorum," diye fısıldıyorum. "Ve Violet'i. Bir yolu var mı... Pilot yoldan sapabilir mi? Tanrım, bundan bile nefret ediyorum."

soruyorum. Onlara ders çalışmakla meşgul olduğum için şükran Günü'nde eve gelemeyeceğimi söyledim ama eğer... Eğer Ash Hollow'da bir gün geirebilirsem." Yüzüne baktım. "Sadece onları görmek istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Başparmağı kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Sonra eğildi ve dudaklarını saçlarıma değdirdi. "Kıymetli kızım için her şeyi yaparım."

A^{va}

Kiralık araba benim küçük memleketimden geçen her şeyden daha güzel. Şık, siyah ve agresif bir şekilde cilalanmış, dalgalanan Amerikan bayrakları ve hafifçe büyümüş çimenlerin üzerine yerleştirilmiş bisikletler arasında komik bir şekilde yersiz görünüyor.

Damian da kendini yersiz hissediyor mu? Dünyadaki her yolun sahibiymiş gibi sürüyor, bir eli direksiyonda, diğeri kalçamın üzerinde. Ama biraz gergin olduğunu hissediyorum. Violet'i aldığımızdan beri onunla konuşmaya çalışıyor ama nafile. Violet ona çok hayran.

Babama öğle yemeği götürmek için yola çıktık. Bu kadar kısa sürede işten izin alamadığı için onunla kilisede buluşacağız.

Ama burada olmak bile beni rahatlatıyor. Ölümsüzlük iksirlerinin var olduğunu düşünen bir grup adam için kurban olmak yerine kendimi yeniden sıradan bir insan gibi hissetmemi sağlıyor.

Ama ben sadece bir kurban değilim, değil mi? Hayır, Damian'ın duyguları güç ve sahiplenme ile karışmış olabilir ama gerçekler. Çarpık, belki. Karmaşık, kesinlikle. Ama aramızdaki sıcaklık ve bağlantı anları tamamen manipülasyon olamayacak kadar hassas.

"Ee, Violet," diyor Damian, dikiz aynasından ona bakarak. "Hiç spor yapıyor musun?"

Violet omuz silkiyor, kollarını kendine sarıyor. "Atletizme yatkın değilim."

Damian parmaklarını direksiyona vurarak mırıldanıyor. "Kız kardeşin de öyle. Onu yüzerken gördüm." Başını iki yana sallıyor.

Bu Violet'in gülmesine neden oldu.

Uzandım ve omzuna vurdum. "Sen de beni ata binerken gördün."

Başını sallıyor, kalçamı sıkıyor. "Bu doğru. Kız kardeşin mükemmel bir binici. Peki ya sen?"

Violet çenesini kaldırıyor ve göğsümü sıcaklıkla dolduran bir şekilde gülümsüyor. "Ava'dan bile daha iyi bir biniciyim."

Alay ediyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Sadece bacaklarınla bir varilin etrafında dönebilir misin? Dizginler yok, eller yok?"

Damian bana alaycı bir ciddiyetle bakıyor. "Yapabilir misin?" İç çekiyorum. "Hayır."

Violet ışıldıyor. "Kesinlikle."

"Ailemin Jackson Hole'da bir çiftliği var," diyor Damian. "Ava'yla oraya ziyarete gitmiştik. Performans atları yetiştiriyor ve eğitiyoruz."

Violet'e bakıyorum ve yüzündeki ifade kalbimi sıkıştırıyor. Büyülenmiş gibi görünüyor.

"Bir ara sen de gelmelisin," diyor Damian. "Atlardan istediğine binmene izin veririm."

Violet'in ağzı açık kalıyor. "Gerçekten ata binmeme izin verecek misin?"

Dikiz aynasından ona alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Eğer söylediğin kadar iyiysen."

Soyulmuş beyaz çan kulesiyle alçak tuğla kilisenin yanındaki çakıllı arsaya girdiğimizde kalbim küçük bir sıçrama yapıyor. Burası benim için her zaman evim olmuştur.

Arabadan indiğimizde, paket servisi olan çantayı aldım. İçgüdüsel olarak Damian'ın elini tutuyorum. Ben onu çekiştirirken parmaklarımıza bakıyor, dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor.

Evet. Bu adamın sevmeye ihtiyacı var.

Kilisenin lobisinden geçip babamın ofisine doğru yürüyoruz. İçeri girdiğimizde, her zamanki gibi sıkışık ama rahat. Eski deri sandalyeler, duvarda bir haç ve ilahiyat kitaplarıyla dolu raflar.

Babam masasından kalkıyor, tüm yüzü aydınlanıyor. Ben bir şey söyleyemeden beni kucakladı.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

"Gerçekten buradasın Bug," diye mırıldanıyor, geri çekilmeden önce beni sıkıyor. Gözleri Damian'a kayıyor. Babamın ifadesi nazik ama araştırmacı.

Boğazımı temizliyorum. "Baba, bu Damian Cross."

Damian bir adım öne çıkıp elini uzatıyor. "Papaz St. Clair."

Babam elini sıkı. "Damian. Bugün bana Ava'mı getirdiğin için teşekkür ederim."

Damian başını sallar. "Benim için bir zevk."

Nefes veriyorum ve gerginlik omuzlarımı terk ediyor. Damian'dan düşmanlık ya da tavır yok. Evet, babama karşı biraz resmi davranıyor ama bu her şeyden çok beni rahatlatıyor. Onun büyüklerine hürmetle davrandığını hiç görmemiştim. Kesinlikle Profesör Moore'a değil. Kendi babasına bile.

Violet kolumu çekiştirir. "Benimle tuvalete gelir misin?"

Babam kıkırdıyor. "Hâlâ bunu yapıyorsun, ha?"

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Damian'a dönerek, "Bu kızlara özgü bir şey," diyorum. "Senin arkandan konuşmak istiyor demek."

Damian sırtıyor. "Hadi bakalım."

Violet elimi tutuyor ve beni koridordan aşağı çekiyor. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, kocaman, şaşkın gözlerle bana bakıyor. "O muhteşem."

Dudaklarımdan yükselen baş döndürücü gülümsemeyi durdurmaya çalışmıyorum bile. "Biliyorum."

Muhteşem ve çok karmaşık.

Damian

Kapı Ava ve Violet'in arkasından kapanır kapanmaz ofisteki hava değişiyor. Bay St. Clair sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni yakından izliyor - çok yakından. Sanki bu anı bekliyormuş gibi.

İncelemeye alışkırım. Erkeklerin beni ölçüp biçmesine, bir tehdit olup olmadığıma, işe yarar olup olmadığıma karar vermesine alışkırım. Ama onun bakışlarında farklı bir şey var. Yargılayıcı değil. Meraklı değil.

Biliyor.

Yavaşça nefes veriyorum ve öne doğru eğilip kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Hazır yalnız kalmışken söylemek istediğim bir şey var."

Hareket etmiyor. Gözünü kırpmıyor. "Devam et."

"Beni sosyal medyada aramaya karar verirsen, muhtemelen hakkımda bazı endişe verici şeyler bulacaksın." Sesim yumuşak. Ölçülü. "Bunlar doğru değilmiş gibi davranarak seni aşağılamayacağım. Şöhretimi biliyorum. Ben bir kadın avcısıyım. Bir manipölätörüm." Başımı sallamadan önce bu sözlerin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum. "Ama Ava'yla işler farklı. Ben değiştim. Daha iyisi için."

Yine de bir şey söylemiyor.

"Kızına çok değer veriyorum." Sesim şimdi daha sakin. "Ona asla zarar vermeyeceğim."

Yüz ifadesi çok az değişiyor. Çenesinde ince bir kıpırtı. Gözlerinde bir anlık daralma. Parmaklarını masaya vuruyor. "Ava'ya çok değer veriyorsun," diye tekrarlıyor, sanki kelimeleri dilinde tadıyormuş gibi.

Başımı sallıyorum.

Nefes veriyor. "Bu çok talihsiz bir durum." Kaşlarımı çatıyorum.

"Neden?"

"Kızım mükemmel bir karakter yargıcıdır. Sen ona değer veriyor olabilirsin ama o sana değer vermiyor. Bu şekilde değil."

Sözleri kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi saplanıyor.

Ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. Sanki sözlerini düşünüyormuş gibi yavaşça başımı sallıyorum. Sonra duruşumun gevşemesine izin veriyorum ve sandalyeye geri dönüyorum. Kollarımın sanki burası benim ofisimmiş gibi tembelce yanlardan sarkmasına izin veriyorum.

"Onu benden daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?" Gülümsemem gözlerime ulaşmıyor. "Onu bir babanın asla tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorum."

Bay St. Clair alay ediyor ve göğsümde bir sarsıntı oluyor. Bunu bekliyordum. Muhafazakâr aile değerlerine sahip bir adam, kızını becerdiğime dair bir imadan bile nefret etmeli.

Öne doğru eğilip dirseklerini masanın üzerine koyuyor. "Artık telefonlarıma cevap vermiyor. Yakın zamana kadar ondan sadece akşam sekizde mesaj alıyordum. Ne de daha geç. Okulla meşgul olduğunu söylüyor. O kadar meşgul ki Şükran Günü yemeğine bile gelmedi. Onu sadece yeni erkek arkadaşıyla öğle yemeği için çağırdım. Tüm bunlar kızım Damian için çok garip davranışlar. Son zamanlarda hayatında ne değişti?

Omuz silkiyorum ve bu hareketin sarsıntılı olmasından nefret ediyorum. "Ben kızının bekçisi değilim."

Homurdanıyor. "Görünüşe göre aptal olduğumu düşünüyorsun, bu yüzden bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Senin içini görebiliyorum. Ava'nın seninle olmak istediği için birlikte olmadığını biliyorum. Korkuyor. Şimdi bile onda bunu görüyorum. Sana gülümsüyor... Elini tutuyor..." Çenesi sıkılaştığında, çenesi titrer. "Küçük kızıma eziyet ediyorsun ve ailen hakkında onu daha fazla tehlikeye atmadan müdahale edemeyeceğimi bilecek kadar çok şey duydum."

Göğsümde keskin, çirkin bir sıcaklık yayılıyor.

Onun ne düşündüğünü umursamamalıyım. Benim hakkımdaki düşüncelerini, Ava'nın duygularını değerlendirmesini, onu benden daha iyi tanıdığına dair kibirli inancını umursamamalıyım.

Ama umursuyorum.

Önemsemekten nefret ediyorum.

Bu adamla ilgili bir şeyin, başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum.

"Müdahale etmemekle akıllılık ediyorsun." Sözlerim alaycı, ama gözlerindeki keskin parıltı bana korkmadığını söylüyor.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Şimdi değil. Ama çok da rahatlama."

Ben cevap veremeden ofisin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Ava'nın sesinin sıcaklığı gerginliği yarıp geçiyor. "Pekâlâ, ne kaçırdık?"

Bay St. Clair'in tüm tavrı bir anda değişir. Vücudu gevşiyor, yüz hatları yumuşuyor ve rahat bir gülümsemeyle kızlarına doğru dönüyor. "Ben de tam Damian'a 'eğer kızıma zarar verirsen' konuşmasını yapıyordum. Şu anda tir tir titriyor."

Ava inliyor. "Aman Tanrım, baba. Şaka yapıyor olsan iyi olur."

Gülüyor ama gözleri benimkilere kayıyor, keskin ve değerlendirci.

Geri adım atmıyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, o hıyar bir konuda haklı.

Ava beni sevmiyor.

Henüz sevmiyor.

Ama sevecek.

Bundan emin olacağım.

Beni babasından daha çok sevecek. Herkesten çok sevecek.

İşim bittiğinde, onun tüm dünyası olacağım.

A^{va}

Damian yolculuğumuz boyunca sessizdi. Hatta ciddiye. Uçmadan önce Ash Hollow'da son bir mola verip veremeyeceğimizi sorduğumda, nerede olduğunu sormadan başını salladı. O zamandan beri tek kelime etmeden talimatlarıma uyuyor.

Ellerim kıpırdamadan duramıyor. Babam ona gerçekten "eğer kızımı incitirsen" konuşmasını yaptı mı?

Yapmış olamaz. Babam öyle biri değildir. Biraz eski kafalı olabilir ama kalbinin derinliklerinde ajansıma saygı duyuyor.

Sienna'nın çocukluk evinin önünde durduk. Dolambaçlı, ağaçlarla çevrili bir araba yolunun sonunda oturan geniş bir ev. Burası bir zamanlar bana büyük, neredeyse göz korkutucu gelmişti. Ama şimdi, kalede geçirdiğim bir aydan sonra, sıradan geliyor.

Hayat tuhaftır. Deneyimler sadece zihnimizi değil, gözlerimizi de değiştirebilir.

Damian arabayı park ediyor ve parmakları direksiyona vuruyor. "Neredeyiz?"

"Sienna'nın evinde. Babasıyla konuşmam gerek."

Kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor. Muhtemelen açıklamamı bekliyor ama ben açıklamak istemiyorum.

Bana aptallık ettiğimi söylemesini istemiyorum.

"Arabada beklemen gerek," diyorum. "Sienna istemez... Arabada beklemelisin."

Gözleri parlıyor. "Tabii ki bekleyeceğim."

Uzun bir iç çekiyorum. Sesinde tanıdık bir çelik var, yani oraya yalnız gitmeme asla izin vermeyecek.

Onunla tartışarak zamanımı boşa harcamayacağım ve birkaç dakika sonra Morgan'ların evinin girişinde duruyoruz. Hizmetçi Linda, saçlarında gri çizgiler olan minyon bir kadın, beni görünce ışıldıyor.

"Ava!" Beni kucaklıyor. "Çok uzun zaman oldu, bebeğim. Şu haline bir bak. Hâlâ her zamanki gibi güzelsin."

Onu sıkıyorum. "Seni çok özledim."

Bakışları Damian'a kaydı. "Peki bu kim?"

"Bu Damian. Ashford'dan bir arkadaşım."

Linda'nın gülümsemesi bilmişti. "Çok yakışıklı bir arkadaş. Umarım o da cesurdur, Ava. Sanırım Bay Morgan'ı görmeye geldin?"

"Evet. Kendisiyle bir randevu ayarlamak için bugün erken saatlerde mesaj attım."

Yüz ifadesi bir an için geriliyor. "Tabii ki. Bu taraftan gelin."

Damian bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor, ama Linda bizi evin içine doğru götürürken ben de kararlı adımlarla ilerliyorum. Bay Morgan'ın ofisine vardığımızda Linda kapıyı açmadan önce bir kez çalıyor. "Bayan Ava sizi görmeye geldi."

Büyük bir masanın arkasında oturan Bay Morgan başını kaldırıp bakmıyor bile. "Ava. Seni gördüğüme sevindim."

Omuzlarımı dikleştirerek bir adım öne çıkıyorum. "Fazla kalmayacağım."

Damian arkamda sessiz kalıyor ama varlığı bir fırtına bulutu gibi. Söyleyeceklerimi duyunca ne yapacak?

Bay Morgan kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Eee? Bu sefer ne var?"

Derin bir nefes alıyorum. "Kızınıza bir söz verdim ve o istediği sürece sözümü tutacağım. Ama kanıt sakladığımı bilmelisin. Çürüklerinin resimlerini. Kesiklerin. Bana izin verdiği an, doğruca polise gideceğim."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Demek bozuk plak gibisin, anlıyorum."

Aynı konuşmayı daha önce de yapmıştım ve her zamanki gibi etkilenmemişti. Eskiden beni rahatsız ederdi. Artık etmiyor. Kötülük yapan insanların, yaptıkları her şeyin haklı olduğu bir hayal dünyasında yaşadıklarını öğrendim. İşleyebilmelerinin tek yolu bu.

Bunun Damian için geçerli olduğunu hiç düşünmemiş olmam garip.

Ona baktığımda gözleri alev alev yanıyordu. Öne doğru adım atıyor, hareketleri sakın ve kasıtlı, ama omuzlarında bir gerginlik var. Varlığı odayı dolduruyor ve Bay Morgan'ın ifadesi bile artık temkinli.

"Kızına zarar veriyor musun?" Damian sorar.

Bay Morgan'ın çenesi titrer. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Damian başını öne eğer. "Bilmiyor musun? Bilmelisin."

Bay Morgan'ın bakışları değişmiyor, ama gözlerinde bir şey - belki de belirsizlik- titreşiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Damian bir adım daha atıyor, zemin ağırlığının altında gıcırıyor. "Ava ve kızınızın kiminle aynı okula gittiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Bay Morgan gözlerini kısıyor, şaşkınlığı artık açıkça belli oluyor.

"Ben Damian Cross. Lucas Cross'un oğluyum."

Bay Morgan'ın gözleri büyür. Sandalyesinde kaykıldı, parmak eklemleri kolçaklarda beyazlaşmaya başladı.

"Eminim babam hakkındaki söylentileri duymuşsunuzdur," diyor Damian. "Hepsi doğru."

Odadaki sessizlik giderek koyulaşıyor.

"Eğer kızına bir daha elini sürersen..." Damian'ın sesi bir yaz esintisi kadar yumuşak ve nazik. Başını kaldırıyor ve çenesini kaşıyor, yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Başına neler gelebileceğini bilmiyorum ama bahse girerim kötü alışkanlıkların çoktur. Eğer kızına zarar verecek kadar solucansan öyle olmalılar. Uyuşturucu belki ama alkol de öldürücü olabilir." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Eğer sisteminizde yeterince varsa."

Bay Morgan'ın yüzü solgun. Gözleri geniş ve şaşkın, sanki insanlık dışı bir şeye bakıyormuş gibi. Her şeyi yapabilecek bir şeye.

Damian'ın bu tür tehditler savurduğunu daha önce de duymuştum ve her zaman suçluluk duygusundan kaçınmak için "Seni öldüreceğim" sözlerini hiç söylemediğini düşünmüştümdür. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Hayır. Bence tehdidi sözsüz bırakmanın daha ürpertici bir yanı olduğunu biliyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bu yüzden onu takdir ediyorum.

Damian'ın yaptığı yanlış. Aslında kınanacak bir şey. Ama benim değersiz sözlerimden çok daha etkili. Haklı konuşmalarımdan. Dikkatlice belgelenmiş kanıtlarımdan.

Damian adil dövüşmüyor. Kazanmak için savaşıyor. Ve şu anda, yanlış olması umurumda değil. Çünkü Bay Morgan ilk defa gerçekten korkmuş görünüyor.

Damian'ın bakışları bana kayıyor. "Ava. Git arabada bekle." Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Şimdi."

Bir an için hareket edemedim. Yüzü solgun, korku ve aşağılanma maskesine bürünmüş Bay Morgan'a bakıyorum.

Keşke fotoğrafını çekebilseydim.

Başka bir şey söylemeden dönüp kapıya doğru yürüyorum. Adımlarım yavaş, sanki suyun içinde ilerliyormuşum gibi. Ne zaman ki

Dışarı çıktığımda serin hava yüzüme çarpıyor ve titreyerek nefes veriyorum. Dünya etrafımda uğulduyor. Bir an önce her şey farklı görünüyordu. Farklı bir ev. Başka bir hayat.

Artık doğruyu yanlış ayırt edemiyorum.

Damian

"Ne söyleyeceksin?" Ava soruyor. "Bay Morgan'ın evinden ayrıldığımızdan beri bir emir vermek için beklediğini biliyorum."

Kabinde arkama yaslanıyorum, vinyl altımda gıcırıyor. Kaliforniya'ya uçmadan önce burada, otoyolun kenarındaki rustik bir lokantada durmuştuk. Onun yemeğe ihtiyacı vardı. Benim de öfkemi kontrol altında tutacak bir ortama ihtiyacım vardı. Şu anda uçakta yalnız olsaydık, bağırarak isterdim.

Saflığın değerli kızımda pervasız bir çizgiye yol açabileceğini her zaman biliyordum ama yine de kaynayan öfkemi yatıştıramıyorum.

Burnumdan nefes veriyorum. "Bir daha asla Bay Morgan'ın evine gidemezsin." Sesim hafifçe titriyor. "Eve bensiz -ara sıra- ziyarete gidebilirsin. Ama o eve asla girmeyeceksin."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Evi sensiz ziyaret etmek..." "Evet, eğer izin verirsem."

Bir süre sessizlik oldu. "Damian." Sesi nazik. "Beni sonsuza dek elinde tutacağını düşünmüyorsun, değil mi? Şu an yaptığın gibi beni koruyarak?" Başını sallıyor. "Bu sürdürülebilir değil. Kendi kararlarımı vermeme izin vermelisin. Seni seçmeme izin vermelisin."

Beni seç. Böyle bir şeyi şansa bırakma düşüncesi kalbime saplanan bir bıçak gibi.

Bunu asla riske atamam.

"Bu seni ilgilendirmez," diye kestirip attım.

"Ama öyle." Parmakları boş boş bardağının buğusundan kalan bir halkayı izliyor. "Seninle olmak istemiyorsam gerçekten kalmamı ister misin?"

"Evet," diyorum hemen.

Uzun bir süre beni inceliyor, tepedeki ışık gri gözlerini parlatıyor. "Hiç sanmıyorum. Bunun için çok fazla gururun var."

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Dünyayı senin gördüğün gibi gördüğümü sanıyorsun. Ama öyle değil. Senin gururun iyi olduğuna inanmandan kaynaklanıyor. Benimki ise alabileceklerimde. Elimde tutabileceklerimde."

Dudakları hafifçe aralandı. "Yani bana küçük bebeğim derken gerçekten ciddi miydin?"

Göğsümde bir şey bükülüyor. Bunu söyleme şekli... Sesindeki öfke değil. Korku da değil. Sadece sessiz bir farkındalık.

Ama bu artık doğru değil, değil mi?

Onu kendi isteği dışında istemiyorum.

Bana gelmesini istiyorum. Geceleri yatağıma girmesini ve sıcaklığımı arzuladığı için bana sarılmasını. Bana sevgi ve kabulle bakmasını.

Evet, kabullenmek.

Ne kadar küçük, acınası bir şey bu ve yine de bu olmadan onun sevgisinden nasıl emin olabilirim? Sadece itaat etmesini istemiyorum. Beni açıkça görmesini ve kalmasını istiyorum.

Ama asla kalmayacak. Bu haliyle değil. O çok katı. Çok ahlaklı. Yaptığım şeyle barışmaktansa çekip gitmeyi tercih eder.

Tabii...

Bir düşünce kök salıyor. Ya bir nedeni varsa? Yargısını bastırarak kadar zorlayıcı bir sebep. Ya bana gerçekten ihtiyacı varsa?

Ava elini masanın üzerinden uzatıyor, parmaklarını benimkilerin üzerinden geçiriyor ve elimin etrafında kıvırıyor. "Ben bir insanım." Gülümsemesi hüzünlü, neredeyse acıyor. "Bunu sana söylemek zorunda değilim Damian. Sen aptal değilsin. Bir insanı alıp elinde tutamayacağını biliyorsun."

Hayır. Ama bir insanı manipüle edebilirsin ve Tanrı
yardımcım olsun, bunu yapacağım.
Ava'yı hamile bırakacağım.

36

A^{va}

Sienna soluk soluğa, minik incilerle kaplı bir çift topuklu ayakkabıyı havaya kaldırıyor. "Ava. Ava. Bunlar ne kadar biliyor musun?"

İpek bir elbiseyi tekrar askıya yerleştirirken başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Seyahatimizden birkaç hafta önce döndük ve Damian bugün Kutsal Işık'ı ziyaret ediyor. Bu düşünce, kaburgalarımın hemen altına bastırılmış bir taş gibi göğsüme ağır bir şekilde oturuyor. Giderken pek bir şey söylemedi, sadece alnımdan öptü ve endişelenmememi söyledi. Ama ben endişeliyim. Elimde değil.

Sanki yeterince zorlarsa dünya onun iradesine boyun eğecekmiş gibi davranıyor. Ama güçlü adamlar hakkında ne dediğini hatırlıyorum - pokerde kötüler çünkü olasılıkların kendileri için geçerli olmadığını düşünüyorlar. Bahse girerim bunun kendisi için de geçerli olduğunu düşünmüyordur bile. Düşündüğü kadar güçlü değil.

Kalbim sıkışıyor ve omurgamdan yukarı tırmanan korku kendim için bile değil.

Onun için. Ona derinden değer veriyorum. Sanırım ben bile-
"Bu çılgınlık ve senin için çok yazık." Sienna'nın sesi beni zıplatıyor. Üzerimdeki bol Ashford sweatshirt'üne dikkatle bakıyor.

"O zaman elbiselerimden birkaçını al. Onları içeri sokman gerekecek. Tanrı biliyor ya, benim kığım seninkinin iki katı."

"Keşke senin kığın bende olsaydı." Açık mor bir elbiseyi çekiştirerek kumaşını inceliyor. "Neden bu kadar çok lavanta var?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Damian bu rengi üzerimde seviyor."

Sienna yavaşça dönüyor, kaşlar kaldırılmış. "Bu Doğru. Sana verdiği o saçma kolyede lavanta taşları vardı."

Omuz silkiyorum. "Gardırobumu kim tasarladıysa belli ki çok özel talimatlar vermiş. Damian Cross'a çok benziyor."

O bakar at Ben için a uzun bir an. "Bu adam sana kafayı takmış durumda."

"Çünkü bazı Sebep, Evet. Yine de Bu değil tam olarak gurur verici."

Sienna gözlerini kısıyor. "Neden olmasın?"

Yanaklarım ısınıyor. Sienna, Damian'ın bana karşı olan hisleri söz konusu olduğunda soğukkanlı davranmaya çalıştığını hemen anlıyor.

İç çekiyorum. "Bana gerçekten değer verdiğini düşünüyorum ama her şey çok çarpık. İnsanları işlemsel bir şekilde görmek üzere yetiştirilmiş. Onların tek değeri kendisine ne kadar faydalı olabileceklerine bağlı. Bunu tam olarak aşabileceğinden emin değilim."

İfadesinde okunamayan bir şeyle beni izliyor. Sonra, uzun bir duraksamadan sonra, sanki kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Ava, sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Söylemem gerektiğinden emin değilim. Damian'la aranızdaki durum biraz karışık. Biliyorum... Yani, bana anlatmadığın çok şey olduğunu tahmin ediyorum."

İfadede bir suçlama yok ama yine de göğsüm sıkışıyor. "Anlat bana."

"Şey... Damian'la tanıştığım sabah içimde bir his vardı. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama iyi bir histi. Senin için çok endişelenmişim ve bir şekilde onunla konuştuktan sonra endişelerimin çoğu geçti." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Ben-

Şaka değil - beni hipnotize etmiş olabileceğinden korktum, ama sonra..." Ayaklarının üzerinde kayıyor. "Sonra bana bir ev aldı."

Üzerime uhrevi bir hava çöküyor, dolabımın içi uğulduyor ve ışıldıyor. "Bir ev..." Sesim nefes nefese.

"Kendi evim. Gerçekten güzel bir ev. San Aurelia tepelerinde. Bana evin tamamına sahip olduğumu ve emlak vergileri ya da kamu hizmetleri konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacağını söyledi. Artık benim için orada. İstersem içinde yaşayabilirim ya da tatillerde orada kalabilirim, böylece üniversite deneyimini yaşamaya devam edebilirim."

Donup kaldım, düşünemiyor ya da hareket edemiyordum.

"Ashford'da geçirdiğim zamanın geri kalanını o ödedi. Oda, yemek, her şey. Ve dedi ki..." Boğazını temizliyor. "Hayatımın geri kalanında hiçbir şeye ihtiyacım olmayacağını söyledi. Bana bakacağını söyledi."

Sanki bir rüyadaymışım gibi, ayaklarımın kadife kanepeye doğru hareket ettiğini görüyorum. Oturuyorum. Bunu yapmasının tek bir nedeni vardı. Tek bir sebep.

Sienna sanki aklımı okuyormuş gibi, "Babamı bir daha görmek zorunda kalmayacağımı söyledi," diyor. "Asla."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Kelimeler orada, somut ve gerçek, ama yine de çok uzakta hissediyorum. Sienna'nın adına Bay Morgan'dan çok uzun zamandır korkuyordum. Ashford'a geldikten sonra bile bu korku içimden hiç çıkmadı. Maddi açıdan bağımsız olana kadar Sienna'nın hayatına musallat olacağını düşünmüştüm ve bunun da yıllar alacağını varsaymışım.

Onu öldürebileceği korkusuyla yaşadım.

Sienna nefes veriyor. "Ona babamdan bahsetmiş olmalısın, biliyorum. Ve bir kez olsun sözünü tuttuğun için mutluyum. Ben özgürüm Ava." Sesi titriyor. "Senin sayende özgürüm."

Boğazım öyle sıkılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Hayır, benim yüzümden özgür değil. Damian sayesinde özgür.

Ve ben onu seviyorum.

Tanrı yardımcım olsun, onu içten içe yozlaştığım, hediyeleri - Sienna'nın özgürlüğü ve güvenliği gibi değerli hediyeleri - hayatlar pahasına aldığım anlamına gelse bile seviyorum. Ben Cartwright'inki gibi.

Ama Damian'a Ben'i öldürmesi söylendi ve o da buna uymak zorundaydı. Karanlık dünyasının ondan istediği buydu. Aynı dünya ona Sienna'yı yıllar süren işkenceden ve belki de ölümden kurtaracak gücü de vermişti.

İki şey: biri iyi, diğeri kötü. Bir arada var olmaları nasıl mümkün olabilir?

Belki de ellerini kirletmek istemeyen bir insanın yapabileceği iyilikler sınırlıdır. Bundan hoşlanmıyorum. Bu düşünce beni biraz rahatsız ediyor ama gerçek her zaman merhametli değildir.

Ve gerçek şu ki onu seviyorum. Kim olduğuna rağmen değil. Artık onun her şeyini görüyorum.

Her şeyini seviyorum.

Bu gece Kutsal Işık'la görüşmesinden döndüğünde ona söyleyeceğim. Ona kalacağımı söyleyeceğim, çünkü bunu ben seçtim.

Sonsuza dek.

Damian

"Kane iyileşiyor." Kutsal Işık'ın içi boş, çarpıtılmış sesi odayı dolduruyor. "Geçtiğimiz iki hafta boyunca çok fazla bilgelik kazandı. Gündönümü töreninden önce geri dönecek. O zamana kadar iyileşmiş olacak ve siz de onu kollarınızı açarak karşılayacaksınız."

Başımı kaldırdım. "Hayır."

Odadaki hava değişiyor. Duruyor. Yüzünü görmeden, şok olduğunu biliyorum.

"Bir emre itaatsizlik mi ediyorsun, Damian?"

Düzgün nefes almak için kendimi zorluyorum. Burada zayıflık gösteremem. Zerre kadar bile.

"Körü körüne emir alsaydım beni geleceğin başöğretmeni olarak seçmezsiniz. Thornecroft'taki tüm öğrencileri düşünmek zorundayım. Hayatımı korumaya adayacağım insanları."

Kutsal Işık başını eğiyor. Maskenin arkasından gözlerini mi deviriyor? Gülümsüyor mu? İfadelerinde ustalaşmak zorunda olmamanın avantajına sahip.

Hepimiz biliyoruz ki priorlar kardeşlik üyelerini geleceğin politikacıları, CEO'ları ve hatta nüfuz sahipleri olarak kullanmadıkları sürece umursamazlar. Bir gün yükselme umuduyla Dört Yüz için pek de hoş olmayan işler yaparlar.

"Peki öğrencileriniz için endişeleriniz neler?" diye soruyor sonunda.

Yavaşça nefes veriyorum.

Sesini ölçülü tut. Kontrollü.

"Kane'in yaptığı şey bir savaş ilanıydı. Öncüsü olmak istiyor. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bunu elde etmek için ne yapacağını kim bilebilir?"

Kutsal Işık iç geçirir. "O aceleci, değişken biri. Onu asla öncelikli olarak seçmezdim. Ne kadar elde etmeye çalışırsa çalışsın."

Tam düşündüğüm gibi. Bakire kurbanı sadece bir ritüel. Kutsal Işıklar'ın muhtemelen sadece eski muhafızları yatıştırmak için sürdürdüğü bir ritüel. Ama yakında hepsi gitmiş olacak. Ben geleceği temsil ediyorum ve karşımdaki adam da bunu biliyor.

Bu davama yardımcı olacak.

"Onu kollarımı açarak karşılamamı istiyorsan," diyorum, "beni seçmenin bir nedeni olduğunu ona göstermelisin."

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra yumuşak, nefes nefese bir ses, bir huff.

"Anladığımı kadarıyla özel bir şey istiyorsun?" Ellerimi sabit tutmaya zorluyorum. "Evet."

Kutsal Işık acı dolu bir an boyunca sessiz kaldı. "Ne istiyorsun?"

Gözlerimi yarım saniyeliğine kapatıyorum. Tekrar açtığımda çenemi indiriyorum. "Tarih kitaplarımıza bakire kurbanıyla evlenen ilk rahip olarak geçmek istiyorum."

Kelimeler sessizlikte
yankılanıyor. Bir saniye
geçiyor.

Sonra bir saniye daha.

Ve ben nefes alamıyorum.

Bu kadar acı çekmemeliydim. Neye karar verdiği önemli değil. Ne olursa olsun Ava bende kalacak. Kim onu benden almaya çalışırsa Tanrı yardımcısı olsun.

Ama Kutsal Işık'ın izni onun için işleri çok daha kolay ve güvenli hale getirecek, önemli olan da bu.

Bir nefes veriyor. "Bakire kurbanların nereye gittiğini biliyorsun Damian."

Çenemde bir kas kıpırdıyor.

"Aşkınıkları için Kutsal Işık'a geliyorlar." Sesi yumuşak.

"Evet," dedim, "ama bu sefer değil. Onu Thornecroft'ta yağlayacaksın. Yatak işi bitince de evliliğimizi onaylayacaksın." Çenemi indiriyorum. "Ve Gabriel Wolfe bunu bilecek. Bunu benim için yaptığını bilecek."

Bu sefer daha uzun bir
sessizlik. "Damian."

Sesindeki duyguyu okuyamıyorum ve bu beni derimden fırlayacakmışım gibi hissettiriyor.

"Benden itibarımı -yasalarımızı doğru yorumlama yeteneğimi- tehlikeye atmamı istiyorsun. Anladığım kadarıyla-" başını eğiyor "- karşılığında bana sunacak bir şeyin var mı?"

Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. "İstihbaratım var. Seni ve güvenliğini ilgilendiriyor. Bunu sana ancak bakire kurbanımla evlenmeme izin verirsen veririm."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum."

Derim neredeyse titreşiyor. Kutsal Işıkların hepsi iyi korunuyor çünkü pek çok insan onların ölmesini istiyor. Tek bildiğim, zekâmın onun için işe yaramaz olabileceği.

Ama henüz beni vurmadı.

"Önce bana istihbaratını vermen gerekecek. İsteğinize değip değmeyeceğine ben karar veririm."

Çenemi kaldırıyorum. "Babam ve Gabriel Wolfe sana karşı komplo kuruyorlar. Bu uzun vadeli bir plan. Aylarca uygulayamayacakları bir şey. Hatta belki yıllarca. İkisi de benden önce seninle olan ilişkiyi geliştirmemi istediler. Hatta babam yıllar önce seni yumuşatmak için seninle kalmama izin verdiğini söyledi. Güvenini kazanmak için."

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor ve sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyor. Sessizliğin her saniyesi zımpara kağıdı gibi tenime sürtünüyor.

"Şaşırmadım," diyor sessizce. "Seni yanıma almamı istediği anda ben de bundan şüphelenmiştim."

İçimde keskin bir şeyler kıpırıyor. Elbette biliyordu ve yine de beni yanına almayı seçti. Nezaketinden ya da potansiyelime olan inancından değil. Beni şekillendirilip şekillendirilemeyeceğimi görmek için aldı ve babamın entrikalarını göze almaya değdi.

"Yine de," diyor, "kendi babanı suçlamana rağmen bu bilgiyi bana getirdin. Ve tek motivasyonunun istediğini elde etmek olduğunu sanmıyorum. Bana olan sadakatin... Bunu fark ettim." Başını eğiyor. "Sana istediğini vereceğim."

Nefesim ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. Bana Ava'yı veriyor.

Ona sahip olacağım. Onunla evleneceğim.

Göğsümden bir elektrik dalgası geçiyor ve tüm vücudumu sanki canlı bir kabloya takılmış gibi aydınlatıyor.

Ama bu coşku neredeyse anında sönüyor, çünkü bu konuda bir şeyler... tam olarak doğru değil.

Bu çok kolay oldu.

Onu bende tutmama izin vereceğini düşünmüştüm, ama evlilik? Bunu sadece bir taktik olarak önermişim. Büyük sor-az al stratejisi.

Ve yine de bana verdi.

"Baban ve Gabriel Wolfe'a gelince," dedi, "onları adalete teslim etmeyeceğim. Henüz değil. Onların hataları zaman alacak

olgunlaşmak için."

Kıpırdamadan duruyorum. Bu da garip. Babam ve Gabriel yasalarımızın yorumcusuna karşı aktif bir şekilde komplo kuruyorlar. Onları cezalandırmak -hatta idam etmek- heyecan yaratabilir ama bunu yapmaya tamamen hakkı var.

Derin bir nefes alıyorum. Ne planladığı konusunda endişelenemem. Zamanı geldiğinde her neyse onunla başa çıkacağım. Şimdilik Ava benim. Gerçekten benim.

Geriye kalan tek şey onu geri dönülmez bir şekilde bana bağlamak.

"Bakire kurbanıyla evlenmen büyük bir muhalefetle karşılaşacak Damian."

Başımı salladım. "Buna hazırım."

"Özellikle de Gabriel Wolfe'dan. O geleneksel değerleri benimser. Bundan hoşlanmayacaktır ve siz henüz yükselmediniz. Önceki hükümdarlığınız sırasında sizin için bir sorun haline gelebilir."

Gülümsüyorum. "Bırakın yapsın. Kibirli adamların kendi mezarlarını kazmalarını izlemekten zevk alıyorum."

Kutsal Işık gülüyor. Modülatör tarafından garip bir şekilde bozulmuş, zayıf bir ses. Daha önce de duymuştum. Yıllar önce.

Bu ses genellikle eski özlemin titreşimiyle göğsümün ağırmasına neden olurdu. Çocukluğumdaki sevgi ve korunma ihtiyacı.

Artık öyle değil. Artık tüm dünyam Ava. Ve ben de onun dünyası olacağım.

Gözlerim bağlı uçakla eve dönerken bu düşünce beni neşelendiriyor. Onu hamile bırakmanın beni güvende tutacağını düşünmesini sağlarsam, kabul edecektir. Sadakati onda en çok hayran olduğum şeylerden biri. Ve istismar edilmesi en kolay şey.

Hay sikeyim. Bu düşünce hoşuma gitmiyor, değil mi? Vicdanım mı sızladı?

Belki sadece ona gelince.

İleride bunu telafi edebilirim. Artık manipülasyon yok.

Bundan sonra.

Thornecroft'a vardığımda alacakaranlık çökmüş, gökyüzünü lavanta ve altın rengine boyamıştı. Ana binaya adımımı attım.

ve doğu kanadına doğru ilerliyorum. O sırada kütüphanede olacak.

Merdivenlere ulaşamadan biri yoluma çıktı.

Rhett.

I Halt, her kas içinde benim vücut sıkılaştırma kızgınlıkla. "Ne istiyorsun?"

Kollarını kavuşturur. "Geri dönmeni bekliyordum.

Konuşmamız gerek."

"Beni çağırmyorsun, Rhett. Sen bekle."

Yolumdan çekilmiyor. "Ava hakkında."

Tabii ki öyle. Sabrım jilet gibi inceliyor. "Ne hakkında?"

Çenesi titriyor. "Bana söz vermiştin... Ona her ne amaçla ihtiyacın varsa bittiğinde yakın çevrenin bir parçası olacağıma söz vermiştin. Artık onu istemiyorum. Onun yerine..." Yutkunuyor. "Ava'yı Thornecroft'tan çıkarmak istiyorum. İkimizin de bırakmasına izin vermeni istiyorum."

İğneleyici bir şekilde gülüyorum. Bu salak herif çaresiz olmalı.

Benimle pazarlık yapmaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalı.

"Hayır," diyorum ve yüzü düşüyor. "Ava hiçbir yere gitmeyecek. Ama senin işin bitti. Seni bir daha bu duvarların içinde görmek istemiyorum."

Derin, titrek bir nefes alıyor. "Durumun böyle olabileceğini düşünmüştüm." Sesi şaşırtıcı derecede istikrarlı. Bu konuşmayı prova etmiş olmalı. "En azından senden güvence istiyorum. Başından beri Ava'yla işin bittiğinde -ona ne için ihtiyacın varsa- gitmesine izin vereceğini söyledin."

alay ediyorum. " fikrimi değiştirdim . onu tutacağım.

Sonsuza dek."

Rhett sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

"Eğer müdahale etmeye kalkarsan," diye

mırıldanıyorum, "pişman olursun." Nefesi kesiliyor.

"Nasıl olduğunu anlıyorum."

Sırıtiyorum. "Sen anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Merdivene doğru bir adım atıyor. "Burada almam gereken bazı şeyler var. Ondan sonra giderim."

Rhett merdivenleri muhtemelen aciliyetini gizlediğini düşündüğü sahte, rahat bir çalımla tırmanıyor.

Öyle değil.

Doğruca Ava'ya gidiyor. Ben de hemen arkasında olacağım.

A^{va}

Aralık havası buz gibi ve yoğun sisli. Taş korkuluklara yaslandığımda, rüzgâr kayalıkların üzerinden hızla geçiyor ve balkonun kenarında loş bir şekilde titreşen demir fenerleri tıkırdatıyor.

Keşke bu sabah son finalim olmasaydı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye çok ihtiyacım var. Kütüphaneyi keşfetmeye çalıştım.

-Şatoda yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi ama konsantre olamıyordum. Çok fazla düşünce ve çok fazla duygu derimin altında uğulduyordu.

Ya Damian'ın yapmayı planladığı şey onun ölümüne neden olduysa? Ya bir daha onun değerli yüzünü göremezsem, ona onu sevdiğimi söyleyemezsem?

Arkamdaki ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Arkamı döndüğümde Rhett kütüphaneden dışarı adım atıyor. Yüzü solgun ve çizgili, hareketleri aceleci, kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor.

"Ava." Sesi alçak ve aceleci. "Konuşmamız gerek."

Uh-oh. Bu hiç iyi değil. Muhtemelen bir şeyler planlıyor. Tekrar. Balkona bakıyorum ve kimseyi bulamıyorum. Damian balkonları korumak için bir personel bulundurma emrini iptal etmiş olmalı.

Rhett'e döndüm. "Sorun ne?"

Bana doğru yürüyor, enerjisi çılgınca, neredeyse vahşi. "Gitmemiz gerek. Hemen."

Bir adım geri çekildim. "Neden?"

Bir elini saçlarında gezdirerek önümde volta atıyor. "Senin için yeterince cesur olamadım ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Seni buradan kendim çıkarmak yerine entrikalar çevirdim. İşe yaramadı."

Gözlerimi kapattım. "Rhett, lütfen yapma-"

"Kane'e baban seni yanına almak için ölüyormuş gibi davranmasını söyledim. Daha inandırıcı olması için ona senin hayatınla ilgili özel şeyler anlattım. Tek istediği Damian'ın senin onunla zorla gittiğini düşünmesiydi." Yüzünü buruşturuyor. "Yaptığım iğrençti. Beni hiç affedebilecek misin?"

Dişlerimi sıkıyorum, nabzım boynumda çırpınıyor. "Rhett, yapma-"

"Artık bundan daha cesurum," diyor, konuşması hızlı. "Seni buradan çıkaracaksa ölmeye hazırım ama hemen gitmeliyiz."

"Bunu hiç düşünmedin." Sesimi sakın ve ölçülü tutmaya çalışıyorum. "Kane bile araziden çıkmayı başaramadıysa, sen ve benim yapabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

"Denemek zorundayız!" Rhett patladı. "Burada kalmanıza izin vermeyeceğim. Gerekirse seni sürükleyerek çıkarırım."

Balkondan keskin bir rüzgâr geçiyor, taş sütunlara tırmanan sarmaşıkları hışırdatıyor. Bu beni topraklıyor.

"Rhett, beni dinle. Ben güvendeyim. Damian bana zarar vermeyecek ama senin yapmaya çalıştığın şey... Bu tehlikeli. Seni öldürebilir. Sadece bana söylemen bile seni öldürtebilir. Bu yüzden hiç olmamış gibi davranacağız. Damian'a tek kelime etmeyeceğim."

Çok geç olabileceğinden, burada muhtemelen kameralar ya da dinleme cihazları olduğundan bahsedemem. Bu sadece Rhett'i daha pervasız ve kararlı yapar.

Bununla sonra ilgilenirim. Damian'la pazarlık yapacağım. Yeni fark ettiğim gücümü iyilik için kullanacağım.

Rhett aramızdaki boşluğu kapatıyor ve kollarımı tutuyor, sıkıca kavlıyor ama titriyor. "Güvende olduğunu sanmıyorum. Damian seni sonsuza dek alıkoyacağını söylüyor. *Sonsuza dek* Ava. Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Bizi doğruca San Luis Obispo havaalanına götüreceğim. Ve buraya asla geri dönmeyeceğiz."

"Rhett-"

Elini yanağıma koyduğunda irkiliyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Lütfen bana güven."

"Ve seni seviyorum. Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Bu yüzden-"

"Hayır, Ava." Parmakları çenemi kaldırıyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Sakin söyleme." Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben sertleşiyorum.

"Ne kadar tatlı, değil mi?"

Ses şimdi açık olan kütüphane kapısından yankılanıyor. Kanım donuyor. Rhett'in elleri benden ayrılıyor ve ikimiz de dönüyoruz. Damian kütüphaneden dışarı adım atıyor.

Titreyen fenerler yüzüne düzensiz gölgeler düşürüyor. Gözleri buz gibi. Gülümsemesi dudaklarının keskin, zalim b i r kıvrımı.

Dişlerimi sıkıyorum. "Damian, bu-" Elini kaldırdığında ağzımı kapatıyorum.

Bakışları bana yerleşmeden önce Rhett'te oyalanıyor. Ceketinin altına uzanıp bir şeyi çekiştiriyor. "Onu öldüreceğim Ava. Gözünün önünde."

Klik.

Ses yumuşak ama kalbimi donmuş bir yumruk gibi sıkıyor. Bir an sonra Damian silahı kaldırıyor ve Rhett'e doğrultuyor.

Rhett öylece bakıyor, yüzü solgun, göğsü hızla inip kalkıyor. Damian başını eğiyor. "Diz çök."

Sesi sakindi. Fazla sakın. Rhett titrek bir nefes verir. "Damian, özür dilerim-"

"Hayır, Rhett." Nabzım kulaklarımda atıyor. "Bırak ben halledeyim."

"Hallet." Damian'ın kahkahası ürpertici. "*Beni* idare et demek istiyorsun. Artık o güce sahip değilsin, küçük bebek. Öncenden sır saklayacağına dair söz verdiğini duyduğumda değil. Rhett'e izin verdiğinde değil..." Damian yüzünü buruşturuyor.

Tanrı yardımcım olsun, kıskanıyor. Rhett'in bana verdiği o garip neredeyse öpücüğü kıskanıyor, muhtemelen öfkeli olduğu ve sağlıklı düşünemediği için. Rhett'e baktığımda dizleri titriyor, bakışları Damian'ın silahına sabitlenmiş.

Çabuk düşünmek zorundayım.

"Damian." Sesim şaşırtıcı derecede istikrarlı. "Rhett benim için endişeleniyor. Beni sonsuza dek saklayacağını söylemiştin. Bunun nasıl olabileceğini göremiyor musun-"

"Konuşmamız bitti," diyor Damian sıkılmış dişlerinin arasından. "Rhett, şimdi dizlerinin üzerine çök yoksa çabuk yapamam. Seni kasığından vurup kan kaybından ölmene izin vereceğim."

Rhett inliyor. Bir an sonra dizleri taşa çarptı.

Görüşüm tünelleşiyor. Bu gerçek. Rhett'in ölümünü izleyeceğim.

Tabii ben durdurmazsam.

Garip bir sakinlik üstüme çöküyor, üzerime bir kar örtüsü gibi yerleşiyor. Arkamı dönüp balkon çıkıntısına doğru yürüyorum.

Rüya mı görüyorum? Şu anda taş tuğlaların üzerinde duruyorum ve yukarı tırmandığımı hatırlamıyorum.

Hayır, bu bir rüya değil. Kendi nefesimi duyuyorum. Sabit. Yavaş.

Okyanus aşağıda uzanıyor, karanlık ve sonsuz, yavaş, tembel dalgalar halinde kayalıklara doğru yuvarlanıyor. Rüzgâr saçlarımı çekiyor, yüzüme doluyor ve kulağıma sırlar fısıldıyor.

Ölüm korkutucu değil. Uyumadan hemen önce, dünyanın kayıp gittiği ve her şeyin sessizleştiği andır.

Ne a strange thought. Ugly in its serenity. Is şehitlik bir tür delilik mi?

Bencilce anlarda, yıllar önce yaptıkları için annemi suçladım. Babama yaşattığı dayanılmaz acı için. Hayatımızda bıraktığı boşluk için.

Ama ya böyleyse? Acısının dorukta olduğu ve -her şeye rağmen- korkmadığı bir anda fevri bir karar.

Bu bana ona karşı şimdiye kadar hiç bilmediğim bir şefkat veriyor.

"Ava."

Damian'ın sesi alçak. Ölçülü.

"Olduğun yerde kal. Ben geliyorum." Arkamdan yumuşak ayak sesleri geliyor. "Bir santim bile kıpırdama, aşkım."

"Ava, aşağı gel." Bu Rhett'in sesi.

"Sessiz ol!" Damian sesini yumuşatmadan önce tersliyor.

"Orada kal, değerli kızım."

Aşağıda deniz kabarıyor, dalgalar kayalara çarpıyor. Kayalara çarpmak nasıl bir his olurdu? Acır mıydı?

Umarım acımaz. Onun acı çekmesini istemiyorum, son anlarının daha da fazla acıyla dolu olmasını istemiyorum.

Arkamdan bir adım daha geliyor, şimdi çok daha yakın.

"Ona zarar vermeyeceğim ve beni dinlemeni istiyorum. Geri çekil. Tuttum seni."

Rüzgar elbisemi kaldırıyor. Başımı hafifçe çevirdim ve işte o zaman onu gördüm-

Damian'ın yüzü bir çarşaf kadar beyaz. İrkiliyor. "Ava, k ı m ı l d a m a . Lütfen." Sesi kesikti.

Yutkunuyorum. "Rhett'e zarar vermeyeceğine söz ver. Asla."

Çenesi gerildi. Derisinden fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Yemin ederim."

Başımı öne çevirmeden önce başımı sallıyorum. Damian tıslıyor.

Onu ıstırabından kurtarmanın vakti geldi.

Geri çekiliyorum. Bir an sonra, bir çift sert kol tarafından yakalandım. Damian'ın nefesi titriyor. Düzensiz, nefessiz bir hıçkırık.

Ve sonra dudakları yüzümde. Her yerde. Umutsuz, kontrolsüz öpücükler. Alnımı, şakağımı, yanaklarımı.

Hızlı. Çılgınca. Sarsılıyor.

Elleri beni çok sıkı kavlıyor, sanki beni gerçekten yakaladığına ikna olmamış gibi. Parmaklarını saçlarıma geçirip alnımı kendi alnına bastırıyor. Göğsü benimkine karşı titriyor.

Biraz uzaklaşıyor ve her şey değişiyor. Öfke, keskin ve elektriksel bir şekilde ondan fışkırıyor.

"Eğer bunu bir daha denersen, seni öldürürüm."

Göğsümden histerik kahkahalar fışkırıyor. "Bu tehdit senin için ikinci doğa sanırım, mantıksız olsa bile. Benim üzerimde bir daha asla işe yaramayacak." Başımı yavaşça sallıyorum. "Korkutucu değildi. Sanırım bu daha da korkunç. Bir ara tüm bu deneyim hakkında yazmalıyım. Hala nasıl yaptığımı anlamıyorum."

"Kapa o lanet çeneni Ava." Gözleri vahşi. "Tabii seni korkutmamı istemiyorsan. Sen atlamadın. Bu yüzden korkmadın." Burun delikleri alevlendi. "Orada durdun. Hayal ettin. Onunla oynadın. Ama bilmiyordun. Ölüm sadece varsayımsal olduğunda romantiktir."

Keskin bir nefes alır. Kapıya doğru ilerleyip kırarak açarken çenesi geriliyor. "Sen," diye seslenir birine. "Şimdi. Ve sen."

Bir an sonra siyahlar içinde iki adam kapıdan içeri daldı. "Bu ikisi hain. Onları zindanlara götürün."

Rhett bir inilti çıkardı. "Onu değil. Lütfen Damian."

Damian'ın gözleri alev alev yanıyor. "O seni ilgilendirmez." Adamlardan birine döner. "Aslında, şimdi onu al. Onunla biraz konuşmam gerek."

Adam Rhett'i kapıya doğru götürür.

"Ben senin efendinim Ava. Ve sen iki ihanetten suçlusun. Birincisi, benden bilgi saklayacağına söz verdin. İkincisi, sen... Sen neredeyse..." Başı dönüyormuş gibi göz kapakları titriyor, ama sonra bakışları odaklanıyor. "Neredeyse bakire kurbanımı benden çalıyordun."

Başımı sallıyorum, kalbim onun için sıkışıyor. Onu gerçekten korkutmuştum.

"Rhett hakkında verdiğin söz." Sesim kararsız. "O-"

Beni omuzlarımdan tutup hafifçe salladığında nefesim kesiliyor. "Sözümü tutacağım. Thornecroft'tan çıktı ve onu bir daha görmene asla izin vermeyeceğim. Yaptığın şeyin sonucu bu. Anlıyor musun?"

Dudaklarım titrediğinde Damian dişlerini gösterdi. "Sakın ağlamaya kalkma. Ve bir daha bana onun adını anma."

"Damian." Sesim fısıltının biraz üstünde. "Ben seni istiyorum. Rhett'i değil. O benim kalbimin kardeşi. Her zaman öyleydi."

Gözlerindeki fırtına bir an için duraksıyor. Ama sonra keskin bir nefesle beni kollarının arasına alıyor ve geriye kalan tek adama doğru dönüyor. "Onu ben alacağım."

Koridorda yürürken. Beni sıktı. "Ben boş tehditler savurmam. Gün dönümü törenine kadar gecelerini zindanda geçireceksin."

Zindan merdivenleri dik, ama adımları sabit, öfkesinde bile koruyucu bir tutuşu var. Ona yapışırken kalbim çarpıyor, göğsümdeki ağrıya rağmen başımı omzuna yaslıyorum.

Hücreye ulaşana kadar konuşmuyor. Beni nazikçe yere bırakıyor, geri adım atmadan önce elleri kısa bir süre kollarımda kalıyor.

"Kilitle," diye emrediyor gardiyana, sesi duygudan yoksun.

Demir kapının şangırtısı boşlukta yankılanıyor. Damian başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaşıyor, ayak seslerinin yankısı karanlığın içinde kayboluyor ve beni sessiz hücrede yalnız bırakıyor.

A^{va}

Hücre soğuk olsa da rahatsız değilim.

Damian bir şeyler gönderiyor.

Önce bir gardiyan bana ekstra battaniye getirdi, iki kalın yünlü battaniye. Bir saat sonra da sıfırdan yapılmış gibi görünen sıcak tortillalarla birlikte büyük bir tabak carne asada gönderdi. Zindandaki biri için beklenecek türden bir yemek değildi. Sonra, yatmadan hemen önce, narin bir porselen fincanda papatya çayı.

Öfkeden patlamak üzereyken bile hâlâ özenli bir bakıcı.

Ve öyle olduğunu biliyorum. Damian onu sevmesi gereken insanlar tarafından yüzüstü bırakıldı. Dün gece olan her şey en derin ihanet gibi görünmüş olmalı. Sanki onu hiç umursamıyormuşum gibi.

Beni zindana götürmeden hemen önce ona onu sevdiğimi söylemeliydim ama doğru zaman değildi.

Şu an burada olmam delilik. Dün gece en yakın arkadaşlarımdan birini silah zoruyla tehdit eden bir adamı seviyorum.

Ama onu seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, seviyorum. Rhett'i öldürmeyecekti, çünkü ona izin vermeyecektim. Benim gücüm var-

Her zaman aşkla hiçbir ilgisi olmaması gerektiğini düşündüğüm bir şey.

Tüm hayatımı ahlaki saflık yalanına inanarak geçirdim. İyi olduğuma inanarak. Ama ne zaman sınandım ki? Benden ne zaman başka bir şey olmam istendi? Erdemim kazanılmamıştı.

Saf değildim. Saf koşullarda yaşadım. Ve Damian yaşamadı.

Taş zeminde ayak sesleri duyuldu. Bir an sonra hücre kapım gıcırdayarak açıldı. Bir gardiyan içeri girdi, yüzü bomboştu. "Benimle gel."

Battaniyenin omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum ve soğuk tenimi ısıtıyor. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor ama kendimi bir amaç uğruna yürümeye zorluyorum.

Bir şekilde Damian'a ulaşacağım.

Ona onu sevdiğimi göstereceğim. Güvende olduğumu.

Gardiyan beni karanlık merdivenlerden yukarı çıkarırken konuşmuyor, biz yükseldikçe hava daha da ısınıyor. Kollarımı kendime sarıp göğsümde kopan fırtınayı dindirmeye çalışıyorum.

Bir dizi çift kapının önünde durduğumuzda nabzım hızlanıyor. Muhafız kapıları iterek açıyor ve koyu ahşap duvarlarda parıldayan altın avizelerle aydınlatılmış geniş bir oda ortaya çıkıyor. Bu odayı daha önce hiç görmemiştim.

Ve işte orada.

Damian kükreyen bir ateşin yanında duruyor, titrek ışıktaki profili keskin. Duruşu sert, elleri arkasında kenetlenmiş. Bana bakmıyor.

Sonunda bana doğru dönüyor, başka bir piyanoya doğru işaret ederken koyu renk gözleri okunmuyor. "Çal."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Piyano çal. Şimdi."

Kafam bulanık, kuyruklu piyanoya doğru yürüyorum. "Ne çalmam gerekiyor?"

"Herhangi bir şey," diyor, yaklaşarak. "Ama ben söyleyene kadar durmayacaksın."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve ilk notaya basıyorum. Yavaşça bir melodi akmaya başlıyor, ilk başta yumuşak ve tereddütlü. Parmaklarım ritmini buluyor ve tanıdık hareketler sinirlerimi yatıştırıyor. "Damian-"

"Lord Prior," diye tersledi, yaklaşarak. "Bana düzgün hitap edeceksin."

Çenemi sıkıyorum, içimdeki hayal kırıklığı alevlenirken müzik giderek düzensizleşiyor. Onu ilk tanıdığımda bu tür bir soğukluk beni korkuturdu. Şimdi ise sadece çocukça bir huysuzluk gibi geliyor. "Teknik olarak önceki sen değilsin. Size düzgün bir şekilde hitap etmemi istiyorsanız, 'Lord Regent' diyebilirsiniz."

Kafamı kaldırdığımda bana soğuk soğuk bakıyordu. Gülümsemesi ya da en azından gülümsemek için mücadele etmesi gerekirdi. Çamura saplanmış bir sopa gibi davrandığımda hep eğlenir.

Eğilip iki elini piyanonun üstüne koyuyor. "Gündönümü töreni bir hafta s o n r a ve doktor zaten burada. Seni muayene etmek için."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Doğru ya. Şarlatan."

"Çalmaya devam et."

Ellerimi tekrar tuşlara bastırıyorum, melodi akışını yeniden kazanmadan önce tökezliyor.

"Amacıma mükemmel hizmet ediyor." Yüzünü görmesem bile gülümsemesinin acımasız olduğunu biliyorum. "Senin için başka bir planım var."

Yutkunuyorum. "Neymiş o?"

Damian'ın gözleri mavi ateş gibi. "İki ihanet eylemi gerçekleştirdin. Bana sadakatini kanıtlamaya hazır mısın?"

Sesinde omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen bir şey var. "Evet," diye cevap veriyorum.

"Herhangi bir şey?"

Çenemi kaldırıyorum. Geri adım atmayacağım. Ona güveniyorum. Ve kalbim bana onun beni incitmeyeceğini söylüyor.

Şimdi aşkımı kanıtlama zamanı. "Her şeyi yaparım."

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılır. "O zaman bu gece başlayacağız. Ve içine bir bebek koyana kadar durmayacağım."

Anlamsızca ona bakıyorum. "Ne?"

Kapıya doğru döndü ve "Doktor" diye seslendi.

Kapı açılıyor ve beyaz önlüklü bir adam içeri giriyor.

Damian ona bakmadan kanepeyi işaret ediyor. "O hazır."

Kalbim küt küt atıyor ama itiraz etmiyorum. Kanepeye doğru yürüyorum ve arkama yaslanıyorum. Bakışlarım Damian'a kayıyor, beni izliyor, bakışları tedirgin edici derecede sabit.

Doktor yanımda diz çöküyor ve eldivenlerini giyiyor. Muayene sırasında dokunuşu profesyonelce. Şaşırtıcı, çünkü muhtemelen gerçek bir doktor değil. Yine de Damian adamın ellerinin içime girmesinden hoşlanmıyor gibi görünüyor.

"Oyalanma," diye tersliyor Damian, "yoksa canlı canlı derini yüzerim." Doktor geri çekiliyor. "O saf."

"Saf mı?" Sesim kuru. "Bu tıbbi bir terminolojiye benzemiyor."

Damian dinliyor gibi görünmüyor. Gülümsemesi geri geldi. Karanlık ve tatmin edici, midemi bulandıran türden.

Düzgün düşünemiyor. Çok incinmiş.

Ve onu berraklığa geri çekebilecek tek kişi benim.

39

A^{va}

Damian'ın odasına girdiğimde, balkonda durmuş karanlık kayalıklara bakıyordu. Vücudu bir heykel gibi hareketsiz ve kaskatı.

Mantıksız davranıyor. Her zamanki taktiklerine başvuruyor. İçime bir bebek mi koyacaksın? Sanki hamilelik hayatı değiştiren bir karar değil de bir sadakat markasıymış gibi.

Ben daha iyi biliyorum.

Hesapçı davrandığına inanıyor olabilir ama o sadece insanların korktuklarında verdikleri tepkileri veriyor. O da herkes kadar çiğ, savunmasız ve insan.

İncinmiş durumda ve ona, hayatında onu terk eden birçok insandan biri olmadığımı göstermem gerekiyor.

Korkusunun bizi geri dönüşü olmayan bir şeye itmesine izin vermeyeceğim - düşünmeden değil. Bu gece sadakatimi onun ihtiyaç duyduğu şekilde kanıtlayacağım. Hamile kalmam pek olası değil.

İçindeki fırtına geçince pazarlık yapacağım. Tekrar nefes alabildiğinde beni dinleyecektir.

Balkona çıkıyorum, geceliğimin yumuşak kumaşı tenime sürtünüyor. Ona yaklaştığımda uzanıp parmaklarımın omzunu sıyırmasına izin veriyorum.

Kaskatı kesiliyor ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra bana dönüyor. Bakışları vücudumda geziniyor. Yüz ifadesi çok az değişiyor ama ben görüyorum.

İstek.

Ama sonra çenesi geriliyor. "Git uzan. Birazdan yanına geleceğim."

Başımı sallayıp yatak odasına ve yatağa doğru ilerlerken nabzım hızla atıyor. Bakışlarının ağırlığı ben yorganın altına girene kadar beni takip ediyor.

Damian odayı geçiyor. Gömleğini ve kemerini, sonra da diğerlerini çıkarıyor, yavaş ve pratik ritmini hiç bozmuyor.

"Bundan kurtulamayacaksın." Sesi çelikle bağlanmış kadife gibi. "Bu gece seni hamile bırakıyorum."

Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor, sanki biyolojinin üstündeymiş gibi.

Yumurtluyor olsam bile bunu garanti edemez.

Ama yeterince çalışırlarsa ölümsüz olabileceklerini düşünen bir grup erkeğin içinde yetişmiş.

Orada çırılçıplak duruyor, kendi teninin içinde öyle rahat ki ağzım kuruyor. Yanımdaki yatağa giriyor. Eli belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Ağzı yüzüme yaklaşırken sıcak nefesi yüzümü gıdıklıyor ama öpücük soğuk.

Buna izin vermeyeceğim.

İki elimle boynunu tutup kendime doğru çekiyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Seni seviyorum," diyorum uzaklaşırken.

Kıpırdamadan duruyor, nefesi kesiliyor.

Dudaklarımı yanağına bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bir anda dudakları dudaklarıma yapıştı. Öpücüğü her şeyi tüketiyor. Yutuyor ama sevinçten değil. Hayır. Sanırım sözlerimi bastırmaya çalışıyor.

Çünkü onlara inanmıyor.

Çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Seni seviyorum," diyorum nefes nefese.

"Dur." Kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından söyledim. "Bunu duymak istemiyorum."

"Seni seviyorum."

Gözleri vahşileşiyor. Beni belimden tutup göğsüne doğru çekiyor. Ayakları yere çarpıyor ve sonra havalanıyorum. Beni dolabının yanındaki dev aynaya taşıyor ve önüne koyuyor.

"Bak," diyor ve gözlerimiz aynada buluşuyor. "İçine bir bebek koymamı izle."

Geceliğimi kaldırıyor ve hava tenimi serinletiyor. Sert aleti bacaklarımın arasına giriyor, yıpranmış öfkesinin bir işareti olarak etrafta dolaşıyor. Sonra, bir hamlede içime giriyor ve ben bir çığlık atıyorum, ama acıdan değil.

Hayır, bu harika bir duygu. Bir dolgunluk. Sevdiğim adamla bir olma hissi.

Deli gibi davransa bile.

"İşte." Sesi boğuk. "Gördün mü? Bunun için yaratılmışsın. Benim olmak için. Sonsuza kadar. Bebeklerimi doğurmak için."

İlk hamleden sonra yüzünü buruşturdu. Onu öpmek için başımı çevirmeye çalıştığımda çenemi tutuyor ve yüzümü aynaya dönmeye zorluyor.

"Hayır. Seni döllerimle doldurmamı izleyeceksin."

O kadar sert itiyor ki, şapırtı sesi odanın içinde yankılanıyor. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Bebek senin içinde büyüyecek Ava." Dişlerini gıcırdatıyor. "Ve beni terk edemeyeceksin. Senin gibi değil-" İnlemekle sızlanmak arasında bir ses çıkarıyor. "Yaptım... Denedim... Dün gece."

Sıcaklık karnımın alt kısmında çiçek açıyor ve sonra yavaş bir yanık gibi dışarı doğru yayılıyor. İnliyorum. "Ben... asla-" İçime girdiğinde çığlık atıyorum. "Asla... seni terk etmeyecektim."

"Bana yalan söyleme," diye bağılıyor, o kadar güçlü itiyor ki beni yerden kaldırıyor. "Neredeyse yapıyordun. Tek bir yanlış hareket, Ava." Dişlerini gösteriyor. "Bunu bir daha asla yapma. Asla!"

Sızlanıyorum. "Yapmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Yanaklarımı usulca öpüyor. "Çünkü düşünmen gereken bir bebeğin olacak."

Etrafıma uzanıyor ve elini amımın üzerine koyuyor. Klitorisimi okşamaya başladığında karnım alev alıyor. İticileri hızlı, sarsıcı patlamalara dönüşüyor.

"Evet, değerli kızım," diye mırıldanıyor. "Bırak beni."

Gözlerimin arkasında yıldızlar beliriyor ve çılglık atıyorum. Uzaktan, onun bir kükreme çıkardığını duyuyorum ve bir an sonra içime sıcak bir sıvı doluyor.

"İşte bu kadar." Sesi nefes nefese. "Bütün döllerimi al."

Vücudum çok ağırlaşıyor ve kim bilir ne kadar süre onun kollarında sarkıyorum. Bir süre sonra onu öpmek için dönüyorum. Bana izin veriyor ama bir araya gelmeden hemen önceki anlarda olduğu kadar şefkatli değil.

"Yatağa geç," diyor. "Bu gece bunu birkaç kez daha yapacağız."

Kalbim sıkışıyor. Henüz bariyeri aşamadım ama denemekten vazgeçmeyeceğim.

Hiçbir şey için değil.

Damian

Ava bana doğru kıvrılmış yatıyor, başı çenemin altında duruyor. Oda soluk ay ışığıyla yıkanıyor ve bu ışık saçlarına ve omzunun kıvrımlarına vuruyor.

O benim için çok değerli ve bundan nefret ediyorum. O bir zayıflık.

Çünkü sadece onun için tüm dünyayı yakıp kül etmekle kalmam. Onu güvende tutmak için kendimi de yakabilirim.

Ve bu bir sorun, çünkü ben onun için tehlikeliyim. Dün gece neredeyse yaptığı şey bunun kanıtı. Kahretsin, bunu düşünemiyorum bile. İçimi bulandırıyor.

Onu bu dünyada tutmak doğru bir şey değil. Gitmesine izin vermeliyim.

Ama bunu yapamam.

Buna gücüm yok.

"Hâlâ üzgünsün." Yumuşak sesi sessizliği bozuyor. "Rhett'e söylediklerim yüzünden hâlâ kızgınsın."

İçimde bir şeyler kıpırdıyor. Hâlâ anlamıyor. "Kızgın olduğum şey bu değil. Sonrasında yaptığın şey."

İç geçirdi. "Ah."

"Korkmadığınızı söylemiştin." Sesim keskin. "Bu hoşuma gitmedi. Bunu tekrar yapabileceğini düşündürdü bana."

Ama asla yapmayacak. Asla fırsat bulamayacak. Gerekirse onu bir gölge gibi takip edeceğim.

"I olmaz." Onun ses o firma. "Çünkü sen bir daha asla sevdiğim birini tehdit etmeyeceğim."

Gözlerimi kapattım. Neden onu tehdit etmek zorundaydım ki? Öfke ve kıskançlık beni o kadar tüketmişti ki düşünemedim.

Bir daha asla.

"Atlamayacaktım," dedi. "Sana korkmadığımı söylememin tek nedeni çok şaşırmış olmamdı. Bunun hakkında çok düşündüm çünkü... bilirsin... annemin yaptığı şey. Bunu asla ama *asla* aileme yapmazdım. Ya da sana."

Burnumdan nefes veriyorum, içimdeki öfke titreşimini tekrar alevlenmeden yatıştırmaya çalışıyorum. "Ayağın kayabilirdi."

Başını sallıyor. "Çocukken jimnastik yapardım."

"Yaptın mı? Ne kadar rahatladım. Artık yenilmezsin."

İç çekiyor. "Güvendeydim. Ve korkmuyordum. Bu beni ayaklarımın üzerinde sabit tuttu."

"Kaymış olsaydın korkardın. Ölüm kesin olduğunda, korku dayanılmazdır. Güven bana Ava. Bunu herkesten iyi bilirim."

Yorganın altından bir hışırtı geliyor ve sonra onun sert bakışlarını yüzümde hissediyorum. "Sanırım hayatınız tehdit edildi?"

"Hayır. Gördüm. Diğer insanların gözlerinde."

Nefesi kesiliyor. "Oh, anlıyorum." Battaniyenin altından elimi buluyor ve sıkıyor. "İnsanları öldürmeye zorlanmak. Bu... travmatize edici olmalı."

Öfkelendim. "Hayır, değil. Özellikle de artık nasıl hızlı yapacağımı bildiğim için." Sesim daha da kısılıyor. "Ama on altı yaşındayken bunu yapamıyordum."

Etrafımızdaki oda değişiyor. Yaşadığı şok havadaki parazit gibi tenimde titreşiyor.

Bunu söylememeliydim. Muhtemelen benim bir canavar olduğumu düşünüyor. Ve belki de haklıdır.

"Baban sana insanları öldürttü mü?"

"Tabii ki."

"Sen daha çocuktun." Sesi çatlıyor. "Bu- Tanrım, bu inanılmaz bir zalimlik."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Benim güvenliğim içindi. Bu dünya tehlikeli. Bir şeyleri nasıl hızlıca bitireceğimi öğrenmemi istedi."

Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Ama o zaman yapamazdın."

"Hayır." Sözcük ağır bir şekilde asılı kalıyor. "Yapmak istemedim. Özellikle de ilk cinayetimde. Ve bu... Asıl zalimlik buydu." Nefes veriyorum. "Artık merhametle öldürüyorum."

"O kişi... Yalvardı mı?"

Gözümü kırpıyorum ve parçalar halinde geri geliyor.

Dizlerinin üzerindeki adam. Saçında kir. Elleri titriyordu.

Telefonunu vermem için bana yalvardı. Arama yapmak için değil, ona bir şey göstermek için.

Kızının bir fotoğrafı olduğunu söylemişti.

Göğsüm sıkıştı. Kendi ellerimin nasıl titrediğini, silahın nasıl ağır geldiğini hatırlıyorum.

Ağlıyordum. Durduramadığım sessiz gözyaşları. Babamın onları görmesini istemiyordum. Asıl korku buydu ve bunun için kendimi aşağılık hissediyordum. Burada bu adam ölecekti ve ben yiyeceğim dayak için endişeleniyordum. Ama elimde değildi. Gözyaşlarım akmaya devam etti. Kaçınılmazdı.

O zaman tetiği çektim. Daha fazla dinleyemedim. Bir daha asla onu düşünmek istemedim.

Ama onu düşünüyorum, değil mi?

Bilinçli düşünceler değil. Sadece o silahı kafasına dayadığımda hissettiğim o hastalıklı korkuyu. Dünyanın boş ve acımasız olduğu kesinliği.

"Her zaman yalvarırlar." Sesim çatlıyor ve gözlerimin kenarlarında ıslaklık birikiyor. Gözlerimi kırpıştırıp geri çekmeye çalışıyorum.

Tanrım, buna inanamıyorum. Ağlıyorum.

Bu bir ömür önceydi. Neden bunun hakkında konuşuyorum ki? Hem de onca insan varken.

Artık beni asla sevmeyecek.

Ava dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kendisinin de ağladığını görebileceğim kadar geri çekildi.

"Kendimi bencil hissediyorum." Hıçkırıklarını yutkunarak geri çekiyor. "Yaşamak zorunda olduğun şey buyken ağladığın için."

Anlayışsız bir şekilde ona bakıyorum.

"Şimdi çok daha mantıklı konuşuyorsun Damian. Her şeyi neden böyle gördüğünü. Dünyada hiç iyi bir şey olmadığını. Adalet yok. Eğer olsaydı, neden masum bir çocuk senin yaptığını yapmaya zorlansın?"

İçimde bir yerlerde bir ışık yandı. Hâlâ iyiye ve kötüye inanmıyorum. Ya da Tanrı'ya. Ya da gerçek olana sırtımızı dönmemize yardımcı olan herhangi bir peri masalına.

Ama ona inanıyorum.

Ters dönüp vücudunu kendi vücudumla eziyorum. "Nereden geldin sen?"

Sıcak elini yanağıma koyuyor. "Sana söylemiştim. Ash Hollow, Nebraska."

Ağzımı onunkine yapıştırıp içimdeki fırtınayı serbest bırakıyorum. Geri çekildiğimde, bir inilti çıkardım. "Özür dilerim, değerli kızım." Yanağından öptüm. Alnından. Boynunun yan tarafını. "Kutsal Işık seni tutabileceğimi söyledi ve ben de bunu yapacağım. Gitmene izin veremem."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Boğulmak üzereyken aldığım ilk nefes gibi içime bir rahatlama doluyor. Göğsümdeki ağırlık gevşiyor ve bir kalp atışı için ışıkla doluyorum. İçimde tuttuğumu bilmediğim bir şeyi çıkarıp attım.

"Ava, seni bebeğimi doğurmaya zorlamayacağım. Özür dilerim.
-" Sesim kesiliyor. "Ben-"

"Sorun değil. Bir seferin beni hamile bırakacağından şüpheliyim ve... bunu yapmaya istekliydim. Senin için."

Sözleri içimde bir şeyleri paramparça etti. Acıdan değil, hürmetten. Yüzümü boynuna gömüyorum ve onu içime çekiyorum, sanki oksijenmiş gibi, sanki günahlarımın bağışlanmasıymış gibi.

Ne olduğunu bile bilmiyor. Bir kurban değil. Oyuncak bebek değil.

Karanlıkta bir ışık. Etten yapılmış bir dünya.

Hayatımda hiçbir şeye tapmadım. Şimdiye kadar.

40

Damian

Kutsal Işık gündönümü töreni için geldi ve Kane de onunla birlikte.

Bu kadar tedirgin olmamalıyım. Jackson Hole'daki yemeğin bir faydası da Gabriel Wolfe'un oğlunu Thornecroft'un Başrahibi yapmaktan çok daha büyük planları olduğunu artık biliyor olmam.

Yine de onun benden alınacağı düşüncesinden kurtulamıyorum.

Gündönümü bu gece. Bittikten sonra gücüm sağlamlaşacak ve o benim olacak. O zaman onu benden almak için komplo kurmak için hiçbir sebep kalmayacak.

Sadece önümüzdeki on iki saati atlatmak zorundayım.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı ve iki adam Kane'i bodrumdaki ofise sürükledi. Elleri bağlı ve gözlerinde bir ay önce ona attığım dayaktan kalma belli belirsiz gri bir renk var.

Ve hala sırtıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Umarım hücreni beğenirsin. Yatma işi bitene kadar burası senin mekânın olacak."

"Yeni babama söylemeli miyim? Hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Kutsal Işık'ın hoşuna gidip gitmemesi önemli değil. Thornecroft benim bölgem."

Yeşil gözleri büyüyor. "Her şeyin plana göre gittiğini varsayarsak."

Hareket etmiyorum. Gözümü bile kırpmıyorum. Damarlarımda dolaşan endişeyi görmesine izin veremem.

Hiçbir şey planlamıyor. Babasıyla Kutsal Işık'ın yerleşkesinden iletişim kurmasının imkânı yok.

Ve Gabriel'le bir şey planlıyorsa, bunu ancak aptal bir pislik ima eder.

Ama bu Kane.

Mantıklı biri değil.

Sandalyemi geriye itiyorum, ayağa kalkıyorum ve yavaş adımlarla masanın etrafında dönüyorum. Kane'den birkaç santim uzaklaşana kadar durmuyorum. "Eğer ortadan kaybolursan, babanın planlarını değiştireceğinden şüpheliyim. Her neyse artık. Güce giden pek çok yol var."

Kane'in gözlerindeki eğlence ilk kez bir nebze olsun azalıyor. Bakışlarını bir an daha tutuyorum ve sonra onu tutan adamlara bakıyorum. "Götürün onu."

Kane onu koridora doğru sürüklediklerinde karşı koymuyor ama kapı kapanmadan hemen önce içinden gülüyor. "Hâlâ onun favorisi olduğunu düşünüyorsun. Göreceksin, değil mi?"

Omurgamdan aşağı soğuk bir dalgalanma geçiyor. Bu da ne demek şimdi?

Kapı çarparak kapanıyor ve Kane'in kahkahasının yankısı kesiliyor ama ses kafatasımda titreşiyor. Ağır ahşap masaya bakıyorum, nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Gerçekten de beni Kutsal Işık'ın bana karşı komplo kurduğuna ikna edebileceğini mi sanıyor?

Bu saçmalık. Beni sinirlendirmek için son bir çaba.

Ava

Bir saat içinde meshedileceğim.

Meshedilmek.

Damian'ın mega tarikatının benim sevgili dinimin dilini ödünç alması ne kadar garip. Ama aynı zamanda pagan ayinlerinden, ortaçağ gösterilerinden ve kim bilir başka nelerden de yararlanıyor.

Hepsi saçmalık ama bununla yaşamaya hazırım.

Damian için her şeyi yaparım.

Geçen hafta boyunca, her gece benimle sevişti. Sevişiyordu, sadece seks değil. Bu cümlelerin hep klişe olduğunu düşünmüşümdür ama başka türlü tarif edemem. Vücudumun her santimini ezberliyormuş gibi bana dokundu.

Ama tüm o şefkatin altında başka bir şey vardı. Tam olarak tanımlayamadığım bir gerilim. Neredeyse bir hüznün. Öpücükleri bir an aç, bir sonraki an saygılıydı, sanki aynı anda hem tutunmaya hem de bırakmaya çalışıyordu.

Kütüphane kapısı açıldı ve parmaklarım kitabımın kenarlarında sıkılaşıp dokundu. Rahatlamak için yanımda getirdiğim kitap.

Damian bana Kutsal Işık'tan ne beklemem gerektiğini söylemişti.

Ciddi, rahipçe, ciddi ve felsefi. Ama tüm bunların altında, muhtemelen yanlış insanlara bulaşmış orta yaşlı bir avukat. Şimdi bir maske takıyor ve muhtemelen içten içe delice bulduğu bir doktrine göre kanunları yorumluyor.

Maskeli, cüppeli figür bana doğru kararlı adımlarla yürüyor. Durdu. Yüz ifadesini göremesem de aramızdaki havada bir şeyler değişiyor. "Mansfield Park," diyor.

Hayal mi görüyorum yoksa sesi bir an için titredi mi?

Belki de bu kitap beni ona daha insani gösteriyordur. Eğer gerçekten yanlış insanlarla takılan normal bir adamsa, muhtemelen bir kalbi ya da ona benzeyen bir şeyi vardır.

Belki bana acıyordur.

Başımı salladım. "Bu benim favorim."

Başını eğiyor. "Bu alışılmadık bir şey. Bu onun en popüler eseri değil."

Kanepede yanıma oturuyor ve içimi garip bir rahatlık duygusu kaplıyor. Bu adam korkutucu değil. Damian'ın babası gibi değil. Ya da Gabriel Wolfe.

İtiraf etmekten nefret etsem de, o da Damian gibi değil. Hayır, bence o daha çok bana benziyor. Durdurulamayan güçler tarafından sürüklenen normal bir insan.

Gülümsüyorum. "Evet, çünkü ana karakter kendini beğenmiş bir namus bekçisi."

Başını iki yana sallıyor. "Doğruluk ve kendini beğenmişlik aynı şey değildir. Gerçek doğruluk gerektiği yerde eğilir, bilgelik olmadan prensibin kibir olduğunu bilir. Ama kendini beğenmişlik? Boyun eğmektense kırılmayı tercih eder. Peki bunun ne faydası var?"

Hızlı bir nefes alıyorum. Bu, Damian'ın beni uyardığı felsefi yön ve yine de sanki kendi papazım bana Tanrı'dan kehanet niteliğinde bir söz söylüyormuş gibi beni keskin bir şekilde vuruyor.

Son birkaç aydır verdiğim iç savaşı -neredeyse tam olarak- dile getirdi. İhtimaller nedir?

O gerçekten sihirli mi?

"Sanırım olacaklar hakkında sorularınız var," diyor.

Başımı sallıyorum. "Ne bekleyebilirim ki?"

Bakışları cızırdayan ateşe kayıyor ve titreyen ışık maskesinden yansıyor. "Bu gece seni meshedeceğim. Şapele getirileceksin. Yeminler edilecek. Dualar edilecek. Bakire kurban olarak işaretleneceksin."

Ben irkilince, iç geçirdi. "Biliyorum. Bu terimden ben de nefret ediyorum. Ama bu sadece bir sembol. İsa'nın kanını içmek de barbarca görünebilir ama Hristiyanlar bunun sadece üzüm suyu olduğunu bilirler."

Yavaşça nefes veriyorum. "Damian sana Hristiyan olduğumu mu söyledi?" Bir süre sessizlik oldu. Sonra usulca "Evet" dedi.

Bacaklarımı altıma alarak koltuktaki pozisyonumu ayarlıyorum. "Dinimi her zaman kalbimde tutacağım. Bu seferki gibi hareket etmek zorunda kalsam bile."

"Sorun değil." Sesini alçaltarak daha yakına eğiliyor. "Bu seferkini çok uzun süre yaşamak zorunda kalmayabilirsin."

Nabzım hızlandı. Ne kadar tuhaf bir söz.

Bir uyarı değil. Bir tehdit değil. Sadece... tamamen başka bir şey.

Ama ne demek istediğini sormadan ayağa kalkıyor, uzun cübbesi doğrulurken yer değiştiriyor. Bir elini uzatarak beni takip etmemi işaret etti. "Gel. Vakit geldi."

41

Damian

Şapel mum ışığına boğulmuş ve hava tütsülerle neredeyse boğucu bir şekilde ağırlaşmış. Tüm bunların ortasında Ava önümde diz çöküyor.

Bu manzara beni neredeyse çözüyor.

O kadar hareketsiz ki, elleri uyluklarının üzerinde nazikçe duruyor, başı sessiz bir teslimiyetle eğilmiş. Yine de onunla ilgili her şey güç yayıyor. Bir paradoks. Bir mucize. *Benim* mucizem.

Bunun bitmesini istiyorum. Bitmesine ihtiyacım var.

Her an bir kumar gibi geliyor. Bekledikçe, korku daha da artıyor. Birinin onu benden alacağı korkusu. Tüm bu kırılgan düzen çökecek.

Bu paranoyak düşünceleri aklıma soktuğu için Kane'i sikeyim. Her şey yoluna girecek. Gabriel daha büyük planlar yapmaya başladı ve Kutsal Işık Ava'yla evlenmemi onayladı.

Yanımda, Kutsal Işık ellerini kaldırıyor. Altın maskesi titreyen mumları yansıtıyor. "Ava St. Clair, bu kutsal sunağın önünde isteyerek diz çöküyor musun? Kendini sunuyor musun?"

Thornecroft Hanesi'ne, onun geleceğine ve gelecekteki öncesine bedenini ve kanını adıyor musun?"

Ardından gelen duraklama beni neredeyse öldürüyor. Bu lanet törenin artık bitmesi gerekiyor.

"Kabul ediyorum," diyor ciddiyetle.

Kutsal Işık bana doğru dönüyor. "Ve sen, Damian Cross, geleceğin öncüsü olarak bu teklifi kabul ediyor musun?"

Boğazım düğüm leniyor. *Ofiering.*

Bu kelime küfür.

Kutsal Işık da ben de ona tapıyor olmalıydık.

"Kabul ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Kutsal Işık başını sallıyor. "O zaman ayağa kalk, Thornecroft Bakiresi."

Ayağa kalkıyor ve kalbim bir maraton koşmuşum gibi çarpıyor. Gözlerini benimkilere kaldırdığında -o güzel, fırtına grisi gözlerini- tüm dünyam duruyor.

O benim kızım. Benim kızım. Benim ağırlık merkezim.

Bileklerini ellerimin arasına alarak ona doğru bir adım atıyorum. Nabızı parmaklarımın altında hızla atıyor ve sesimi sadece onun için alçaltıyorum.

"Şu andan itibaren hayatın bana bağlı. Hiç kimse sana zarar veremeyecek. Ben nefes aldığım sürece."

Gülümsemesi güven veriyor ve bileğine bir öpücük konduruyorum, aklımdan sessiz bir yemin geçiyor. *Yaptığım her şeyin kefaretini ödeyeceğim, değerli kızım. Yemin ederim.*

Kutsal Işık kollarını tekrar kaldırır. "Meshetme mühürlendi. Onu yatağına al, müstakbel Rahip. Bu birliktelik sayesinde antlaşma bir bütün haline gelecek. Başlangıçta olduğu gibi, yine öyle olacak."

Parmakları benimkilerde seğiriyor. Eğildim. "Bunların hepsi saçmalık," diye fısıldıyorum. "Gerçek olan sen ve benim. Bunu unutma."

Hafifçe başını sallıyor.

Bu onun için çok zor. Onun kendi dini var ve burada benim dinimin gereklerini yerine getirmeye zorlanıyor. Hatta

Hem de her şeyin kötülükten kaynaklandığını bildiği halde.

Ama yine de yapıyor. Benim için. Onu hak edecek ne yaptım ben?

Şapelden çıkıp koridora girdiğimizde Coraline kapının hemen dışında bekliyor, duruşu sert. Yanında iki muhafız duruyor, güvendiğim adamlar ama yine de tereddüt ediyorum.

Her parçam Ava'yı geri almak istiyor. Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Ama ritüel bunu gerektiriyor. Hazırlık. Gelenek.

Yakında hepsi bitecek.

Coraline'e başımı salladım. "Götürün onu. Onu yatak için hazırlayın."

Ava

"Neden buradayız?" Kollarımı soğuğa karşı ovuşturarak soruyorum.

Coraline benimle odama gitmek yerine, beni kalenin uzak tarafındaki bir bahçeye götürdü. Daha önce hiç görmediğim bir bahçeye. İki muhafız ferforje kapının hemen ötesinde duruyor.

Coraline omzunun üzerinden bana baktı. "Biraz hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum. "Evet." Sesim ince geliyor. "Bütün o yağlama olayı... garipti."

Kaşlarını çattı. "Sanırım öyle olmalı. Bunu hiç dışarıdan birinin bakış açısıyla düşünmemiştim."

Başım geriye gitti. "Nasıl düşünmezsin? Dininiz... çok tuhaf."

Barbarca demek istiyorum ama diyemiyorum.

Başını sallıyor. "Bu bildiğimiz anlamda bir din değil. Merkezde biz varız, bir tanrı değil."

"Bu kadar bağımsız olduğun için eminim bu hoşuna gidiyordur."

"Hoşuma gidiyor. Sahip olduğum tek hayatı hayali bir şeye taparak asla harcayamam." Dudakları seğiriyor ve bir an için onunla neredeyse bir akrabalık hissediyorum.

Onunla aynı fikirde değilim elbette ama inancına hayranım.

Başını kaldırıyor, sanki tepesindeki kıvrık dalları inceliyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Sesindeki ağırlık beni daha da dikleştiriyor. Bahçe birden sessizleşiyor, sanki çiçekler ve ağaçlar da onu dinliyor.

Gözleri sertleşiyor. "Damian'ı her zaman sevdim."

Kelimeler içimde bir şeyleri gevşetiyor ama sessiz kalıyorum. Bekliyorum.

"Ama bu sadece aşk değil. Biz iyi bir eşiz. İkimiz de zekiyiz. İkimiz de temkinliyiz, gerçi o son zamanlarda biraz pervasızlaştı. İkimiz de aynı şeyleri istiyoruz." Yeşil bakışları kapüşonlu bir hal alıyor. "Ve yine de... o seni seçti."

Parmaklarım kollarımın kumaşında kıvrılıyor. Söyleyecek bir şey yok.

Acı bir kahkaha atıyor. "Çünkü erkekler böyledir. Damian gibi akıllı olanlar bile. Kendilerine gerçekten layık kadınları istemezler. Kendilerini olduklarından daha büyük ve daha güçlü hissettiren tatlı küçük bebekleri isterler."

Bakışları envanter çıkarır gibi yüzümde geziniyor ve gözlerine bir şey yerleşiyor. Memnuniyet ya da öfke değil. Daha soğuk bir şey. Daha sessiz.

İç çekiyorum. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum." Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Biliyorum."

Bu esinti vardiya, Hışırta ve büyümiş Dallar üstümüzde.

Çenesi sertleşti. "Ve yaptığım şey için üzülüyorum."

Sözleri bir kanca gibi içime saplanıyor. "Ne yaptın-?"

Ama sözümü bitiremeden arkamda ayak sesleri yankılanıyor. Bir çift el beni yakaladığında dönecek zamanım bile olmamıştı.

omuzlarımda.

Boynumun dibinde keskin bir sızı çiçek açıyor. Uzuqlarım gevşerken soğuk omurgamdan aşağı yayılıyor. Bahçe bulanıklaşıyor, kenarları yumuşuyor. Coraline'in gülümsemesi her şeyin merkezinde.

Ve sonra dünya kararır.

42

Damian

Odanın uzunluğunu adımlıyorum, her adım ölçülü ama faydasız. Ellerim kenetleniyor, sonra bırakıyorum. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Akşam olana kadar ona gidemem, daha yarım saat var. Her dakika sinirlerimi bıçak gibi kesiyor.

Neden her şey bu kadar çabuk bitmiyor?

Kapı uçarak açıldı ve Hunter içeri daldı. "Neler olduğunu bilmiyorum ama hem Kutsal Işık hem de Kane gitmiş."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ne oluyor lan?"

Hunter'ın gözleri vahşi. "Zindandaki tüm muhafızlar öldü. Kutsal Işık'ın odasında boğuşma izleri vardı. Sanırım-" İrkildi.

"Bunu Gabriel yaptı." Onun yerine

ben tamamlıyorum. "Evet."

Zihnim bir bıçak gibi keskinleşirken kalbim çarpıyor. "Peki ya Ava?"

Hunter'ın çenesi sıkılıyor. "Şu anda odasını kontrol eden biri var. Ve ben-"

Bitirmesini beklemedim. Koridorda koşmaya başladım bile. Ava'nın odasına girdiğimde oda boştu.

Yumruğumu duvara vururken göğsüm kabarıyor. Hunter arkamdan yetişiyor, nefesleri hızla geliyor.

"Bütün evi arayın," diyorum. "Ve devriyeleri uyarın."

Hunter alay ediyor. "Kane kaybolur kaybolmaz bunu yaptım."

Ona doğru döndüm, gözlerim parlıyordu. "Bu nasıl olmuş olabilir?"

Hunter'ın çenesi kenetlendi ama irkilmedi. "Araziden çıkmaya çalışırlarsa devriyeler onları yakalayacaktır."

Tam bir emir daha vermek üzereydim ki havada savrulan bıçakların sesi geceyi yarıyor. İkimiz de donup kaldık.

Bir helikopter.

Hunter gözlerini kapattı. "Lanet olsun."

Bir uçağın siyah şekli kayalıkların ötesinde belirirken pencereye doğru koşuyoruz.

"Bu lanet şey araziye nasıl girdi?" diye bağıyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Öfke ve çaresizlik içimde savaşıırken yumruklarım sıkılıyor. "İşte bu yüzden elimizde askeri silahlara ihtiyacımız var. Buna hazırlıklı olmalıydık."

Hunter kaşlarını çatıyor, gözlerini gökyüzüne dikmiş. "Ava'yı gökyüzünden vurabilesin diye mi?"

Kelimeler içime işliyor. Göğsüm şiddetle kabarıyor.

Helikopter bulutlara doğru yükseliyor, gri gökyüzünde bir nokta gibi küçülüyor.

Ava gitmiş.

Hunter nefes veriyor. "Artık plan yapmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Başımı sallıyorum. "Onu öldürmeyecekler."

Bu sözlerin güven verici olması gerekirdi. Ama değil.

"Hayır," diyor Hunter. "Ama ne planladıklarını biliyorsun."

Evet. Biliyorum.

Çünkü Gabriel bakire yatağı ritüelinin büyülü olduğuna inanacak kadar aptal. Meshedilmiş bakireyle kim seks yaparsa öncelikli olacak.

Ava'ya yakında ulaşamazsak, Kane ona tecavüz edecek.

43

A^{va}

Ateşin sıcaklığı tenimi ısıtıyor. Gözlerimin arkasında donuk bir ağrı.

Onları açmayı başardığımda, oda sallanıyor. Sol tarafımda büyük bir şömine çıtırdıyor. Bir kanepede uzanıyorum, vücudum ağırlaşıyor. Nabzım hızlanmaya başlıyor, anılar geri geliyor - Damian, tören, Coraline ve bahçe...

Sonra hiçbir şey.

Keskin bir ses sisi yarıyor. "O uyandı."

Gabriel Wolfe şöminenin yanında duruyor. Gülümsemesi gergin. "Güzel. Başlama vakti geldi."

Kane'in deri bir koltukta oturduğunu, duruşunun sert olduğunu, ellerini kucağında çok dikkatli bir şekilde kavuşturduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Gözleri gölgeli ve altlarında koyu halkalar var. Manik değil. Vahşi değil. Sadece hareketsiz.

Fazla hareketsiz.

Köşede, Kutsal Işık kıpırdamadan duruyor. Yanındaki bir adam kafasına silah dayamış.

Gabriel bir adım öne çıkar. "Oğlum Damian'ın yerini alacak. Yatağınız bu gece burada olacak. Bu odada."

Sarsılarak doğruluyorum, uyuşturucular dengemi bozarken mide bulantısı içime doluyor.

"Sakin ol," diye tersliyor Gabriel. "Ne olursa olsun öleceksin. Eğer işbirliği yaparsan, acı çekmezsin."

Kutsal Işık'ın sesi odanın içinde titreşiyor, alçak ve mekanik. "Ava. Sakin ol."

Sesi -çarpık ve derin- içime bir sıcaklık gibi çöküyor. Hiç mantıklı gelmiyor ama ona güveniyorum.

"Geleneklerimize saygı gösterdiğim için şanslısın," diye mırıldanıyor Gabriel Kutsal Işık'a. "Senin aksine. Ama bir daha konuşursan maskeni indiririm."

"Kafamda silah var," diyor Kutsal Işık sert bir sesle. "Ama evet, bizim yöntemlerimize olan saygından bahsetmeye devam et."

Gabriel güler. "Onu sadece mecbur kalırsa kullanacak. Ama iş o noktaya gelmeyecek. Sen bilge bir adamsın. Yüce Efendi beni kayırıyor. İzin yerine af dileyebileceğimi biliyorsun."

"Bunu biliyor muyum?"

Gabriel'in kendini beğenmiş ifadesi bir an için duraksar ama sonra tekrar sertleşir. Kane'e döner. "Başla."

Kane yavaşça yükselir. Her hareketi çok yumuşak. Bana doğru yürürken çok ölçülü. Bakışları yere sabitlenmiş, kanepede yanıma oturuyor.

Bana yaklaşıyor ve gözlerinde garip bir ışık var. Bir şey... kıvrılmış.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyelim," diye mırıldanıyor.

Bana doğru uzanıyor ve ben irkiliyorum. Ama bana dokunmuyor. Dudakları yüzümden birkaç santim uzakta, sıcak nefesi tenime değiyor. Bir eli ceketinin içine uzanıyor.

Ve sonra metalik bir tıkırtı duyuyorum.

"Bu da ne, Kane," diye bağılıyor Gabriel.

Tanrım, şimdi benimle ol. Sanırım Kane beni vuracak.

Bir silah sesi gök gürültüsü gibi odayı çınlatıyor.

Kulaklarım çınlıyor.

Hâlâ buradayım. Ölmedim. Yoksa ruhum hâlâ yaşıyor mu?

Bir ceset yere yığıldı ve ben sarsıldım. Benim cesedim miydi? Hayır.

Gabriel odanın ortasında yatmaktadır, kafasındaki delikten kan akmaktadır.

Damian

"Yani Coraline de mi işin içindeydi?" diye soruyorum, göğsüm o kadar daralıyor ki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum.

Hunter, "Ava'nın götürüldüğü yere bakarak oldukça eminim," diyor. "Gabriel bir şekilde Coraline'i kendi tarafına çekmiş olmalı. Kim bilir nasıl. Aralarında hiçbir iletişim kaydı bulamadım. Kane kaçırılmadan önce onun üzerinde çalışmış olmalı."

"Onu hafife almışız."

"Evet."

Oda, masanın üzerine dağılmış kâğıtlarla boğuluyor. Zihnim de aynı şekilde karmakarışık, çılgın, çöküşün eşiğinde sallanıyor. Odayı bir ileri bir geri adımlıyorum.

"Ne planlıyorsun?" diye soruyorum. "Nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

Hunter'ın ifadesi çıldırtıcı derecede sakin. "Biliyoruz."

Kalbimde umut yeşeriyor. "Nasıl?"

Hunter doğruldu. "Gabriel'le senin gelecekteki adın verildiğinden beri bir tesisimiz var. Onu götürebileceği sadece iki yer vardı ve eminim en yakın olanı seçti."

"Ne?" Sesim keskin. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen... son zamanlarda kendinde değildin."

Gözlerimi ona diktim. "Sana ihtiyacım olduğu için şanslısın. Burası neresi?"

Hunter bana dönüyor ve gözlerinde pek de hoşuma gitmeyen bir şey var.

"Nerede, Hunter?"

"Bana bir şey vermezsen sana söylemem."

Ona doğru yürürken görüşüm tünele giriyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Onu yakaladığımı hatırlamıyorum, sadece sırtı duvara çarptığında duvarın sallandığını hissediyorum.

"Ne istiyorsun?" diye bağıryorum.

Gözlerinde garip bir duygunun titreşimi var.

Karanlık ve istekli bir şey. "Lucy'yi istiyorum."

Onu bıraktım ve kendini topladı. Oda, tepedeki ışıkların statik uğultusu dışında sessizleşiyor.

"Lucy'yi mi *istiyorsun*?"

Bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Evet."

İçimden bir şok geçti. Ve sonra daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

"Bu iş bittiğinde seni öldürmeliyim." Sesim ölümcül bir fısıltıya dönüşüyor.

Hunter'ın yüz ifadesi değişmiyor. "Ona zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum." Ona ters ters bakıyorum. "Ama eğer yaparsan, ellerini arkadan bağlar ve karnını deşerim, yavaşça kan kaybından ölmene izin veririm."

Hunter'ın gözleri parlıyor. "Yani yapacak mısın? O benim mi?"

O benim. Nabzım hızla atıyor. Ellerimi onun boğazına dolamak istiyorum. Lucy'yi, küçük kız kardeşimi pazarlık kozu gibi elime almak istiyorum.

Ama bir de Ava var. Benim bütün dünyam.

İkisi arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama bu gerçekten bir seçim değil, değil mi?

Lucy benim kanım. Ama Ava soluduğum hava.

"Onu ne için istiyorsun?" diye soruyorum.

"Eşim."

Gözlerimi kapattım, kendimi sakinleştirmek için derin ve titrek bir nefes aldım. "Eğer onu zorlarsan-"

"Tanrım, Damian. Tabii ki yapmayacağım. Onun bana gelmesine izin vereceğim."

Ne zaman a kötü gülümseme römorkörler at
onun Dudaklar, Öfke damarlarımda
nabız gibi atıyor. "Sen düşündüğüm kişi değilsin."

"Hayır, değilim."

Bir elimi saçlarımdan arasında gezdiriyorum. "İyi."

Hunter böbürlenmiyor -o kadar aptal değil- ama gözlerindeki zafer ışıltısını görüyorum. "Güzel. Bir saat içinde yola çıkacağız."

"Daha erken gideriz," diye patladım. "Nerede o?"

"Santa Barbara'nın hemen açıklarında küçük bir ada. Gözden kaçırmak imkansız ama oraya ulaşmak başka bir hikaye. Güvenlik bir ilmiğe daha sıkı." Omuz silkiyor. "İstersen saldırmayı deneyebilirsin ama ön kapıya varamadan ölürsün."

"Peki senin planın ne?"

"Bir planım *olduğunu* söylemedim." Kendini beğenmiş bir piç gibi sırtıyor ve ben de ona saldırma isteğine direnmek zorunda kalıyorum. "Ama adamım içeride. Seni içeri sokmak için bir şaşırtmaca yaratacaktır. Ama hızlı olmanız gerekecek. On beş dakikadan az bir sürede girip çıkacaksınız."

"Sonra ne olacak? Burası özel bir ada. Etrafımız hâlâ sularla çevrili."

"İçeri girmek için kullandığımız ikmal yollarını kullanacağız. Sıkı ama yapılabilir. *Eğer* işi berbat etmezsen, ki bu da aklını başına alman gerektiği anlamına geliyor. Bir kereliğine asker olacaksın."

Dişlerimi sıkıyorum. Ellerim bir şeyleri parçalamak için kaşınıyor. Her şey mükemmel bir şekilde uygulanmalı. Ve zaman çok önemli.

Eğer Kane ona dokunduyorsa, o adayı yakıp kül edeceğim. Gabriel'in yerleşkesindeki son adamı da öldüreğim, yapabilirsem yavaşça.

Ve eğer o-

Hayır. Oraya gidemem bile.

En kötüsü olursa, namluyu şakağıma dayar ve bir saniye bile tereddüt etmeden tetiğı çekerim.

A^{va}

Gabriel'in kanı dökülmüş boya gibi ahşap zemine yayılıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Kulaklarım hâlâ silah sesinden çınlıyor, ses kafatasımda yankılanıyor.

O yaşıyordu. Konuşuyordu. Bağırıyordu. Sadece bir dakika önce. Şimdi ise ölü.

Bu kadar nihai bir şey nasıl h i ç b i r şeymiş gibi hissettirebilir?

Sadece bir ses. Sonra durgunluk.

"Gabriel Wolfe öldü." Kutsal Işık'ın sesi odanın içinde gümbürdüyor. Ona döndüğümde, gözlerini Gabriel'in cesedine dikmiş, silahını hâlâ titrek bir şekilde Kutsal Işık'ın kafasına doğrultmuş olan muhafıza bakıyor.

Havaya ikinci bir el ateş ediliyor. Muhafız yere yığılırken, silahı parkenin üzerinde takırdarken sıcıyorum.

Göz ucuyla Kane'in uzattığı kolunu görüyorum.

Siyah, şık bir silahı sabit eliyle kavırıyor.

"Onu rahat bırakmak üzereydim," diyor Kutsal Işık, mekanik sesi hiçbir duyguyu ele vermiyor.

Kane omuz silkiyor ve silahını beline sokuyor. "Bu riski almaya değmezdi."

Kutsal Işık bir kez başını sallıyor, altın maskesi ateş ışığını yakalıyor.

Kapı patlayarak açılır ve Coraline gözleri fal taşı gibi açılmış halde içeri dalar. "İki el silah sesi duydum-" Durdu. Bakışları Gabriel'in bedeninden düşmüş muhafıza kayd ve yavaşça nefes verdi. "Ah."

"İkiniz de iyi iş çıkardınız," diyor Kutsal Işık. "Sadakatiniz ödüllendirilecek."

Coraline ince ince gülümsüyor ve Kane çenesini eğiyor.

Uyuşturucunun sisi kalkmaya başladığında başım dönüyor. Bu planlanmıştı. Hepsi planlanmıştı.

Kutsal Işık bana yaklaşıyor, cübbesi yerde sürükleniyor.

"Neler oluyor?" Sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor.

"Onlarla mı çalışıyordun?"

"Hayır. Benim için çalışıyorlardı."

Başımı sallıyorum, gözlerimin arkasındaki keskin acıdan irkiliyorum. "Ama Gabriel... Kane'i alacaktı..."

"Gabriel kontrolün kendisinde olduğuna inanıyordu." Kutsal Işık başını öne eğdi. "Hiç olmadı."

"Ama..." Aynı sinir bozucu durgunlukla beni izleyen Kane'e bakıyorum. "Kaçırılman ve yediğin dayak... Hepsi planlı mıydı?"

Kutsal Işık karşımdaki sandalyeye yerleşiyor. "Hayır, Ava. Eğer durdurabilseydim kaçırılma olayının olmasına asla izin vermezdim. Ya da son birkaç aydır başına gelenlerin hiçbirine. Sen masum bir kızsın. Bunu hak etmedin." Mekanik sesi gergin. "Ama ancak bu kadarını yapabilirim. Sadece hakkım olduğunda öldürebilirim. Yorumladığım yasalara uyarım. Kane ile zaman geçirdikten sonra, yasalarımıza babasından daha sadık olduğu ortaya çıktı.

Kane'in çenesi neredeyse belli belirsiz sıkılır.

"Masum kız," diye alay ediyorum. "Neden umursuyorsun ki? Anladığım kadarıyla böyle şeylerin olmasına her zaman izin veriyorsun."

Coraline botlarını yere vurarak odayı geçiyor. "Hemen harekete geçmeliyiz. Damian peşimizde olacak-"

Kutsal Işık bir elini kaldırarak Coraline'i susturur. "Zaman var." Bana geri dönüyor. "Korkuyu tanımayacaksın Ava. Bir daha asla."

Sertçe yutkunuyorum. "Anlamıyorum."

"Yani artık Damian'ın tutsağı olmayacaksın." Kutsal Işık öne doğru eğiliyor. "Senin için yeni bir yaşam yaratacağım ve özgür olacaksın."

46

Damian

Tekne siyah suyun üzerinde kayıyor. Vücudumdaki her kas kasılıyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Odaklanıyorum.

Hunter yanıma çömeliyor, yüzü kapüşonunun gölgesiyle gizlenmiş. Gözleri tabletindeki evin planlarına sabitlenmiş.

"Beş dakika içinde dış çembere ulaşacağız," diyor. "Güvenlik vardiyaları her dört saatte bir değişiyor. Sessiz olursak, onlar ne olduğunu anlamadan içeri girmiş oluruz."

Ellerime bakıyorum, parmaklarımın titremesini engellemek için onları esnetiyorum.

Hunter'ın keskin bakışları benimkilere kayıyor. "Bunu mahvetme." Sesi sakın ama ısırtıcı. "Ya bunu benim yöntemimle yaparız ya da ana eve varmadan ölürüz."

Başımı sallıyorum. "Sen bizi içeri sokmaya odaklan. Ben onu çıkarmaya odaklanacağım."

Hunter kaşlarını çattı. "Gabriel'i öldürmemeye odaklan. Her şeyini buna ver. Kutsal Işığı yanında götürdü. Bu bir ihanettir. Ama bu Gabriel Wolfe. Yüce Efendi'ye ulaştığında olayların nasıl gelişeceğini kim bilebilir?"

Ava'yı çıkarmaya odaklanacağım. Hepsi bu. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Hayatımın bile.

Tekne yavaşlıyor ve Hunter sürücüye işaret ediyor. Motor durur ve bizi ürkütücü bir sessizlik içinde bırakır. Ada ileride beliriyor ve kayalıkların kenarında soluk bir ışık parlıyor; ev.

Islak kuma basıyorum ve botlarım her adımda hafifçe batıyor. Hunter çoktan önümde, bir gölge gibi hareket ediyor. Peşinden gidiyorum, tehlikenin ağırlığıyla göğsüm sıkışıyor.

İlk engel, karanlıkta zar zor görülebilen alçak bir çit. Hunter geride durmamı işaret ediyor, eli keskin bir hareketle havayı yarıyor. Gözlerimi deviriyorum ama itaat ediyorum, çite yaklaşıp çantasından küçük bir cihaz çıkarmasını izliyorum. Hafif bir vızıltı geliyor ve ardından çitin güvenlik ışığı yanıp sönüyor.

"Temiz," diye fısıldıyor ve beni ileriye doğru sallıyor.

Çiti saniyeler içinde tırmanıp sessizce diğer tarafa geçiyorum. Önümdeki yol kameralarla kaplı ve Hunter çoktan bir kontrol kutusunun yanına çömelmiş, pratik bir verimlilikle kabloları yeniden bağlıyor.

"Otuz saniye," diye mırıldanıyor.

Kalçama bağlı bıçağın kabzasını kavriyorum. Gözlerim önümdeki ağaçları tarıyor, her gölge ve hareket artan duyularım tarafından güçlendiriliyor.

"Bitti," diyor Hunter. "Kameralar indirildi. Hadi gidelim."

Ağaçların arasından süzülüyoruz. Ev göründü, büyük kemerleri ay ışığının altında belli belirsiz parlıyordu.

Hunter aniden durdu, elini beni durdurmak için uzattı. Yan girişte devriye gezen, tüfeklerini omuzlarına asmış bir çift muhafızı işaret ediyor. Nabzım hızlanıyor, içimdeki saldırma dürtüsü bastırıyor.

Hunter yanındaki küçük dart tabancasına uzanıyor ve hassas bir şekilde nişan alıyor. İki yumuşak tıslama ve muhafızlar sessizce yere düşüyor. Bana bakıp başını sallıyor.

Muhafızların üzerinden geçip kapıya doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde ev sessizdi. Çok sessiz.

Karanlık koridorlarda kayarak ilerliyorum, silahım elimde sabit, ayaklarımın altındaki her gıcırtı bir tehdit gibi yankılanıyor. İlerideki çatlak kapıdan sızan ateş ışığı beni bir güve gibi kendine çekiyor.

Yaklaşıyorum.

Boğuk sesler. Alçak, gergin.

Kapıyı içeriyi görecek kadar açıyorum.

Ocakta alevler kükrüyor, cilalı ahşap ve kıpkırmızı halının üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Gabriel Wolfe yere yayılmış yatıyor, başının altında karanlık bir havuz oluşmuş.

Nabzım ateşten daha yüksek sesle atıyor.

Odanın ortasında, Kutsal Işık bir sandalyede oturur. Ve sonra-

Onu

görüyorum.

Ava'yı.

Yaşıyor.

Aldığım nefes kurtuluş gibi geliyor, sanki hava cennete dönmüş gibi.

İçeri girdim, onu içeri alırken silahımı indirdim. Kocaman gözleri. Titreyen bedeni.

Ona doğru koşuyorum, her şeyi bırakıp onu kucağıma alıyorum. İçimde eriyor, kırılgan ve sıcak, ve onu kemiklerime kaynaştırabilirmişim gibi göğsüme bastırıyorum.

Şakağını, saçlarını, yanağını çılgınca ve çaresizce öpüyorum.

"Sana sahibim," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. İçimden bir hıçkırık kopuyor, çığ ve kontrol edilemez. "Sana zarar verdiler mi?" Törpüledim.

"Hiç de değil," diye fısıldıyor ve ben bir hıçkırık daha çıkarıyorum. Soğuk çelik sırtıma bastırıyor.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye emrediyor Kutsal Işık.

A^{va}

Damian benden uzaklaşıp Kutsal Işık'la yüzleşmek için dönmeden önce bana karşı sertleşiyor.

"Kutsama işlemi sona erdi," diyor Kutsal Işık. "Sen artık Thornecroft'un Başrahibisin. Aşkınılık ritüeli olmayacak. Sanırım bakire kurbanının gösteriden başka bir şey olmadığını sezmişsindir. Ava benimle gelecek ve onu bir daha asla görmeyeceksin."

Damian'ın kolunu tutuyorum ama bana bakmıyor. "Bana onu alabileceğimi söylemiştin." Damian'ın sesi şaşkın, korkmuş küçük bir çocuk gibi çıkıyor. "Evlen onunla."

Kutsal Işık gülüyor ve bu rahatsız edici bir ses. "Ve sen de bana inandın."

Kelimeler tokat gibi çarpıyor.

"Yalan söylüyordun." Damian'ın sesi bozuldu.

Kutsal Işık başını sallar. "Senin sakın bir kararlılığın ya da soğukkanlılığın olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine de buna sen de inanıyordun. Övülmek için can atıyorsun. Tıpkı çocukken olduğun gibi."

Benden boğuk bir ses kaçıyor; kırık ve paniklemiş bir inilti. Bu adam çok zalim.

"Sorun yok Ava," diyor Kutsal Işık, silahı hâlâ Damian'ın üzerinde. "Sana bir daha asla zarar vermeyecek."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Senden değil de ondan korktuğumu sanıyorsan aptalsın. Onu seviyorum. Eğer onu vurursan, beni de vurmak zorunda kalırsın. Çünkü ben-"

"Ava, dur." Damian'ın sesi gergin. "Bırak beni... Düşünmem gerek."

"Düşünecek bir şey yok," diyor Kutsal Işık. "Şimdi buradan ayrıl. Güvende olacaksın. Önceden olacaksın. Ama kızı yanında götürmeye çalışırsan, ölürsün."

Duvarlar üzerime kapanmaya başladı. Göğsümün içi boş, sanki havası çalınmış gibi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da -" sesim titriyor "- hayatıma böyle hükmediyorsun?"

Kutsal Işık bana dönüyor. "Bana güvenmeni beklemiyorum, Bug. Ama senin için en iyi olanı yapıyorum."

Böcek. Bir anda yer altımdan kaydı ve kendimden geçtim. Kendi omzumun hemen arkasında geziniyorum.

Bana Bug dedi.

Dünyada sadece bir kişi bana böyle seslenmişti. "Aman Tanrım," diye fısıldar Damian. Başını sallıyor
Bir kere. Sonra tekrar.

"Ne?" Kutsal Işık sorar.

Damian başını sallamaya devam ediyor. Dudakları sertleşiyor ve gözleri büyüyüp alev alev yanıyor. "Şimdi her şey anlaşılıyor."

Ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum.

Kalbim bunun doğru olamayacağını haykırırsa da.

Kutsal Işık'ın sesi keskinleşiyor, yüklü havayı kesiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Damian nefes veriyor ama sesi daha çok bir kahkahaya benziyor; karanlık ve içi boş. "Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama ne olduğunu biliyorum."

Kutsal Işık bir adım öne çıkıyor ve silahını Damian'ın göğsüne dayıyor.

Ama Damian hiç de endişeli görünmüyor. Bakışları çelik gibi sertleşiyor. "Senin kim olduğunu biliyorum. Ve eğer onu benden alırsan, bunu açıklarım. Hemen şimdi."

Kutsal Işık sertleşiyor. Bakışları bir bana bir Damian'a yöneliyor. "Kimliğimi açıklamak vatana ihanet suçudur." Silahını doğrulttu.

"Hayır!" Delici çılgılığım düzensiz bir haykırışa dönüşüyor. "Lütfen! Yapma!"

Kalbim ikiye ayrılıyor, çatırıyor. Sevdiğim adamın ölümünü izlemek üzereyim. Dehşet her yanıma sarıyor; hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, Damian ölmezse hayatta kalamam.

Kutsal Işık'ın başı bana doğru kayıyor. Bir saniyeliğine her şey sessizleşti. Sonra vücudu sarkıyor ve ağır bir nefes veriyor. "Pekâlâ, Damian. Sen kazandın. Al onu."

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve öne doğru sendeliyorum. Sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi kollarımı Damian'a doluyorum.

Çünkü öyle.

Tüm hayatım bir yalanmış. Az önce doğrulandı, değil mi? Bu adam -benim için sözde bir yabancı- ona yapmaması için yalvarmasaydım Damian'ı vuracaktı.

Sonunda onu durduracak güç sadece bende vardı. Çünkü Kutsal Işık benim babamdır.

Damian

Tekne suyun içinde mırıldanırken Ava yanımdaki bankta oturuyor, muhafızlardan birinin uzattığı kalın, cızırtılı bir battaniyeye sarınmış.

Her şey bir rüya gibi geliyor. Bir kâbus gibi.

O artık gerçekten benim. Kutsal Işık kimliğinin açığa çıkmasını göze alamaz. Hayatından daha fazla kaybedecek şeyi var.

Ava'yı kaybeder.

Tanrım, hâlâ inanamıyorum. Kutsal Işık-Ava'nın babası. O gerçekten adadaki küçük kız.

Hiç mantıklı değil. Hiçbiri mantıklı değil.

Tek bildiğim Kutsal Işık'tan nefret ettiğim. Ava'nın kurtların inine girmesine izin verdi. Thornecroft'un her yerinde onun fısıldayıcıları var. Muhtemelen en başından beri onu tutsağım, bakire kurbanım olarak aldığımı biliyordu. Ve bunun olmasına izin verdi.

Ve gerçekte kim olduğunu öğrenmesi için tehdit edildiğinde, onu bir katile teslim etti. Çünkü o lanet bir korkak. Gerçek bir babanın yapması gerekeni yapmaktansa sevgi dolu bir baba rolü oynamayı tercih ediyor.

Ava bunların hiçbirini hak etmiyor. Asla bu çarpık dünyanın bir parçası olmamalıydı. Özgürlüğü hak ediyor.

Ve ben bunu ona vereceğim.

Gerekirse kendimi parçalayacağım.

Bu benim sonum olabilir ama onun başlangıcı olacak.

"Yaralandın mı?" Ellerini tuttum ve inceledim. Bilekleri onu zapt etmek için kullandıkları şey yüzünden kıpkırmızı.

Tuttuğum bu eller, bu değerli eller... Tenime dokunmadan uzun bir hayat yaşayacağım. O hayatımdan çıktıktan sonra kafama silah dayayamayacağım. Hayır. Onun güvende olduğundan emin olmak için etrafta olmam gerekecek. Yaşamaya devam etmek zorunda kalacağım.

Sefil, bitmek bilmeyen bir hayat.

"Hayır." Ellerini geri çekiyor ama ben tekrar yakalıyorum. Onları tutabildiğim kadar sık, tutabildiğim kadar uzun süre tutmalıyım. "Daha fazla battaniye," diye bağıryorum omzumun üzerinden. "Ve ona su getirin. Hemen."

"Damian." Sesi azarlayıcı. "Yaralı değilim." Oh, o tatlı ses.

Onsuz ne yaparım ben?

Hareket etmeye devam edeceğim ama yüzeyin altında hiçbir şey kalmayacak. Sadece eskiden orada yaşayan şeyin yankısı.

"Şokta olabilirsin," diyorum sesim çatlayarak. "Henüz acıyı hissetmiyor olabilirsin."

İç çekiyor. "Şoktayım ama fiziksel olarak zarar görmedim."

Sesinde garip bir nota var... Yüzüne bakıyorum.

"Kıymetli kızım, neden şoktasın?"

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri buğulanıyor ve çenesi sallanıyor. "Damian, biliyorum. Kutsal Işık'ın babam olduğunu biliyorum."

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor. "Nasıl?" Törpülüyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gözleri odaklanamıyor. "Bana Bug dedi. Bunu söylediğini fark ettiğini sanmıyorum. Senin de böyle anladığını sanıyordum."

Yutkunuyorum. "Onu yakaladım ama başka bir sürü şey vardı... Tanrım, o kadar çok şey var ki. Hâlâ inanamıyorum. Ama Ava... Kahretsin, sana daha nazikçe anlatmak istedim. Seni hazırlamak için. Babana çok yakındın. Ve bunu sana o yaptı." Başımı iki yana sallıyorum. "Seni sevmesi ve koruması gereken insanların hepsi ihanet etti-"

Daha fazlasını söyleyemem. Kendimi kaybedeceğim.

Elini yanağıma koyuyor ve ben de onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Tanrım, bu bitecek. Sonsuza dek.

"Damian, sorun yok." Sorunlu ifadesi kayboluyor, yerini şefkate bırakıyor.

Hak etmediğim bir şefkat.

"Son birkaç ayda çok şey öğrendim. Tüm dünya görüşüm parçalandı ve yok oldu. Yalan söylemeyeceğim... Kalbim kırık. Bir bakıma babam ölmüş gibi hissediyorum. Ve ben hala onun olduğunu düşündüğüm adamı seviyorum. Belki de onu hep seveceğim - hiç var olmamış o kişiyi."

Dudakları küçük, cesur bir gülümsemeyle kalkıyor ve bu gülümseme göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor.

"Ama öğrendim ki iyi ve kötü... Birbirlerini yok etmiyorlar. Sadece varlar. Bazen yan yana. Bazen aynı kişide. Ve aşk vicdanınızdan izin istemez. Doğru ya da yanlış, olduğu yerde kalır."

Gözlerimi kapattım. Ona ne söyleyebilirim ki?

Bu küçük konuşma benim için. *Beni* daha iyi hissettirmek için. Çünkü benim değerli kızım böyle çalışır. Kendi kalbi paramparça olsa bile başkalarını ilk sıraya koyar.

Masumiyet zayıflık değildir. Meydan okumaktır. Onu cezalandıran bir dünyada yumuşaklığı seçmektir.

Ve ben bunu onda korumak için her şeyi yaparım.

Dört Yüz'e karşı güvende olacak. Emin olacağım.

B

u Kollarımı ona doladım, onu kendime doğru çektim.

n

u.

Göğüs. Şokun etkisi geçiyor olmalı, çünkü titremeye başlıyor - ilk başta sessizce, sanki vücudu onu tutmaya çalışıyormuş gibi. Ama sonra hıçkırıklara boğuluyor ve gözyaşları gömleğimi ıslatıyor.

Sessizce oturuyorum, sevdiğim tek şeyi tutuyorum, her saniyenin bir kıymık olduğunu biliyorum. Yakında, arkasında bıraktığı kanayan bir şekilden başka bir şey olmayacağım.

49

A^{va}

Üç hafta.

Damian Thornecroft Başrahibi olalı üç hafta oldu. Kane ve Coraline uzaklara gönderileli üç hafta oldu - Kane açıklanmayan bir yere, Coraline ise babasının Fransa'daki malikanesine. O adadan zaferle ama bir şekilde kırılmış olarak döneli üç hafta oldu.

Damian'ı görmeyeli üç hafta oldu.

Ashford'da kış dönemi başladı. Derse gidiyorum. Not alıyorum. Gerektiğinde elimi kaldırıyorum. Ama hepsi boş, sanki başka birinin hayatındaki bir öğrenci rolünü oynuyorum.

Babama Noel için eve gelemeyeceğimi söylemek zorunda kaldım ve bu hayatımın en garip telefon görüşmesiydi. Aynı anda iki kişiyle konuşuyordum. Biri, ben küçük bir kızken jambonlu ve peynirli sandviçlerimi kurabiye kalıbı kalpler ve yıldızlarla bastıran adamla. Diğeri ise zalim bir örgütün baş rahibi. Damian'ı gözümün önünde vurmakla tehdit eden bir adam.

Telefon görüşmemizde babamın kaygısının zonkladığını hissettim, ama eminim o düşündü sakladı iyi . Belki

"Bug" fişini hatırladı. Belki de Damian'ın bana kim olduğunu söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Her iki durumda da, duraklamalarında, neden eve gidemediğini nazikçe sorgulamasında gerginliği hissedebiliyordum.

Görünüşe göre, kurnazlıkta gittikçe daha iyi oluyorum. Noel Günü vaazında ne planladığını sormak bile o kadar zor değildi, sanki hala umurunda olduğuna inanıyormuşum gibi.

Zor değildi çünkü onu hâlâ seviyorum. Ne olduğunu bilsem bile.

Onun ne olduğunu bilmesem bile. Çünkü bilmiyorum. Babanın nerede bitip maskenin nerede başladığını bilmiyorum. Apandisitimi aldırduğımda iki gece üst üste hastane sandalyesinde uyuyan adamın içinde bir yerlerde gerçek olmalıydı. Vaftiz törenimde ağlamasında, Tanrı'nın lütfundan tutkulu bir şekilde bahsetmesinde bir gerçek olmalıydı.

Hepsi yalan olamazdı.

Ama hangi kısımların gerçek olduğunu bilmiyorum.

Onunla ne zaman yüzleşeceğimden ya da yüzleşip yüzleşemeyeceğimden emin değilim. Ne söylememe izin verildiğini anlamak için önce Damian'la konuşmam gerekecek. Dört Yüz'ün karmaşıklığı benim için hâlâ bir muamma. Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum.

-Hayatım boyunca beni kandıran adam bile.

Ama Damian'a ulaşamıyorum. Üç haftalık sessizlik. Hunter törenler, yüksek rütbeli üyelerle toplantılar ve iktidarın el değiştirmesiyle birlikte gelen bitmek bilmeyen idari görevler olduğunu açıkladı.

Sanırım beni yatıştırıyor.

Bu Damian. Benim Damian'ım. Haftalardır gözünün önünden bir saatten fazla ayrılmama izin vermeyen adam.

Benim için hiçbir şey yapmadığından değil. Duygusal durumum hakkında endişelendiğini biliyorum. Sienna onun isteği üzerine neredeyse her gün kaleye geliyor, muhtemelen teselliye ihtiyacım olduğunu bildiği için.

Ama Sienna'dan teselli alamam. Bunu yapmanın güvenli olduğından emin olana kadar ona babamdan bahsedemem.

Damian'a ihtiyacım var. Neler yaşadığımı gerçekten anlayan tek kişi o.

Ama yanıma gelmedi. Yanlış bir şeyler var. Korkunç derecede yanlış.

Kapımın çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kapıyı açtığımda yeni çalışanlardan birini, endişeli gözleri olan genç bir kadını görüyorum. "Bayan St. Clair," diyor. "Size aylık döngünüz hakkında soru sormam söylendi."

Anlayamadan ona göz kırpıyorum.

"Birisi banyo çöpünde... ürünlerinizi görmüş." Yanakları kızardı. "Önceki Lord sizi hemen görmek istedi."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Damian regl dönemimi neden umursasın ki? Tabii...

Bu doğru. Şimdi sonsuzluk gibi gelen o gece korunmasız seks yaptık. Ve şimdi.

Hamile olmadığımı biliyor. Onun varisini taşımadığımı. Buna gerek yok.

Sertçe başımı sallıyorum ve kapıyı kapatıyorum, kilide basarken parmaklarım titriyor. Dönüp tahtaya yaslanıyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

Belki de sadece konuşmak istiyordur. Belki de bu bir şey değildir.

Bir süre sonra ofisinin ağır kapısına ulaşıyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırmadan önce bir an duraklıyorum. Bu kapının ardında her ne yatıyorsa, onunla yüzleşmeliyim.

Onunla yüzleşmeliyim.

Kapıyı açtığımda, elleri arkasında, pencerenin yanında duruyordu. Gerginlik her santimetresinde titreşiyor. Bana döndüğünde yüzü solgundu.

Tanrım, bir şeyler çok ama çok yanlış.

"Her şey hakkında... nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Kaşlarımı çattım. "Babamı mı kastediyorsun?"

Bir kez başını salladı.

Omuz silkiyorum. "Her şey hâlâ çok gerçeküstü. Çok düşündüm, bazı şeyleri bir araya getirdim. Sanırım ne zaman şehir dışına çıksa... Dört Yüz işiyle uğraşıyordu, sanırım." Başımı sallıyorum. "Bu çok garip. İyi bir yalancıdır."

Damian'ın beyaz dudakları gerildi. "Söylemesi klişe biliyorum ama zaman acıyı iyileştirecektir. Özellikle de anılarla çevrili olmadığın zaman."

Derim karıncalanıyor. "Neyin anılarıyla çevrili?" Bakışları yere düşüyor. "Hamile değil misin?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra başını kaldırıyor ama yoğun bakışları omzumun üzerinden sabitleniyor. "Thornecroft'u sonsuza dek terk etmek için beş dakikan var."

Dünya eğilir. "Ne?" Kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum.

Çenesi titriyor. "Beş dakika. Senin için hazırladığım bir gece çantası ve dışarıda bekleyen bir araba var." Sesi robotik. Cansız. "Hedefinize ulaştığınızda, hayatınızın geri kalanı için ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız. Yaşayacaksınız -" Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Çok iyi yaşayacaksın. Ve sevdiğin herkesi görebileceksin. Sienna'yı. Kız kardeşini." Ağzı geriliyor. "Babanı bile. Eğer onu görmek istersen. Sırrını sakladığımı düşündüğü sürece, yaramazlık yapmayacağına güvenebilirim."

Darbe o kadar ani, o kadar tam ki, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Kaburgalarım içe doğru çatlamış gibi hissediyorum.

Ama belli etmiyorum.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılırken omuzlarımı dikleştiriyorum. Yıkılmayacağım. Henüz değil. Gözleri benimkilerle buluşmuyor ve bu bana her şeyi anlatıyor.

Acı çekiyor.

Bunu yapmak istediğini sanmıyorum. "Rhett'i görebilecek miyim?" diye soruyorum.

Başını kaldırıyor ve sanki göğsüne tekme atmışım gibi bana bakıyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor. "O değil," diyor sonunda, sesi sert. "Üzgünüm ama ben bir aziz değilim."

Bir kez başımı salladım.

Gözleri açılıyor. Uzun bir süre bana bakıyor. Sakinliğim onu şaşırttı mı?

Güzel. Umarım bu onu öfkelenendirir. Umarım bu öfke gerçek Damian'ı geri getirir, sevdiğim adamın bu hayaletini yok eder.

"Beni duymadın mı?" Sesi daha yüksek. "Git! Beş dakikan var. Eğer o zamana kadar gitmezsen, seni zindana kapatır ve bir daha çıkmama izin vermem."

Kalbimde bir ışık parlıyor, önce cılız ama sonra fırtına bulutlarını yaran güneş ışığı gibi yayılıyor. Bunu yapmak istemiyor. Gitmeme izin vermek için içindeki her şeyi kullanıyor.

Ama bunu ona ben söyleteceğim. Gücümü iyilik için kullanabilirim. İkimizi de kurtarmak için.

Çenemi kaldırıyorum. "Benim kendi talebim var." Göz kırıyor.

"Eğer gitmemi istiyorsan, bana gerçekten ne hissettiğini söylemelisin. Benim hakkımda. Gitmemi istiyor musun?"

Ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Gerçekten nasıl hissettiğimi," diye yineliyor, kendi kendine.

"Evet, gerçekten nasıl hissettiğini. Çünkü anladığım kadarıyla yine seçimlerimi elimden almaya çalışıyorsun. Ne söylemem gerektiğine aldırmadan istediğinizi yapmaya çalışıyorsunuz."

Burun delikleri alevlenir. "Her şeyden sonra hâlâ şoktasın. Yaşadıkların. Sana yaşattığım her şey. Hayatını değiştirecek kararlar verecek duygusal durumda değilsin. Bu yüzden bunu senin için yapıyorum."

"Saçmalık." Çenemi kaldırıyorum. "Bana gitmemi istediğini söyle. Tek başıma gitmemin tek yolu bu. Ama hayatımı benim için seçtiğin uzak bir yere taşımayacağım. Diplomamı bitiriyorum, lanet olsun. Ashford yurtlarına geri dönüyorum."

Neredeyse histerik bir kahkaha attı. "Ashford yurtları. Orada on dakika bile dayanamazsın. Seni buraya sürükleyeceğim."

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyor. "Ama benim için seçtiğin saklanma yerinden beni geri getirmezsın, öyle mi?"

Çenesi titriyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Her şeyi Hunter ayarladı. Ve kafasına silah dayasam bile bana yerini söyleyemez."

Homurdanıyorum. "İkiniz de delisiniz. Ben gitmiyorum. Kendi şartlarımla gideceğim, bu da gitmemi istediğinizi bana şimdi söylemeniz gerektiği anlamına geliyor. Benden sıkıldığını söyle. Beni hiç önemsemediğini söyle."

"Tamam!" Sesi bir kırbaç gibi şaklıyor.

Bana doğru yavaş bir adım attı. Sonra bir adım daha. Birkaç santim kala durdu ve neredeyse havadaki duman gibi titreşen gerginliğini görebiliyordum.

"Ben..." Gözleri seğiriyor. "Ben asla..."

Yüzü, altındaki yıkımı görmeme yetecek kadar uzun bir süre, kayan bir maske gibi buruşuyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, kalçalarını kavırıyor ve başını karnıma bastırıyor. Nefes alış verişi düzensiz ve tüm vücudu titriyor.

"Yapamam-" Sesi kırılır. "Hiçbirini söyleyemem. Buna gücüm yok. Lütfen gitme Ava. Sana yalvarmamalıyım. Bu yanlış ama yapamam-" Nefes almakla hıçkırmak arasında bir şey çıkarıyor. "Lütfen gitme. Seni seviyorum. Sana ilk dokunduğum andan beri seni seviyorum - çeneni elimle kaldırdığım andan beri - Hayır. Ondan önce. Seni o zamandan beri seviyorum... Tanrım, Ava. Lütfen."

Elleri sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi bacaklarımda kenetleniyor. "O kapıdan çıkıp gidersen seni durdurmayacağım. Ama işim biter. Senden asla kurtulamayacağım. Ve senden kurtulmak istemiyorum."

Sonunda başını kaldırıyor, gözleri ıslak ve kırmızı. "Lütfen." Sesi düzensiz. "Kal."

Gülümsüyorum. "Gitmeyi planlamıyordum. Seni asla terk edemem. Seni seviyorum. Ne yaptığını biliyorum. Kim olduğunuzu biliyorum. Ve hepinizi seviyorum."

Bir süre sadece bana baktı. Sonra kollarını bana doluyor, beni içine çekiyor, öyle sıkı sarıyor ki nefes alamıyorum.

Ağız omzumu, boğazımı, çenemi buluyor, her yerimi öpüyor. "Sana dünyayı vereceğim," diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında. "Gerekirse onu sıfırdan inşa ederim. Seni güvende tutacağım. Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Kelimeleri dua gibi dökülüyor. Elleri her yerde, sanki beni aynı anda tutmazsa yok olacağımdan korkuyor.

Ve ona izin veriyorum. Çünkü bu Damian Cross'un şimdiye kadar gördüğüm en gerçek versiyonu.

Kral değil.

Katil değil.

Sadece ayaklarımın dibinde parçalanacak kadar beni seven adam.

EPILOG

Damian

Ava göğsüme yaslanmış, su damlacıkları güzel teninde parıldıyor. Hafta sonu tatilini yazlıkta geçirdik. Burası sık sık kaçamak yapacağımız bir yer olacak. Düşünüyorum.

O her zaman benim tüm dünyamdı, ama burada onun gibi yaşayabiliyorum. Thornecroft'ta, ben öncelikliyim. Burada ise onunum.

Bunu tercih ederim.

Yine de mini tatilimiz boyunca aklım sık sık kaçındığım konuşmaya takıldı. Lucy ile. Bunu her düşündüğümde göğsümde bir düğüm oluyor. Ne söyleyeceğimi. Muhtemelen Hunter'ın ona olan saplantısının ne kadar derin olduğunu bilmiyordur. Benim hiç olmadı.

Ama Ava'yla konuşabileceğimi biliyorum. Ona ne düşündüğünü sorabilirim. Beni yargılamayacak ve bana gerçeği söyleyecek. Ve onun affını hak etmesem bile, onun pusulasına sarılacağım.

Çünkü onun pusulasına kendiminkinden daha çok güveniyorum.

Ama bu konuşma daha sonra olacak. Thornecroft'a döndüğümüzde. Şimdilik sadece Ava ve ben varız.

Bu küvet iki beden için çok küçük, tam da bu yüzden burayı seçtim. Onu hep yakınımnda istiyorum. Artık her yönüyle benim olduğuna göre, onu daha da yakın istiyorum - kaburgalarımın altına sıkışmış, başka hiç kimsenin dokunmadığı boşluklara bastırılmış, kalp atışının nerede bitip benimkinin nerede başladığını anlayamayana kadar.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum dizimle suyu çalkalayarak. "Asla.

Elini kaldırıyor ve suya vuruyor. "Savaş zamanı golf oynamaya giden başkanlardan biri gibisin."

Elimi göbeğinden yukarı, memelerine doğru kaydırıyorum. Avuçluyorum. "Mutlu olmalısın. Bu şekilde daha az kötülük yapıyorum."

"Doğru."

Lanet olsun, nasıl bu kadar şanslı olabildim? Beni seviyor. Kim olduğumu bilmesine rağmen beni gerçekten seviyor.

"Ava," diyorum usulca. "Nasıl... Ne tür şeyler yaptığımı bildiğin halde benimle olmak zor mu?"

Etrafında dönerek ıslak yanağını göğsüme bastırıyor. "Damian, ben bakire kurbanlarını onaylayan bir adam tarafından yetiştirildim. Tüm hayatım boyunca onunla yaşadım. Ve onu sevdim. Onu hâlâ seviyorum. Yani hayır, zor değil. Bu tanıdık."

Kollarımı ona doladım ve göğsüme bastırdım. "Böyle konuştuğunda beni korkutuyorsun. Kulağa sanki İstifa."

"Yine de değil." Başını kaldırıyor ve gri gözleri benimkilere dikiliyor. "Ben büyüdüm. Seni iyi olduğun için sevmiyorum. Seni seviyorum çünkü her şeyini görüyorum. Ve hâlâ seni seçiyorum. Tekrar ve tekrar. Olabileceğin kişi olduğun için değil, olduğun kişi olduğun için."

Islak yanağını okşuyorum. Boğazım konuşamayacak kadar daraldı. Tüm hayatımı aşkın güreşerek boyun eğdirilmesi gerektiğini düşünerek geçirdim, ama o sadece veriyor.

Gözleri parılıyor. "Ve ayrıca..."

Başından öperim. "Ayrıca?"

"Son zamanlarda zarar azaltma felsefesini benimsedim. Bu da demek oluyor ki i , seni daha fazla

insanlığın iyiliği için."

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Bu konuda iyi şanslar. Gerçi bence bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

Elim omzunun üzerinden geçip yan tarafına iniyor ve büyük, güzel kışının yanına yerleşiyor. Sikim sarsılıyor.

Ona şimdi ihtiyacım var.

Onu kucağıma alıp küvetten çıkarırken her yere su sıçırıyor. Islak teni benimkine değişiyor ve kolları boynuma dolanıyor. Onu banyodan geçirip yatak odasına taşırken gülüyor.

"Yine mi? Dayanma gücün olduğuna emin misin?"

Alay ediyorum. "Sikimi hissettin mi?"

Onu yatağa fırlatıyorum ve vücudumu onunkinin üstüne indiriyorum. Bir hamlede içine girdim ve çığlık attı.

Şu anda sevişme havasında değilim. Bu iyi bir sert sikiş olacak.

Ona tekrar tekrar vuruyorum. Kaygan teninin benimkine karşı verdiği his cennet gibi ama onu da görmek istiyorum. Sırt üstü dönüp onu da yanımda getiriyorum. Kalçalarını havaya kaldırdıktan sonra onu sikimin üzerine yatırıyorum. "Oh, bu çok iyi," diye inliyor.

İleri geri sallanıyor ve o büyük göğüsleri zıplıyor. Beni becerirken o kadar güzel ki. Gözleri orman yangını gibi parlıyor -sonsuz, ışıltılı, zapt edilmesi imkânsız- ve bir an için dünya onu hak edecek kadar canlı geliyor.

İçim kasılıyor ve sonra zevkten patlıyor. İçine boşalıyorum ve bunun tadını çıkarabiliyorum çünkü artık doğum kontrol hapı kullanıyor.

Bir süre sonra birbirimizin kollarında yatıyoruz, banyodaki nem battaniyeye işlemiş. Bacakları benimkilerin üzerinde, parmakları göğsümden şekiller çiziyor.

"Eskiden bir kız tanıyordum." Sözlerim beni bile şaşırttı. Bunu ona henüz söylemeyi planlamıyordum.

Babasının gerçekte kim olduğunu öğrenmek onun için hâlâ çok taze. Henüz ona babasının bu kadar karanlık bir yönünü anlatmamalıyım.

Beni kurtaran şey onun geçmişı
oldu. Ava başını kaldırdı.

"Öyle mi?"

Gözlerim tavana sabitlenmiş. "Altı yaşındaydım. Sana bahsettiğim, ben hastayken bana kitap okuyan adamı hatırlıyor musun?"

Göz ucuyla başını salladığını görüyorum.

"Bir kız vardı. Benimle oynayan küçük bir kız. Bana onu hatırlatıyorsun."

Parmakları hareketsiz. "Nasıl biriydi?"

Bir nefes verdim. "Çok uzun zaman önceydi, neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ama onunla birlikteyken nasıl hissettiğimi biliyorum. Güvende. Özgür. Hatta sevildiğimi. Dört Yüz hakkında bir şey bilmek için çok küçüktüm ama biliyordum ki... işler yolunda gitmiyordu. Babam beni kendi başımın çaresine bakmam için hazırlıyordu çünkü başka kimse bunu yapamazdı."

"Oh, Damian." Ava yüzümü arıyor. "Ona ne oldu?"

Ben sustuğumda hâlâ göğsümde şekiller çiziyor. Ona söylememeliyim. Şimdi söylememeliyim.

Ama söylemek istiyorum.

Tanrım, bilmesini istiyorum.

Uzun bir süre tavana bakıyorum. "Şu ada... Bana bahsettiğin ada. Karayipler'deki özel ada."

Kaşlarının arasında bir çentik oluşuyor. "Babamın bizi götürdüğü yeri mi kastediyorsun? Son zamanlarda bunu ben de düşündüm. Zengin adam belli ki Dört Yüz'den biriydi. Aslında onunla hiç tanışmadım." Gözlerini deviriyor. "Sözde bizim kiliseye gidiyordu ama onu hiç görmedim ve yaz gezilerimizde hiç orada olmadı. Her şey anlam kazanmaya başladı ve ben kendimi çok aptal hissediyorum-"

"Hayır, zengin adam senin babandı Ava. O adanın Kutsal Işık'ın yerleşkesi olduğundan neredeyse eminim."

"Ah." Dudakları kapandı. "Nasıl... Nasıl öğrendin?"

Yutkunuyorum. "Çünkü o adadaydım. Üç yaz boyunca. Baban bana kitap okuyan adam. Ve sen..." Titrek bir nefes alıyorum. "Sen o küçük kızdın."

Ava'nın parmakları gezinmeyi bırakıyor ve nefesi kesiliyor. Tanrım, çok mu şey söyledim?

Boğazımı temizliyorum. "Sadece bir yazdı. Ondan sonra seni bir daha hiç görmedim. Babana seni sordum. Bana hiç küçük bir kız olmadığını söyledi. "Seni hayal etmiş olmalıyım."

Titreyerek nefes veriyor. "Bana da öyle söyledi."

İçimde bir şok titreşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"I..." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Ben de küçük bir çocuk hatırlıyorum. Silik bir anı. Neredeyse bir yankı. Beni piyano çalarken izleyen küçük, güzel bir çocuğun görüntüsü. Yıllar sonra babama bunu sordum. Adada başka aile olmadığını söyledi. Yanlış hatırlamış olmalıymışım."

"Yalan söyledi." Gözlerim buğulandı. "O küçük çocuk bendim. Sen benim ilk güvenliğimdin. İyi bir şeye dair ilk anım. O zamanlar anlamamıştım. Adını koyamadım. Ama onu yanımda taşıdım. Unutmaya çalıştığımda bile. Kendime iyilik diye bir şey olmadığını söylediğimde bile, içimde bir şey inanmaya devam etti. Senin sayende. Sen benim kurtarıcımdın, Ava."

Ona bakmak için başımı eğdiğimde, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Onları silmiyor. Sadece alnını benimkine bastırıyor.

Onu göğsümde sıkıyorum, kalbim güm güm atıyor, sanki hayatım boyunca ona sarılmışım gibi. Çünkü sarıldım.

"Her zaman sendin, değerli kızım. Sen benim ilk aşkımdın. Ve bunca zamandır, sana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyorum."

Okuduğunuz için teşekkürler! Şu anda daha fazla Ava ve Damian için can atıyor musunuz? Geleceklerine bir bakış içeren ÜCRETSİZ ikinci sonsözü almak için haber bültenime kaydolun:

www.skylermason.com/princeofpower

SERİNİN BİR SONRAKİ KİTABI...

Hunter & Lucy

Dört Yüz'ün sırları nihayet gün ışığına çıktığında Lucy bir karar vermek zorundadır: Büyüleyici olduğu kadar tehlikeli bir adamın eşi olmak ya da bildiği tek aileye sırtını dönmek.

[Hunter ve Lucy'nin Hikayesi](#)

YAZAR NOTU

Sizce Lucy, Hunter'ın eşi olmaya nasıl tepki verecek? Facebook grubuma gidin ve bana cevabınızı söyleyin. Bu grupta çok aktifim ve yorumunuza elimden geldiğince çabuk yanıt vereceğim.

[Mason's Minxes Facebook'ta](#)

AYRICA SKYLER MASON TARAFINDAN

[Saflık Saflık](#) *Serisi*

[Utanc](#) .

[Şehvet](#)

[Günahı](#)

İnançsız Düet

[İnançsız Bağışlama](#)

Zehirli Aşk Serisi

[Vahşi ve Parlak İntikam](#)

[Pastası](#)

TEŞEKKÜRLER

Sevgilim Gabrielle Sands, sensiz bu sektörde hayatta kalamazdım. Sen benim yıldızımsın, mükemmel sessizliğimsin.

Becca Syme, Dört Yüz'ü bu kitabı ilk planlamaya başladığımda hayal ettiğimden daha büyük ve daha korkunç yapmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Editörüm Becca Mysoor, yaratıcılığımı beslediğin ve Ava ile Damian arasındaki romantizmi parlattığın için teşekkür ederim.

Claire Taylor, Damian ve Ava'yı daha karmaşık hale getirdiğin ve seslerini bulmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Heidi Shoham, titiz redaksiyonunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Tiffany, titiz redaksiyonun için teşekkür ederim.

Okuyucularıma, sizi seviyorum. Siz olmasaydınız, asla böyle bir hikâye yazacak kadar cesur olamazdım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

